DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Bol dumanlı,
yeniHarman
hususi kokulu, filtresiz gazeteniz
Fiyatı: 2.50 YTL KDV Dahil
Temmuz 2007-7 • Sayı: 108
ISSN 1303-8389-0-7
9 771303 838904

“Aydın Doğan, ‘Fatih Altaylı’yı Babıali’den atacağım diyormuş. Ben gencim, beklerim”

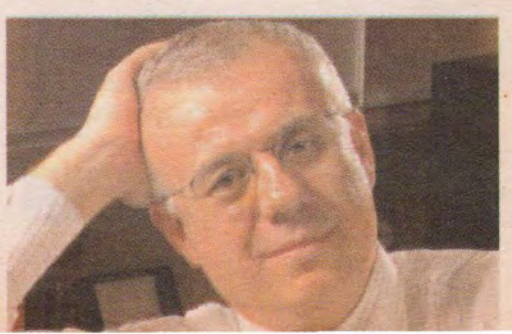

yeniHarman, Sabah ve ATV’ye el konulduğu dakikalarda Ciner Holding’teydi. Sabah’ın eski Genel Yayın Yönetmeni Fatih Altaylı işte o 1 milyar doların el değiştirdiği anda yeniHarman’a konuştu:

Deutschland 2.50 EUR / Belgium, Austria 2.70 EUR / Switzerland 3.90 CHF / Finland 2.00 GBP / RRTC 3.000.000 TL
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

colette

caniko'
nunsonu

Türkçesi | Vivet Kanetti

CADDE

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeniHarman, reklam sektörünün kristal elmasına kurt sokuyor

Kristal çete iş başında!

Türkiye reklamcılığının en prestijli ödülü sayılan 19. Kristal Elma bu yıl Park Orman'da şatafatlı bir törenle gerçekleştirildi ve senenin en "iyi" reklamları elmalarını alarak ajanslarının yolunu tuttular. Bir tek TBWA hariç, onlar mayolarını, güneş kremlerini ve elmalarını alarak kendilerini Kilyos'un kızgın kumlarına attılar. Bu yıl 19'su düzenlenen törene ve önceki yıllara tekrar dönecek ve artık skandal boyutuna ulaşan, tüm reklam camiasında adeta infiale neden olan olayları tekrar ele alacağız ama önce Türkiye'deki reklam mekanizmasına bir bakalım...

Ülkemizde her alanda yaşanan kokuşmuşluk, bilgisizlik, saygısızlık ve güce tapınma reklam sektörünün de her alanında fazlasıyla yaşanıyor. Müşterilerin her işi ben biliyorum ukalalılığından tutun da, onları kaçırmamak için her türlü prensibinden taviz veren reklam ajanslarına, müşteri kapabilmek için hiçbir etik kurala uymayan ayak oyunlarına, ceplere iki üç kuruş daha fazla koyabilmek adına yapılan onursuzluklara, uluslararası ajansların yerel ajansları görmezden gelerek kendi aralarında oluşturdukları çeteye kadar. Reklam sektörü uzun bir süredir can çekişiyor, üç beş patron kendi aralarında takılıyor, geri kalanlar ise onlardan artanlardan nemalanmaya çalışıyor. Reklamverenler üç beş ödül almış (ki bu ödüllerin nasıl alındığı meselesine döneceğiz) ve isminin sonuna afilli bir yabancı ajansın eklenmiş olmasından çok hoşlanıyorlar. Nereyle çalışıyorsunuz dendiğinde TBWA, Saatchi Saatchi ya da BBDO cevabını vermekten büyük haz alıyorlar. Gerçi bahsettiğimiz uluslararası ortaklı ajanslar hiçbir çaba sarfetmeden yurtdışındaki ortağı sayesinde bir çok markayı kucağında hazır buluyor ve diğer yerel sermayeli ajansların uğraşıları çoğu zaman boşa enerji akıtmak, geceler boyu çalışmak ve bir sonuç alamamak oluyor. Diğer ajanslar büyük emeklerle müşteri kazanmaya çalışırken devreye giren uluslararası bir ajans ofis dekoruyla, cirosuyla, çalışan sayısıyla, nasıl kazanıldığı muamma olan ödülleriyle müşterinin aklını çeliveriyor. Hizmet kalitesi ve markadan sonuç almak çoğu zaman yalan oluyor. Ajans müşterileri bütçelerine yani ne kadar para harcayacaklarına göre sıralanıyor, parası çok olanın düdüğü ötüyor. Büyük ajansın küçük bütçeli müşterisi ise en ufak işi bile haftalar hatta aylar sonra görebiliyor ama uluslararası bir marka olduğundan global ajansının Türkiye şubesiyle çalışmaya devam etmek zorunda kalıyor. İşte tam da burada üretilen reklamların kalitesi sorunu ortaya çıkıyor, şişirilmiş tonlarca reklam kampanyası değişik mecralarda boy gösteriyor ve "Türk reklamcılığının zekası bu mudur?" dedirtiyor. Arada güzel işler çıkabiliyor ama bunların da çoğunun sonradan "esinlenme" olduğunu öğreniyoruz. Reklamcı ve reklamveren arasındaki laçkalaşmış ilişki de işlerin bu şekilde yürümesinin en büyük nedeni aslında. Reklamcı "çak baba gitsin bunlara çok bile" derken, reklamveren "bu şerefsiz reklamcılar da hiçbir şeyden çakmıyor" diyor ve iki taraf da kalitesiz işlerde çakışıyorlar. Gerçek bir marka yaratmak için egolarından sıyrılamıyorlar. Aslında reklamcıların da hakkını yememek lazım, iş geldiği ilk aşamada gerçekten tüketicinin zekasını önemseyip yaratıcı işler yapıyorlar fakat müşterinin kampanyayı yönlendiren sorumlusu devreye girdiğinde yapılan iş adeta gerzeklere hitap eden ucube bir şeye dönüşüyor. Logomuzu biraz büyütebilir miyiz? Sanki başlığı biraz daha basit bir şey mi yapsak? İmaj güzel de ürünlerimizi biraz daha ortaya çıkartsak. 8 taksit olduğunu mutlaka vurgulamamız gerekiyor. Şöyle turuncu bir şey yapsak sıcak sıcak. Gibi gibi...

Şimdi de her yıl gerçekleştikten sonrasında arkasından aylarca konuşulan fakat bu yıl tüm sektörün ayaklanmasına neden olan 27 Haziran 19. Kristal Elma ödül törenine dönelim. Ödül töreni Park Orman'da, giriş 220 YTL. Bir elma için fazla. Hak ettiğin ödülü almak için vermek zorunda olduğun tuhaf bir para. Her iş için ayrıca yüzlerce lira başvuru parası verildiği düşünülürse Reklamcılar Derneği'nin yeni dekorasyon işi için para bulundu demektir. Unutmadan bir de araba çekilişi var. Patronlardan birine çıkmasa diyorum içimden. İnsanlar oldukça şık, bundan önceki yıllarda konuşulan reklamcılar ne kadar bakımsız kendi gecelerine bile özensiz, günlük kıyafetleriyle geliyorlar, telkinleri etkili olmuş. Konuklar arasında Haluk Mesci'den tutun da Ali Atıf Bir'ine, Cem Topçuoğlu'na, Uğur Çakır'ına kadar reklam ve iletişim sektörünün önde gelen bir çok ismi var. Büyük ajans, küçük ajans ayrımı burada da hissediliyor ve muhtemelen birazdan ödülü paylaşacak olan kankalar birbirleriyle geceye dair sohbet ediyorlar. Diğerleri ise en azından beleş olan içkilerden içerek ayık çekilmeyecek geceye dair konuşuyorlar. Ödül töreninin başlayacağı anonsundan sonra insanlar yerlerine geçiyorlar. Uluslararası ajanslar en önlerde 50-60 kişilik masalarda, TBWA en ortada. Sunucular Cem Topçuoğlu'nu anons ediyor, hemen belirtelim ki; Cem bey hem Reklamcılar Derneği Başkanı, hem Kristal Elma Seçici Kurul Başkanı, hem de TBWA başkanı. O bir herşey. Yarışmanın dünyaya açılacağından, sektöre yeni bir soluk getireceğinden bahsediyor ve ödül kazanan işler açıklanmaya başlıyor. TBWA bir iki, üç, dört derken 11 ödül alıyor. Ve gecenin kristal ajansı oluyor. İnsanlar kendi aralarında konuşmaya, homurdanmaya başlıyor, bazıları bu kadar da olmaz diyerek töreni terk ediyor.

Bu arada kalan 3-5 ödül de diğer üye uluslararası ajans arasında paylaştırılıyor. Ödül alan işlerin çoğu vasatı geçmezken, çoğu da katılımcıların reklamcı olmasına rağmen tv'de, basında görmediği işler. Kristal Elma alma adına çalışılmış ve uyduruk bir sektörel dergide muhtemelen bir kez yayınlanmış, her zamanki gibi büyük bir görselin altına ironik bir yazının yerleştirildiği klasik elma işleri. Bir tane bile yerel ajansa ödül verilmez mi, verilmiyor işte. Bir tane bile ödüllük iş yapan yerel ajans yok mu, yokmuş işte. İnsan 11 ödülü birden kendine alır mı, alıyor işte. Bu ne hırstır, bu ne gözü dönmüşlüktür anlaması zor. Ancak bu hırsı uluslararası yarışmalarda görmek zor, çünkü burada kendi aralarında oluşturdukları çeteyle al gülüm ver gülüm yapmak kolay. Türkiye reklamcılığının içler acısı durumu yurtdışındaki yarışmalara katılımla ve alınan ödüllerle ortada. Buna rağmen hala yurdum ajans patronları sadece cebini doldurmakla, Bebek'te lüks restoranlarda paylaştırdıkları ödülleriyle müşterilerine hava atmakla meşguller. TBWA'in içinde bulunduğu durumu herkes bilmekte. Derya Tanbay sonrası çöküş sürecine girdiği, ondan sonra hiçbir konkur kazanamadığı, elindeki müşterilerini memnun edemediği, Türkiye'deki şubesinin kapatılacağı konuşulmaya başlandığı süreçte, bu ödüllerin alınması dikkat çekici. Şimdi sırada Cem Topçuoğlu'nun PR show'u vardır. Gazetelerde boy boy bütün ödülleri silip süpürdüğü yazılacak ve muhtelif müşterilere mesaj yollanacaktır. İşte herşey bu kadar ucuz ve basittir. Bu balonun artık patlama zamanı gelmiştir. Kristal Elma çetesi bir önce bertaraf edilmeli ve reklamcılık temiz ellere geçmelidir.

11 Kristal Elma alan ajansın, Effie Türkiye yarışmasında aldığı 1 ödül her şeyi açıklamaktadır. (Effie, yapılan kampanyanın ürünün satışına yansımasını da ele alan bir yarışmadır.) Ürüne faydasız, ses getirmemiş, hatta reklamcıların bile görmediği işlere ödül veren Kristal Elma Seçici Kurulu bir an önce hangi işin neden seçildiğini açıklamalıdır. Aksi takdirde Kristal Elma'nın 20. yılını görmek mümkün olmayacak. Reklam sektöründe tepkiler her gün çığ gibi büyümekte. Gerekli reformlar yapılmazsa reklam sektöründe kartelleşmeye ve çeteleşmeye giden bu yolda kristal elma artık bir süs eşyasında öteye gidemeyecek. Son söz olarak körler sağırlar bir birini ağırlar ve federasyondan sonra bir de başımıza bu mu çıktı diyoruz. Unutmadan arabayı TBWA kazanamadı.

dhocka

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oyunlar teorisi ışığında demokrasi oyunları

Birkaç ay öncesine kadar toplum bu denli gergin ve uyarılmış değildi. Sıkı çalışan 'goodfellas' bir kümeden başka herkes kendi işinde ve kendi gücünde hayatını ikame ettirme derdindeydi. Günler geceleri kovalıyor, geceler gündüzleri yakalamaya çalışıyor ve toplumun ezici bir bölümü bu koşturmacada kendi geçimini kovalıyordu. Yaşanan gelişmeler ister istemez en apolitikleri bile "N'oluyor yahu?" moduna getirdi. Devasa kalabalıkların toplaştığı mitingler yapıldı. Şehit cenazeleri yeniden başladı. Hükümet hukuk sayesinde hükümsüz bırakıldı. Seçimler gündemleri işgal etti. Elbette faşistler dışında hemen herkesi bir endişe kapladı. Neler oluyordu ve nereye gidiliyordu? Sosyopanik bozukluk yaşayan toplum kümeleri vardı. Birileri birşeyler peşindeydi. Olan yoksa demokrasiye mi oluyordu? Demokrasi 'durup dururken' elden mi gidiyordu? Demokratların da sosyopanik atak yaşaması için sebebler icad mı ediliyordu?

Üniversitede toplum mühendisliği bölümü

Demokrasi kaygısı olanlar dönüp dolaşıp yazılarında birtakım 'toplum mühendislerinden' bahsedip duruyor ve onların bir kez daha çuvallayacaklarından dem vuruyordu. Kimdi bu toplum mühendisleri? Bunların diplomalarında 'toplum mühendisi' filan mı yazıyordu? Bu adamlar kendi kendilerini 'mühendis' mi ilan etmişlerdi? Türkiye'de YÖK sınırları içinde veya dışında "Bilmemne üniversitesi yahut akademisi, bilmemne fakültesi, toplum mühendisliği" diye bir bölüm mü vardı? Bu bölümün ÖSS taban puanı kaçtı? Mezunlarının iş bulma şansları ne kadardı? Nerelerde iş bulabilirlerdi? Hem bu bölüm benim ÖSYM zamanımda niye yoktu? Neden böyle bir bölümden ben mezun olmadım? Benim başım kel miydi?

Böyle bir bölüm üniversitelerde yoksa her önüne gelen 'inşaat mühendisi' ya da 'sistem mühendisi' kendisini 'toplum mühendisi' ilan ediyorsa o halde biz kendimizi ne ilan etmeliydik? Mesela ben kendimi durup dururken konu hakkında eğitim ve diplomam olmadığı halde 'toplum polisi' yahut 'halk avukatı' veya 'toplum düşünürü' ilan edebilir miydim?

Herşeyden önce bir meseleyi açıklığa kavuşturalım: Son aylarda yaşanan heyecan verici anti-demokratik müdahale ve gelişmelerden dolayı özellikle demokratların az ya da çok bir 'teyakküz' haline geldiğini, bununla beraber genel olarak halka güvendikleri için tam anlamıyla bir 'kırmızı alarm' seviyesinde olmadıklarını görüyorum. Faşistlerin yıllar öncesinden 'kırmızı alarm' düğmesine bastıkları dikkate alınırsa bu durum belki bir parça eleştiri de götürebilir. Ne var ki, ben mevcut 'teyakküz' durumunu bile aslında abartılı bulduğumu söylemeliyim. Sırf bu nedenle tıpkı antidemokratlar arasında antipati duyanlar olduğu gibi uğradığı müdahaleler nedeniyle mevcut iktidar partisine sempati duyan demokratlar olduğu da aşikar. Bunu elbette kınamıyorum. Doğal karşılıyorum. Neticede sempati ve antipati duymak, duyduğu sempati ya da antipatiye hakim olamamak gelişmemiş insanlık belirtisidir ve maalesef cahilinden aydınına dünya insanlarının yüzde 97'si bu eşiği aşabilmiş değildir.

İlkeli olmak, dava adamı olmak yapaylığı

Herkes bir futbol takımına veya siyasi partiye çeşitli nedenlerden dolayı sempati duyabilir ya da gıcık kapabilir. Bunu belli ölçüde anlayışla karşılamak gerekir. Kendi beden penceresine hapsolmuş bir düşünce sistemi kendi bedeninden düşlerinde bile ayrılamadığı için başka pencerelerden, başka evlerden, başka göklerden, başka dünyalardan, başka sistemlerden dış dünyasına bakamadığı için daima belli bir tarafta düşünmek zorundadır. Sonra da bunu 'ilkeli olmak', 'dava adamı' olmak gibi yapay ve içi boş tabu tamlamaları ile doldurmaya çalışmaları da anlaşılır bir şeydir.

Sözgelimi yıllardan bu yana sağcı siyasetçilere düşmanlık yapması ile şöhret kazanmış bazı isimleri bir 'dava adamı' sanan okurlar bile vardır. Oysa ki gerçekte onlar bir taraftar yazar ise en fazla amigodur. Bunlar ya sempati duyarlar, ya antipati duyarlar. Asla yapmadıkları tek şey ise empati yapabilmeleridir. Elbette bu durum karşı tribünler için de geçerlidir. Empati yapabilen bir kimse en azından yukarda bahsi geçen eşiği zorlayan kimse demektir. Bir kapının eşiğinde bekleyen kimse demektir. Empati yapabilmek kendi insanlığını sorgulamak demektir. Çünkü kendi varlığı dışında varolabilmek kendi insanlığını araştırmaktır. 'Hoşlanmak ya da hoşlanmamak' işte bütün mesele demekle iş bitmiyor elbette. İnsanın kendi benliğini değiştirip dönüştürebilmesi onun gerçek gücüdür. Bu güç sayesinde kişi hoşlanmadığını da kabul edebilir ki bu da demokrasinin sırlarından biridir.

Demokrasi elden gidiyor diye kendinizi yerden yere atmayın

Aslında demokrasiyi de fazla abartmamak lazım. Bürokrat, militer, kapitalist, terörist, ve bunlar gibi, faşistler tarafından biricik nadide demokrasimiz saldırı altında diye başımıza karalar bağlamaya gerek yok. Hele hele kimi grupların laiklik, cumhuriyet, din, vatan elden gidiyor diye sosyopanik ataklar geçirmesi gibi demokratların da "demokrasi elden gidiyor" diye kendilerini yerden yere atmasına hiç gerek yok. Neden mi? Bakalım.

Bir süreden bu yana medyada en sık karşılaştığımız kavramlardan biri de "oyun" oldu. Bir dolu kelli felli adam ve kurum, devletimiz üzerine oynanan oyunlardan, memleket üzerine oynanan oyunlardan, vatan-millet üzerine oynanan oyunlardan, demokrasi üzerine oynanan oyunlardan, hatta Ortadoğu üzerine, dünya üzerine oynanan oyunlardan bahsedip duruyor. Ne var ki hiçkimse ortaya çıkıp "Vatandaş üzerine oynanan oyunlar"dan bahsetmiyor.

ABD'de Hudson Vakası

Hudson'da, şurada burada fikir cimnastiği, beyin kasırgası yapanların bile bizim biricik ulusal devletimizle oyun oynamaya çalışan hainler olduğunu da ilan ettik ya, işte bu gelişmelerden sonra benim aklıma ister istemez "Oyunlar Teorisi" geldi. Aslında matematik mevzusu olan, bununla beraber özellikle ekonomi başta olmak üzere çok sayıda sosyal konuda uygulama sahası bulan bu konuyu kimseler endişe etmesin burada uzun uzadıya anlatacak değilim. Matematik bilimlerinin aritmetikten gerisini unutmuş olanlarına zulum yapmayı istemem. Ama hayatımızda olan biten çok şeyin, hani o zamanında, "Yahu gerçek hayatta bunların bana ne faydası olacak" diye burnumuzun ucuyla ittiğimiz şeyler olduğunu da hatırlatmak zorundayım. (Bu arada matematik üstadı oldukları halde gerçek hayatta matematiğin ne işe yaradığını sorgulamayıp, tam tersine matematikte gerçek hayatın ne işe yaradığını merak etmeyen sevgili dostlara da selamlar, hürmetler...)

Bir matematikçi için "Oyunlar Teorisi", birbirleriyle çatışan, çelişen ve mücadele eden strateji ya da kararlar yahut tercihler arasında en doğru olan veya olanları belirleme yöntemidir. Spor karşılaşmaları, sözgelimi futbol sıfır toplamlı bir oyundur. Atılan gol sayısı yenilen gol sayısına eşittir. Kazanan nettir. Kaybeden nettir. Oysa gerçek hayat sıfır toplamlı olmayan oyunlarla doludur. İki firmanın rekabeti buna iyi bir örnektir. İkisi de belli oranda kazanabilir ya da kaybedebilir. Oyuncular arasında en stratejik en getirili çözüme ise "Nash Dengesi" denir. En popüler oyun örneklerinden biri bir şüpheden dolayı tutuklanan iki arkadaş hakkında ifade edilendir. Buna göre birbirinden ayrı ve bağımsız odalarda sorgulanan iki tutukluya anlaşma paketi önerilir.

Seçim sürecinde Nash Dengesi

Eğer tutuklulardan biri suçunu itiraf ederse serbest kalacak, diğeri 10 yıl ceza alacaktır. İkisi de itiraf ederse ikisi de 5 yıl ceza alacaktır. İkisi de suçu reddederse 2 yıl ceza alacaklardır. Şimdi bu durumda bu tutuklular nasıl karar verceklerdir? Oyun teorisi burada "Nash dengesi" adı verilen en akılcı çözümü araştırır. Elbette burada bu detaya ve çözüme girecek değilim. İsteyen kendisi araştırsın. Dikkatinizi burada önerilen pakete, bir başka deyişle oyunun kuralına çekmek istiyorum.

Gözünü laiklik bürümüşler

İlk bakışta Cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde meclisin CHP'li olmayan kesimine oynanan oyunu anlamak isteyenler "Nash Dengesi"ni tam olarak anlamakta güçlük çekiyorlar. Bu oyunda ilk bakışta "Nash Dengesi" sistemin ve sistemle işbirliği içindeki CHP'nin de onayladığı bir ismin Cumhurbaşkanı olması gibi görünüyordu. Ancak bu durum zaten olmadı. AKP, oyunun devamı olduğunu düşünerek sonraki hamleleri değerlendirdi. Oysa sistemin oyunu da zaten oyunun devamı üzerineydi. Çünkü bu oyunun adı "Cumhurbaşkanlığı seçimi oyunu" değildi. Bu oyunun adı "Demokrasi oyunu"ydu. Ve hemen her seçimden önce bir şekilde oynanırdı.

Şimdi bu ay kısmetse ülkemizde bir seçim olacaktır. Hatta gözünü laiklik bürümüşlere göre bu seçim "seçimlerin anası" haline getirilmiştir. Bu uğurda kısa bir ayda "ana oyun" içerisinde ayrı bir oyun sanılan kırk ayrı çoğu da anti-demokratik "Oyun hamlesi" oynanmıştır. Bu hamlelerin anti-demokrat olması bile ortada ciddi bir oyunun varlığını kanıtlamaktadır. Çünkü hamlelerin herbiri oyunculara sunulan bir anlaşma paketidir. Oyunun kurallarıdır. Mantığın kuralları değildir. Çünkü hukuk bile bu dönemde değişmiş ve başka bir hukuk olmuştur ki, akıllara her ihtilal, devrim, darbe ya da müdahalenin ardından değişen hukuklar gelmiştir. -Bu arada yeri gelmişken, hukuku ortalama on yılda bir değiştirmenin çok büyük bir sakıncası vardır. Hukuk 10 yılda gelişebilir, sözgelimi internet suçları hakkında hukuk son yıllarda gelişmek zorunda kalmıştır ama 1000 yılda bile değişmesi zor olan şeyleri 10 yılda bir değiştirmeye kalkarsanız, bu hukuk bir gün size lazım olduğunda onu da değişmiş bulabilirsiniz ki, bundan daha kötüsü avam üzerinde hukuka duyulan güvenin sarsılmasıdır. Bir ülkede yaşanacak en trajik felaketlerden biri hukuka güvenin sarsılmasıdır ve ne yazık ki bizzat hukuk kökenliler sırf sosyo-ideolojik ve sosyo-ekonomik nedenlerden dolayı buna göz yummuşlar ve daha kötüsü bu işe sanki lazımmış gibi akıllarını vermişlerdir.-

1984

Yazık ki Türkiye'de, 2007 yılında, hukuk sistemi matematik bilimini yargılamış ve 367'nin 330'dan küçük olduğu konusunda içtihat sayılacak bir karar almıştır. Yaşanan bir çeşit 1984'tür. İki kere iki artık Türkiye'de dört etmemektedir. Bazen beş, bazen üçtür ama pek dört değildir. Bu ülkenin nice George Orwell'lar çıkarması artık işten bile değildir. Bu durum düşünürler için bir nimet sayılabilir ne var ki bu işten avam zararlı çıkmaktadır. Hattızatında bu oyunu oynayanlar ve bu oyunda taraf tutanlar da zarar görmektedirler. Çünkü herşeyle oyun oynanabilir ama matematikle oyun oynamak gerçek bir çılgınlıktır. Matematikle oyun oynamak bindiğiniz dalı kesmektir ve bir süre sonra, er ya da geç bu durum açık bir şekilde anlaşılacaktır. Peki ama, 22 Temmuz demokrasi oyununu mitinglerle, hukukla, bildiri-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gürkan Haydar KILIÇARSLAN populistus@yahoo.com

lerle bu denli ateşli hale getirmenin bu oyunu imal edenler açısından getirisi nedir?

Özellikle CHP sempatizanı olan çevreler ve onların medya temsilcileri tam bir seferberlik havasında bu seçimlerde oy kullanmanın ne kadar önemli olduğunu sabah akşam bağırıp durmaktadırlar. Birbirlerini e-posta zincirleriyle uyarmakta, hızlarını alamayanlar kararsızları "oy kullanmaya zorlamaktadırlar." Oysa gerçekte olan biten komiktir. Asıl ikna edilmesi gerekenler zaten ikna olmuşları ikna etmeye çalışmaktadırlar. Peki kimdir bu kararsızlar ve kararsızlar neden ikna olmuşlardır? İşte yıllardan beri merak edilen ama hiç araştırılmayan bir konu daha şimdi aydınlanacak...

Oyuna katıl cezası

ABD'de seçimlere katılım oranı yüzde 50 civarındadır. Türkiye'de katılım oranı yüzde 75-80 arasında değişir. Ama Türkiye'de oy kullanmayanlara ceza uygulanır. En azından yasalarda durum böyledir ve hakikaten de ibret olsun diye biraz uygulanır. Avrupa'da ceza yoktur. Seçimlere katılım oranı kimi ülkede 50'nin altına bile düşebilir. Dikkat edilirse dünya üzerinde faşist rejimler ve ülkeler dışında seçimlere katılım oranı genellikle yüzde 75'in altındadır.

Eğer ceza sistemi yoksa en iyimser oranlar 60'larda seyreder. Ancak 1982'de Türkiye'de olduğu gibi, ya da bugünlerde Türkmenistan, Mısır, Pakistan, Suriye gibi ülkelerde yüzde 95 üzerinde katılımlar olur. Elbette herkes bilir ki, demokrasinin kendisinin ve dahi kültürünün olmadığı yerlerde yapılan bu tür uyduruk seçimler dışında iyi-kötü gelişmiş sayılan demokrasilerde bu oran ya düşüktür ya da daima düşme trendindedir. Yani ne yapılırsa yapılsın bu oran her seçimde yükseleceğine düşmektedir ve düşmesine kimse de mani olamamaktadır. Peki bu durumun nedeni nedir?

Seçim anketlerinde beni en çok güldüren konulardan biri de kararsızların partilere dağıtılmasıdır.

Ortalama yüzde 20'den aşağı olmayan bir oranı anket şirketleri asla kabullenmek istemezler. Ve onları hiç acımadan hem de her partiye eşit oranda bir güzel dağıtırlar. Gerçek ise acıdır. İşin gerçeği o kararsızlar o partilere asla gelmeyecektir. Kararsızlardan medet uman siyasi partilere ve Baykal'dan medet uman sözde Atatürkçüler'e ve en önemlisi, bu uğurda oyunlar oynayıp kırk türlü hamleler yapan bazı oyunculara bir konuda yardımcı olmak zorundayım:

"Umudu kesin onlardan. Boş yere kararsızları beklemeyin. Neyiniz varsa önünüzdedir yani. Godot bekler gibi boşu boşuna vaktinizi harcamayın. Boşu boşuna seçim mitinglerinde gırtlağınızı parçalamayın. Onlar asla gelmeyecekler..."

İşin gerçeği şudur ki, yüzde 20 ile 30 arasında gösterilen kararsızlar her seçimde, evet her iyi-kötü demokratik olan seçimlerde oy kullanmaya gitmezler. Belki 15 yılda bir oy verene rastlanabilir. Bazen sempati duygusuna yenilip oy kullanan kararsızlara rastlanabilir. Ancak Kararsızlar Partisi'nin yüzde 95'inden fazlasının partisini bırakıp oy kullanmaya gitmesi mümkün değildir. Boşu boşuna bu kesim hakkında umut beslenmemelidir. Hiçbir anket şirketi de bilip bilmeden bu partiyi parçalamamalıdır. Çünkü bu parti, ister inanın ister inanmayın demokrasinin başlı başına bir oyun olduğunun bilerek veya bilmeyerek farkına varmış olan bir kitledir. Hatta bu kitle üzerinde oynanacak esaslı bir oyun bile yoktur. Apo'nun paketlenip teslim edilmesi dahi bu kitleyi pek fazla heyecanlandırmış değildir. Bugünden itibaren yapılacak her türlü hamle dahi bu kitleyi kararsızlık kararından döndürecek değildir.

İki oyun teoristi ekonomistin yolculuğu

Son aylarda oynanan pek çok oyunun hedef kitlesi olan bu grubu sosyo - analiz etmeden bu kitle üzerinde "Oyunlar Teorisi" yürütmeyi akıl etmek gerçek bir cehalettir ve bu cehalet 'Toplum Mühendisi' mezunu veren okullarda, akademilerde bile giderilesi değildir. Ortalama ama akıllı bir "Sistem Mühendisi" mevcut "Oyunlar Teorisi"nin henüz ihtiyaçları tam olarak karşılamadığını, bu nedenle bu sahada "Tiyatro Teorisi" çalışmaları olduğunu bilir. Bu kavramlara aşina olmayanlara bir örnekleme yapalım:

İki oyun teorisyeni ekonomist, çok pazarlıkçı taksicileri ile meşhur bir ülkede bir toplantıya giderler. Havaalanından taksi tutarlar ve bir pazarlık yapmazlar hatta yol boyunca da seslerini çıkarmazlar. Taksi otele gelir. Pazarlık başlar. Nihayetinde taksi sürücüsü beklenmedik birşey yapar. Sinirlenir. Öfkelenir. Kapıları kilitler ve yolcularını aldığı havaalanına geri götürür. Bu oyunda oyuncular arasında en stratejik getirileri araştıran "Nash Dengesi" yoktur. Çünkü her iki taraf da bırakınız pozitif bir getiriyi, maksimum zarar etmiştir. İşte toplumsal konularda oyun oynamak bu denli risklidir. Bu gibi açmazları açmak için çalışılan "Tiyatro Teorisi" ise henüz oldukça yenidir. Kararsızlar ve oynak oylar üzerine oynanan oyunlarda, oy sahiplerinin rasyonel olmayabilecek duyguları görmezden gelinirse oyun oynayanlar oyunu kaybedebileceklerdir. Elbette daha kötüsü oyuncuların duygularına yenilmesidir. Bu durumda herkes zarar edebilir.

Dikkat edilirse demokrasinin ve araçlarının görece daha eski zamandan beri uygulandığı ülkelerde seçimlere gitmeyen ve kararsız sanılan kitleler neredeyse iktidar gücünü elde etme noktasına gelmiştir. Öte yandan ABD'de oy kullanmayan yüzde 50'lik kitle cahil, cühela ve apolitik sanılarak hem ABD'de hem de dünyada küçümsenir. Oysa adamlar olayın sırrını çözmüşlerdir.

Bugün ABD, Kanada, G8 üyesi AB ülkelerinde ortalama vatandaşlar arasında dolaştığınızda, onlarla siyaset konuşmaya kalktığınızda ortak bir söylemle karşılaşırsınız: "Politicians! Liar! Liar" derler onlar. Onların gözünde politikacı sözcüğü yalan ile eşanlamlıdır ve küçümsenen, hatta hakeratamiz bir ifadedir.

Kararsız sanılan kitlenin gözünde, bir kimsenin politikaya atılması, o kimsenin hırs küpü olduğunun ve birtakım menfaatlerin peşinde koştuğunun, daha önemlisi birtakım çıkar gruplarının temsilcisi olduğunun göstergesidir. Oralarda halkın neredeyse yarısı politikacıdan pek hoşlanmaz. Onlara sıcak bakmaz. Hatta kimisi nefret eder. Ama nedense her seçimden sonra o kimseler "apolitik" olmakla suçlanır. Ülkenin yönetimine katılmamakla itham edilir. Öte yandan elbette Türkiye'deki gibi kimse demagoji yapmaz. "Vay! Halkın dörtte biri tarafından seçildin de, dörtte üçü seni seçmedi de, bu kararları alamazsın da, devlet başkanı seçemezsin de" diye hiçbir faşistin saldırısına uğramazlar. Ne de olsa adları üstündedir. Onların ki sözde de olsa "gelişmiş demokrasidir."

Neden 'kararsız' kalınır?

Peki gerçekten bu demokrasiler gelişmiş demokrasiler midir? Gerçekte ana sorun demokrasinin ne olduğunda düğümlüdür. Demokrasi en basit tanımıyla "halkın yönetime katılmasıdır." Oysa bugün özellikle ABD'de senatörlerden kongre üyelerine dek herkes tek tek analiz edilse, çarpıcı bir gerçekle karşılaşılır. İlk bakışta Kaliforniya senatörü ya da Teksas milletvekili sanılan kimseler, ya seçimden önce ya da seçimden sonra genellikle birtakım şirketlerin ya da başka menfaat gruplarının temsilcisi olmuşlardır ya da oluverirler.

Sistem bu gerçekliğin üzerine kuruludur. ABD içini bırakalım, dünyanın birçok ülkesi ABD'de lobi faaliyeti yapmaktadır, yapmak zorunda bırakılmıştır. Bu uğurda milyonlarca dolarlar harcanmaktadır. Böyle bir meclisin kapitalizmin temsilcileriyle dolu olması karşısında ABD halkının neden "kararsız" kaldığı aşikardır. Sistem medyayı da kapsamaktadır ve medyanın çağımızda elde ettiği güç ile halktan herhangi bir kimsenin halkı demokrasi içinde temsil etmesine neredeyse olanak yoktur. Teksas vekili petrolcülerin temsilcisidir. Atlanta vekilinin Coca Cola'yı temsil etmemesi imkansızdır. ABD'nin demokrasi oyunları Antik Yunan demokrasilerine bile rahmet okutacak denli elitist bir dokuya sahiptir. Bu demokrasi kapitalizmin ya da burjuva sınıfının demokrasisidir. Büyük burjuvanın izin vermediği bir ayrık otuna dahi bu sistemde yer yoktur.

Paradoksal sıkıntı

Öte yandan demokrasinin kendisi de zaten bir gariptir. Dünyanın her tarafında geçerli olan birkaç empati yapalım: Diyelim ki askeri tesisler dışına fazla çıkmayan bir kurmay albayım ben. Benim oyum ile bir asteğmenin veya bir astsubayın yahut bir generalin oyu demokraside eşit olacak. Yok ya! Hadi general neyse ama şu asteğmen meselesi benim canımı sıkmaya yeter de artar bile.

Paradoksal bir sıkıntı var burada. Günlük yaşam dahilinde bir askerin rütbesi ile bağıntılı olarak demokrasiye ne kadar ihtiyacı olduğunu siz irdeleyedurun, benim aklıma çalıştırdığı fabrikalarda binlerce işçi çalıştıran bir CEO geldi şimdi. Düşünsenize ben bir holdingin başında bulunacağım. 20.000 kişiye istihdam sağlamışım. Başımı ne kadar riskli ve dertli işlere sokmuşum. Aslında herşeyi satıp ömrümün sonuna kadar yan gelip yatmaya yetecek kudretim de var. Ve seçimler gelmiş. Benim 20 fabrikamdan birinde tuvaletleri temizleyen bir adamla benim oyum eşit sayılıyor. Yok ya!.. Üstelik benim demokrasiye ne kadar ihtiyacım var? Allah'a şükür güç, kudret, kuvvet elimde. Başta kral da olsa, padişahta olsa, cuntacı da olsa hepsi bana mahkum. Bana ne yahu demokrasiden? Önce güvenlik demez miyim? Bal gibi derim ve hatta mümkünse kendi çıkarlarıma uygun bir demokrasi isterim. Ya da diyelim ki ben bir toprak ağasıyım. Bir sürü marabam var. Seçim olacak. Ben oy kullanmaya gideceğim. Sandığa oy atacağım. Sonra benim arkamdan bütün maraba aynı sandığa oy atacak. Yok ya!.. Yahu nerde görülmüştür ağanın oyu üstüne oy atıldığı?

Bizim aklımıza gelen demokrasi netice itibariyle güç ve kudreti olmayanlar ile güç ve kudreti sınırlı olanlara gereklidir. İşçi-emekçi sınıfı, köylü sınıfı, esnaf, küçük girişimci, küçük memur gibi sınıflar için demokrasi ekmek-su gibidir.

Yukarıda bahse konu olan iyi kötü güç ve iktidar sahibi sınıf ya da kesimler, yüksek bürokratlar için bizim algıladığımız anlamda bir demokrasi olsa da olur, olmasa da olur. Bununla beraber bu değerlendirme de yanlıştır. Gerçekte demokrasi bırakınız güç, kudret ve iktidar sahiplerini, demokrasi düşmanı bir faşist için bile gereklidir. Çünkü demokrasi olmadığında faşistin onaylanma şansı yoktur ve hayatın kendisi bir açıdan bakıldığında toplum tarafından onaylanmak ya da onaylanmamak üzerine kuruludur. Zaten bu nedenle de nice meydanlar dolduran, Alexanderplatzlar'dan taşan gamalı haçlı bayraklarıyla Naziler seçimlerle onaylanarak, demokrasi yoluyla gelmişlerdir. Ya da bu nedenle olsa gerek nice meşhur darbeci bile meşruiyetlerini halka onaylatmak zorunda kalmışlardır. -Öte yandan 1982'de bile halkına güvenen bir cuntacı geçmişi olan ülkemizin mevcut en üst yönetiminin Cumhurbaşkanı seçiminde, hem de güya demokrasi sınırlarında halkına güvenmeyip yine yeniden bir mahkemeye sığınması da tarihin yazacağı bir başka garip "Nash Dengesi" olacaktır.-

Kutsanan değer: Vatandaşlık görevi

Demokrasinin en cezbedici yanlarından biri de sıradan seçmenin hissiyatıdır. Düşünün ki hayatta doğru dürüst hiçbir gücü, kudreti ve iktidarı olmayan bir kimsesiniz. Seçimler geliyor. Sizin bir oyunuz var ya! Dünyalar kadar kıymetli. Siyasi partiler atıp tutuyor. Kendinizi ilk defa adam yerine konulmuş olarak hissediyorsunuz. Çünkü bütün partiler sizin oyunuza muhtaç. Eğer siz oy vermeye gitmez iseniz memleket çökecek. Memleketin kaderi sizin elinizde. O yüzden değil mi zaten olay kutsanmış. Vatandaşlık Görevi!..

Oy attınız diyelim. Büyük olasılıkla adaydan haberiniz bile yok. Belki ismen duydunuz, belki cismen gördünüz. Belki parti liderini sevdiniz. Belki ona acıdınız. Belki karakterinize uydu. Belki öfkelendiniz. Belki oyuna gelip oyunuzu attınız. Belki değil. Sonuçta meclise gönderdiğiniz kimsenin sizin temsilciniz olup olmadığını ne ka-

Türkiye'de seçimlere katılım oranı yüzde 75-80 arasında değişir. Avrupa'da ceza yoktur. Seçimlere katılım oranı kimi ülkede 50'nin altına bile düşebilir. Dikkat edilirse dünya üzerinde faşist rejimler ve ülkeler dışında seçimlere katılım oranı genellikle yüzde 75'in altındadır.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dar biliyorsunuz? Büyük olasılıkla meclise bir mağazalar zincirinin, ya da bir inşaat şirketinin, bir hukuk bürosunun, bir büyük şirketin, bir ideolojik hareketin, bir menfaat grubunun, ya da bürokrasinin bir temsilcisini gönderdiniz. Ama haberiniz yok. Çünkü adaylar tamamen bu tür bir değerlendirme ile belirleniyor. Oy kapması muhtemel sayılan kimseler ve birtakım menfaat gruplarının temsilcisi olmak, vekil olmanın temel şartları sayılıyor. Sıradan bir vatandaşı birebir temsil edecek aday bulmak sanıldığı kadar kolay olmuyor.

İşte kararsızlar denilen ve üzerlerine türlü oyunlar döndürülen kitlenin çok ezici bölümü bu tür olasılıklar nedeniyle seçimleri bilerek ya da bilmeyerek kaale almamaktadır. Tabiri caiz ise aynı kimseler olmak zorunda değillerdir ama bu kimseler seçimleri temsil sorunları nedeniyle boykot etmektedirler. İşte bu kesime göre sadece Türkiye'de değil, gelişmiş ülkelerde bile gerçek anlamda demokrasi yoktur.

İster oynarım, ister oynamam

Oynanan asıl oyun sadece bir demokrasi oyunudur. Bu ana oyun içerisinde yapılan mantığa uygun ya da uygun olmayan her türlü hareket ve müdahale ya strateji gereğidir ya da oyunun kuralı gereğidir. Ve günümüzde yaşandığı üzere bazen bu kurallar da değişebilir. Bazen oyunculara oyun oynayanlar, kapsayıcı bir büyük oyunda bizzat oyuncu olurlar. Çünkü her oyunun içinde bir oyun olduğu gibi her oyunun içinde bulunduğu başka bir oyun daha vardır.

Bununla beraber biz yine de bu oyundan memnunuz. En azından elimizde bu oyun var. Ya bu da olmasaydı diye şükretmek zorundayız. Daha iyi bir oyun bulana kadar bununla idare etmek zorundayız. O yüzden şu oyunu elimizden almaya çalışan öteki mahallenin çocuklarına karşı dikkatli olmak zorundayız. "Iki blok ötede boş bir alan var. Gidin orda oynayın. Gidin kendi mahallenizde, başka mahallede oynayın. Bizi de rahat bırakın. Zaten hepsi hepsi bir tane oyunumuz, bir tane de oyumuz var. İster oynarım, ister oynamam. Size ne!"

FİKR-İ TAKİP

Medyada başta Hürriyet, Milliyet olmak üzere bazı gazetelerin internet sitelerinin içeriklerinin dörtte birinden fazlasının bırakınız erotizmi, pornografik boyutlara ulaşmak üzere olduğunu ilk burada okumuştunuz. Sevinerek ifade ederim ki, Sabah, Hürriyet filan bu yolun doğru bir yol olmadığını ve artık filtre programlarına takıldıklarını anladılar da bu işten vazgeçtiler. Ne var ki sırf tıklanma derdine şimdi de internet kullanıcılarının tıklarını yalayıp yutacak yeni yolların arayışları içinde olanlar var. Benden Fatih Çekirge'ye çok yaratıcı değil ama sıkı ve mübah bir öneri. Bence Hürriyet'in erotizm olmadan tıklanmasını artırmanın bir tek yolu kaldı. Ücretsiz olmak kaydıyla Hürriyet Arkadaşlık Servisi açın derim. Chat ortamı, MSN filan. Bu gençler internete tek bir amaç doğrultusunda giriyorlar ya. Hem böylece siz de hayır işlemiş olursunuz.

SEÇİM ÖZDEYİŞİ

Aşk boyanmaktır... Sadece boyanmak... Önemli olan şu ki, boya çıkan cinsten mi yoksa kalıcı mı?...

GHK, 2000

Anti-kemalist karşı

Yeni Harman: Sizce seçim olacak mı? Herkes birbirine seçim olacak mı olmayacak mı diye soruyor da.

Mihri Belli: Seçim deyince bugün aklıma Gündem gazetesinin başlığı geliyor. Görgü tanıkları Diyarbakır'da çöp kutusuna bombayı koyanı görmüşler. Seçimin olup olmayacağını bu bombaların hedeflerine ulaşıp ulaşamayacakları belirleyecek gibi görünüyor...

Evet, AKP'nin birinci parti olarak çıkması engellenmek isteniyor. Kuşkusuz cumhuriyet mitingleri seçimi önlemek için yapılmıştı. Sanırım AKP en güçlü partidir. Bunun arkasında da % 10'luk barajın geçersiz kıldığı oyları iç ederek üçte iki çoğunluğa ulaşmak var. Baraj olmasaydı koalisyon olurdu . Koalisyonlar zayıf olurmuş, laf!.. Avrupa'nın gelişmiş ülkeleri hep koalisyonlarla idare ediliyor.

Son cumhuriyet mitingi ile ilgili 2 sorum var.

1- Mitingleri asker el altından organize etti görüşü hakim. Ama bu mitingler seçimleri engellemedi erkene almış oldu, ardından CHP'nin anayasa mahkemesine gitmesi seçimleri engellemek yerine erkene aldı. Tabii muhtıranın da etkisi var. Muhtıra mitinglerden güç aldı ama yeni mitingleri de teşvik etti.

Mitingler düzenleyenlerin zaman zaman kontrolleri dışına çıktı. "Ne şeriat ne darbe" teşvik edenlerin istedikleri bir slogan değildi. Bu slogan egemen olamasa da yer yer atıldı ve etkili oldu. Ayrıca seçimler engellenmese de Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanı olması engellendi.

Acaba darbe, eski darbeler gibi mi yoksa post-modern darbe mi olacak moda deyimi ile ? Yani darbe olmadan darbede gibi mi yaşayacağız. Bu yeni polis selahiyet kanunu 12 Eylül'ün ilk yıllarını aratacak kadar sert ve bir o kadar da AB reformlarına ters. Bunu yasayı da AKP çıkardı. CHP de onayladı. Ulus'ta patlatılan bombadan sonra da çarçabuk yasalaştı.. Bu durumda AKP'nin de bu post-modern darbe tipi düzene kucak açmış olması söz konusu olmuyor mu?

Darbe AKP'ye karşı olacak. Bu belli bir şey. Ordunun AB'ye girmek istediği falan laf. Ordu neden AB'ye girmek istesin ki?! Elindeki özel imtiyazları, yetkilerinin çoğunu kaybediyor. Bu arada benim AB'ye girmek istediğim de sanılmasın. AB'ye bağlanmak emperyalizme bağlanmaktır. Özü budur.

O zaman ordu haklı mı?

Hayır ordunun sebepleri tamamen başka. Bir kere mevcut durumda Avrupa'ya girmemiz zenginler sofrasında yoksul akraba durumuna düşmek demektir. Akraba olduğumuz da söylenemez.

Bir kere bilelim ki %10 barajını 12 Eylül getirdi, yani Ordu. CHP de itiraz etmiyor. %20 oyla %35milletvekili, öbürü %34 oy ile %65 milletvekili alıyor. Biz geçen seçimde %6,5 ile barajı aşamadık. DEHAP'la beraber. Baraj %5 olsaydı 70 milletvekili Meclis'te yer alacaktı.

Röportaj için Yaşam radyoya davet edilmiş idik. Onur Öymen ile karşılaştık o da benden sonra röportaj yapacaktı. Geldi selam verdi.

"Sizinle hep tanışmak isterdim" dedi.

"Umarım parlamentoda sizin gibi bize selam verecek birkaç kişi olur" diye cevap verdim.

"Umduğunuzdan fazla olur, ben hep söylerim" dedi ve devam etti...

"Cezayir savaşı sırasında Jean Paul Sartre'ın savaşı ve Fransız işgalini eleştiren sert yazıları üzerine dönemin cumhurbaşkanı De Gaulle'e yetkililer Sartre'ı tutuklamayı önerirler. O da "Sartre Fransa'dır, tutuklayamazsınız" diye cevap verir. Biz de sizinle ilgili tepkiler olduğunda "Mihri Belli Türkiye'dir bir şey yapamazsınız" diyoruz. Öymen listede 8'inci sırada idi, seçilmeyi ummuyordu, ben DEHAP'ta 1'inci sırada idim benim seçilmeme o bile kesin gözüyle bakıyordu. Baraj sayesinde bizim oylar başkalarına yaradı. Biz meclisi açacaktık ama olmadı. Sabıkalı bir komünistin meclisi açması ilginç bir durum olacaktı. O akşam için bütün televizyon istasyonları beni önceden davet etmişti. Sonuç belli olunca sözümüzü merak eden pek kalmadı.

Meclisin açılışında nasıl bir konuşma yapacaksınız diye soracaklardı herhalde.

O konuşma yapılmadan önce televizyonda açılamak olmazdı ki.

Ne söyleyecektiniz?

Demokrasiyi savunacaktık, bağımsızlığı savunacaktık.. Biri olmadan öbürü olmaz, ikisi beraber yürür, diyecektik.

Gelelim cumhuriyet mitingleri ile ilgili 2inci soruya.

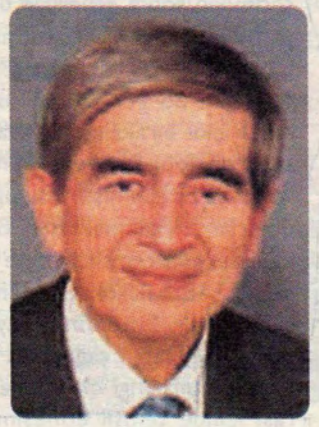
2- Bu mitinglere katılan veya gidip izleyen oldukça fazla eski solcu, sosyalist var. Bir kısmı sizi yakinen 68'den beri tanıyan insanlar. Bunların bir kısmı o zamanki yani 40 sene önceki MDD'ciler. MDD hareketinin sloganları milyonlar tarafından sahiplenildi. "Haklılığımız 38 sene sonra ortaya çıktı. Tam Bağımsız Türkiye, Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi sloganları kitlelere egemen oldu başka sloganlar yer bulamadı." dediler. Buna ne diyorsunuz? Ayrıca yine kısmen sahiplenilen "Ne Şeriat ne darbe " sloganı belki spontan ve tabandan gelen bir slogandı ama diğer sloganlar organizasyon komitesinin de sahiplendiği sloganlardı.

Olabilir. O sloganlar Bağımsızlık ve demokrasi: Emekçinin ülke yönetiminde söz sahibi olması anlamına gelir. Bu o tarihte doğruydu şimdi de doğrudur.

Şunu iyice anlamak lazım. Demokrasi ile bağımsızlık beraber gider. Bir ülke bağımsız değilse demokratik de değildir. Uydu durumuna düşer ve bizim Filipin tipi güdük demokrasicilik oyunu dediğimiz şey olur. Bugün de yaşanan budur. Bugün ileri gidilememiş daha da geri gidilmiştir.

Demokratik devrimin görevleri çok. Toprak reformu var, laiklik var, tüm sınıfların demokratik olarak örgütlenme ve temsil edilmesi var ve elbette ki bağımsızlık var.

Bütün bunları unut, sadece laiklikten söz edersen demokratik devrimin bir talebi tek başına karşı-devrimci bir talep dahi olabilir. Toprak reformu yapma ve ağalığı tasfiye etme, hatta korucu sistemi ile güçlendir, memleketin uydu durumunda kalması için tüm gerekleri yerine getir iç güvenliğini bile emperyalistlerin istemine göre düzenle, kontrgerilla terörün baş mimarı olsun, emperyalizmin terörist dediklerine sen de terörist de, parlamentoda bir tek sosyalist parti temsil edilmesin. Emekçilerin %80'i sendikasız %40'ı sigortasız olsun. Sonra sokaklarda

"Umarım parlamentoda sizin gibi bize selam verecek birkaç kişi olur" diye cevap verdim.

"Umduğunuzdan fazla olur, ben hep söylerim" dedi ve devam etti...

"Cezayir savaşı sırasında Jean Paul Sartre'ın savaşı ve Fransız işgalini eleştiren sert yazıları üzerine dönemin cumhurbaşkanı De Gaulle'e yetkililer Sartre'ı tutuklamayı önerirler. O da "Sartre Fransa'dır, tutuklayamazsınız" diye cevap verir. Biz de sizinle ilgili tepkiler olduğunda "Mihri Belli Türkiye'dir bir şey yapamazsınız" diyoruz. Öymen listede 8'inci sırada idi, seçilmeyi ummuyordu, ben DEHAP'ta 1'inci sırada idim benim seçilmeme o bile kesin gözüyle bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

devrim sürüyor

"Türkiye Laiktir laik kalacak" diye bağır. Bu koşullar altında bu talep demokratik devrimci olmaktan çok karşı-devrimci bir talep haline dönüşür. Bütün Atatürkçü iddialara rağmen gerçek bu. Hükümet cephesine bakarsak, açıkça söylemiyor ama anti-kemalist karşı devrimi tezgahlamaktadırlar.

Anti-kemalist karşı devrim olmadı mı daha önce Menderes zamanında?

O zamandan başlamıştı. Fakat cumhurbaşkanının karısının türbanla gezmesi tüy diker.

NATO'ya girilmesi de kemalizmin reddi değil mi?

Sizin tezlerinizde anti-kemalist karşı devrim 40'larda başladı...

Başladı ama devam etmekte.

Türbanla karşı devrim yapmayı düşünüyorlarsa ordunun müdahalesi haklı olmaz mı o zaman?

Olmaz! Latife hanımın da başörtülü olduğu ileri sürülüyor. O zaman herkes örtülü idi. Ve O, başörtüsünü siyasi hedefe yönelik bir üniforma gibi kullanmıyordu.

Bu ordu, kalkıyor İsrail'in giremediği Lübnan'a NATO gücü olarak asker yolluyor. İsrail buna hayırhah ama Araplar, iyi gözle bakmıyor bu işe . Türkiye'yi ilgilendiren konuları Türkiye ile konuşmuyorlar gidip Amerika ile konuşuyorlar. Mısır bile böyle.

Seçimden sonra ne değişecek?

ABD Irak'ta işin içinden bir türlü çıkamıyor. Muhakkak ki diğer bölge güçlerini kullanarak ve belki de Irak'ta bir içsavaş çıkartarak işin içinden sıyrılmaya çalışacak.

ABD, Türkiye Kuzey Irak'a girsin istiyor mu?

ABD'nin kendi emriyle girerse ister elbette. Türkiye niye girecek? Orada PKK'ya daha fazla zarar vermek mümkün mü? Hiç de öyle gibi gözükmüyor. ABD, Türkiye'nin Irak Kürtlerinin hamisi olmasını istiyor aslında.

O zaman, niçin Kuzey Irak üzerinden bu kadar kıyamet kopartıyor kendine ulusalcı diyenler?

Anti-PKK propagandanın etkisi. Türkiye'nin gerçek ulusal çıkarlarını bir gün görebilirler inşallah! Bütün düzen partileri Irak'a müdahaleden yana. Hiçbiri Amerika'dan "okey" almadan girmez. Ve de giremez. ABD'nin onayı olmadan giremez.

Peki, siz iktidarda olsanız ABD onayı olmadan Kuzey Irak'a girer misiniz? Siz burada anti-emperyalist bir hükümet olacaksınız. Kürdistan'da ABD işbirlikçisi bir devlet.

Girmem. Bana ne! Ben Apo ile dialog kurarak Kürt sorununu çözerim. Apo'nun istekleri bir Türk yurtseverinin kabul etmeyeceği şeyler değil. Kürt meselesi de demokratik şekilde çözülmüş olur. Barzanî ve Talabanî gibi feodaller de silinir.

Türkiye'de Kürt sorunu çözülse bile yine ABD destekli işbirlikçi bir Kürdistan olacak.

Hayır Türkiye de emperyalizmin etkisinden kurtulursa, orda ne ABD'nin nede işbirlikçilerin hiçbir dayanağı kalmaz ve tüm Irak'ta arabın, kürdün, türkmenin, sünnini şiinin ve tüm azınlıkların da kendi kaderlerine sahip olacakları ve ittifak edecekleri bir düzen kurulur... Böylece çözüme gelmiş bulunuyoruz.

Türkiye'nin bugünkü iktidarının Barzani'ye karşı politikası doğru mu?

Yanlış. Çünkü iktidar ve genellikle düzen partileri tehlike PKK dir, diyorlar. PKK tasfiye edilse bile Kürt Sorunu olduğu gibi önümüzdedir. Yakın tarihimizde misak-ı-millî hedefini politika olarak benimsedik. Şeyh Said isyanı şapka devrimine karşı bir ayaklanma olarak arapça fetva ile başlamıştır. İngiltere'nin Musul ve Kerkük'e el koymasına yol açmıştır. Baştan, sonucun lehimize olacağını bilerek halk oylaması istiyorduk biz o bölgede. Olmadı. Kürt sorununun Türkiye ülkesi düzeyinde demokratik çözümünün hiç kuşkusuz Güney Kürt halkı üzerinde de etkileri olacaktır. Barzanî'nin politikası çıkmazlara götürür. Doğru politika ancak Halkların Ortadoğu Projesi (H.O.P.) olabilir. Bu demokratik bir politikadır. Bu petrol kaynaklarına Ortadoğu halklarının hükmetmesi demektir. Araplar, İranlılar dahil. Tabii Kürtler ve Türkler de. Kapıları Kafkaslara ve Balkanlara açık bir "HOP" ekonomik olarak da, dostun ve düşmanın hesaba katmak zorunda olduğu büyük bir güçtür. Bu politikasının uygulanmasında ve hedefine ulaşmasında Türkiye'ye baş rol düşüyor.

Neden Misaki Milli. Atatürk öyle dedi diye mi? Buna Araplar karşı çıkarsa ne olacak?

Eğer emperyalizmi defeden Araplarsa bunlarla, merak etme, anlaşırız.

Nasıl?

Dostça anlaşırız. Anti-emperyalist cephede berabersek müşterek dil buluruz.

Ne önereceğiz?

Ama bak İslamiyet Arap dinidir. Kuran arapça yazılmıştır. Ve en edebi eserlerden biridir Kuran. Arap edebiyatından bahsederken Kuran'dan da bahsedilir.

HOP'u.

HOP projesi bir federasyon önerisi mi? Ortadoğu Federasyonu mu?

Federasyondan biraz daha gevşek. Ortak politikaları olan Ortadoğu devletleri topluluğu.

Bağımsız Türkiye sloganı bununla çelişir mi?

Çelişmez.

HOP meselesini ortaya attığınızda ne bekliyordunuz?

Mihri Belli: Bu bir özlemdi. Bence HOP yöre halklarının çıkarlarını gözeten tek çözümdür. İlgi duyulması rastlantı değil.

Sonra bir koordinasyonun bunun adını alması konferanslarda yürütmesi beklediğiniz bir şey miydi?

Gerçekçi bir özlemdi dolayısıyla sahip çıkıldı...

HOP 'u siz kafanızda nasıl somutlaştırıyorsunuz? Ortadoğu halkları şeriata daha yakın değil mi? Türkiye laik ama bu Ortadoğu toplumlarında adı laik olanlarda bile laiklik zayıf. En azından kadının toplumdaki yeri daha geri.

Ama bak İslamiyet Arap dinidir. Kuran arapça yazılmıştır. Ve en edebi eserlerden biridir Kuran. Arap edebiyatından bahsederken Kuran'dan da bahsedilir. Araplıkla dindarlık birbirine karışmıştır arap dünyasında... Panarabikler yani arap birliğini savunanlar da Kuranı milli olarak birleştirici bir metin olarak görürler. Ve arap ulusu parçalara ayrılmış devletçiklere bölündüğü için ve bu sınırlar emperyalistler tarafından çizildiği için kendilerini ezilen ulus sayarlar.

Marksist solda bu Irak' a müdahale ile ilgili bir tartışma var. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ile ilgili. Özellikle Kürt meselesi bağlamında Kuzey Irak yada Güney Kürdistan bağlamında...

Ulusların Kendi kaderini Tayin Hakkı: biz birlikten de yana olsak, ayrılıktan da yana olsak biz iktidarda olduğumuz sürece asker yollamama, silahlı olarak herhangi bir şey dayatmama anlamına gelir. Yoksa propaganda yapmak ayrılmayın demek, yada ayrılıp ayrı devlet kurun demek o günkü konjonktüre uygun olarak savunulabilir.

Biz eğer sadece muhalefetteysek. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını Savunmak, başımızdaki iktidara asker yollayın diyememek demektir. Hatta " her ne sebeple olursa olsun asker yollamayın" propagandası yapmak anlamına gelir.. Zaten müdahale yoksa her halk kaderini kendi tayin eder. Türkiye müdahalede bulunursa başkalarının yani egemen emperyalist güçlerin çıkarını gözeterek yapacaktır bunu.

Yani Türkiye kendi hesabına yollayamaz mı Amerika ile bozuşmaksızın.

Mihri Belli: Şu anda yollayamaz. Amerika'nın müsadesi olmadan da Irak'a müdahale olmayacaktır. Partiler propagandalarında şunu desinler ya da bunu desinler. Elbette Amerika'nın da çeşitli hesapları vardır.

Peki Ordunun tutumu ne sizce?

Ordu NATO ordusu, PKK savaşı ile biraz körleşmiş başka şey görmez olmuş bir ordu. Ordu bu sefer Irak'a ciddi olarak girerse Kerkük'e yerleşir. Buna da "Irak'ın toprak bütünlüğünü koruma" adını koyar. Oysa ABD'nin daveti önce bizim ordunun önce işbirlikçi Kürtleri koruması sonra olası direnen araplarla karşı karşıya getirilip olası bir Suriye ve/veya İran müdahalesinde kullanılması amacını içeriyor.

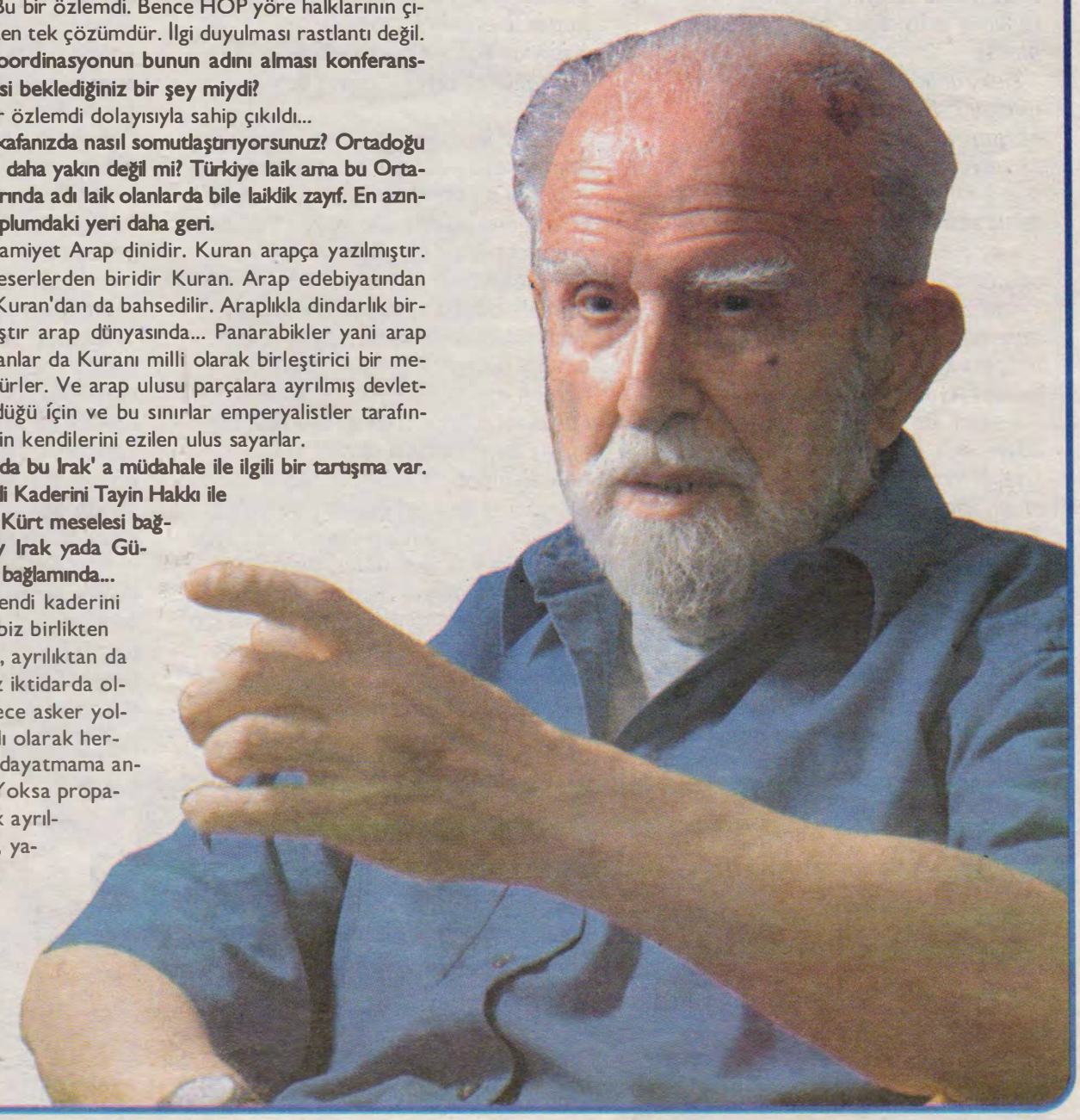
Ama bizim bugün izlememiz gereken politika ABD ve diğer emperyalist ülkelerle mesafeyi koruyup uzak durmak, AB'ye girmemek ve Ortadoğu'da HOP politikasını gütmektir. Arap ülkelerinde bunun olumlu etkisi olacaktır. Birlik doğrultusunda önemli gelişme olacaktır Bunu yaptık mı Halkların Ortadoğu Projesi bir güç olarak dünya politikasında yerini alır. Türkiye için doğru politika budur. Bunun dışında başka politika yanlıştır. Ama HOP'un hiçbir zaman Kürt-Türk-Arap kardeşliği ve ittifakı, Şii-Sünni kardeşliği ve ittifakı, Müslüman-Hristiyan-Dinsiz kardeşliği ve ittifakına dayandığı unutulmamalıdır.

Bunu hangi güçler uygulayacak?

Her etnik kimlikten yurtsever güçler (bu terim sosyalistleri de içerir), dindar veya laik.

DTP grup kurar mı?

Kurar. Baskın, Ufuk ve Levent'in Meclis'e girmeleri de olumlu gelişme olur.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeniHarman, Sabah ve ATV'ye el kon
Sabah'ın eski Genel Yayın Yönetmen
el değiştirdiği anda yeniHarman'a

"Aydın Doğan Babıali'den Sokmayacağım Vallahi ben ge

25 Haziran 2007, Pazartesi günü. Saat: 16.00 suları... Yer Ciner Holding'in Üsküdar'daki görkemli binası.

Elektronik kapıdan içeriye girdiğinizde manzara büyüleyici; karşımızda Bizans İstanbul... Merdivenlerden inip, bahçedeki yoldan ana kapıya doğru ilerlerken, kuş ve telsiz seslerinden başka ses yok, bir de Boğaz'dan geçen birkaç teknenin uğultusu...

Ana kapının önünde, pek yollarda göremediğimiz cinsten 4 siyah lüks araç park etmiş durumda. Duvarda gümüş renkli bir tabela: Ciner Grubu...

Kapıya 4-5 metre kala, 1.90 boylarında bir görevli beliriyor. "Hoşgeldiniz" diyor elini uzatıp... Elim elinin içinde kaybalurken, heybetli kapıyı açıyor, "Beyefendi sizi 2. katta bekliyorlar" diyor. Asansöre doğru birlikte ilerlerken içeride derin bir sessizlik hakim. Sanki bu binada hiç kimse yaşamıyor...

İkinci kata geliyoruz ve güvenlik görevlisiyle koridorda ilerliyoruz. Tüm odalar neredeyse transparan ve kalın beyaz camlarla oluşturulmuş... Sol bölümde bir iki masa ve stil sahibi iki kadın telefonla konuşuyor. Bu sırada karşıdan Fatih Altaylı geliyor... "Hoşgeldin" diyor, "Buyur böyle geçelim..."

İçeride iki masa var. Camdan yuvarlak masaya oturuyoruz... Sırtımda İstanbul'un denizden silueti, karşımda, el konulan gazetesine veda edip, ceketini alıp çıkmış bir yayın yönetmeni... Tam kendisiyle konuşmaya başlayacakken, adaya 1.65 boylarında, 60 yaşlarında, hafif kilalu, siyah takım elbiseli bir erkek geliyor. Altaylı, hemen ayağa kalkıyor ve kapıda onu karşılıyor. Gelen Ciner Grubu'nun üst düzey bir yöneticisi olmalı. O an öğreniyorum: "Kaybettik" diyor Altaylı... O an kaybedilen Türkiye'nin ikinci büyük medya grubu, o an kaybedilen tam 1 milyar dolar. Burası da artık tam 1 milyar doların yitirildiği bina. Aslında Sabah'ın total değeri söz edilen. Böylesi bir güç, yeniden inşa edilmeye kalksa, değil 1 milyar dolarla, 2 milyar dolarla dahi oluşturulamayacak bir güç... Sadece ve sadece Türkiye'de yeni bir dağıtım ağını oluşturmak, olasılık dahilinde düşünülmediğine göre gerisini siz anlayın. Yitirilen büyük bir medya gücü aynı zamanda. Bu gücü, bu parayı kaybeden Turgay Ciner nerede acaba? O şu an üst kattaki ofisinde çalışıyormuş. Yönetici ile Altaylı arasında geçen kısık sesli konuşmalar... (Özel bunlar; yazmayız, konuşmayız, söylemeyiz.)

yeniHarman'ın geçen Haziran sayısındaki şu satırları anımsayalım:

"Türkiye'de 'Sabah alayı', artık saluk saluğa izlenen, içinde her türlü entrikanın döndüğü, suların asla durulmadığı bir dizi film gibi. Bu dizinin ilk yapımcısı, Yeni Asır ile başladığı gazetecilik serüvenine İstanbul'da Sabah Grubu'nu kurarak devam eden, satın aldığı Etibank'ın içini boşalttığı iddiası ile faizi ile birlikte1 milyar dolara yakın bir meblağı kamuya borçlanan, hakkında 14.5 yıl hapis cezası istenen, bir süre Kartal F Tipi Cezaevi'nde, mahpus damlarına da düşen Dinç Bilgin...

İkinci Yapımcı; Tasarruf Mevduatı

Sigorta Fonu'nun (TMSF) satışa çıkardığı Sabah Grubu'nu satıp alıp Merkez Grubu'na dönüştüren ve tekra kuruma hayat getiren Turgay Ciner...

Dizi, tüm süreçte ülkedeki her türlü rüzgardan etkilenen, rakibini adeta savurduğu sert kraşelerle köşeye

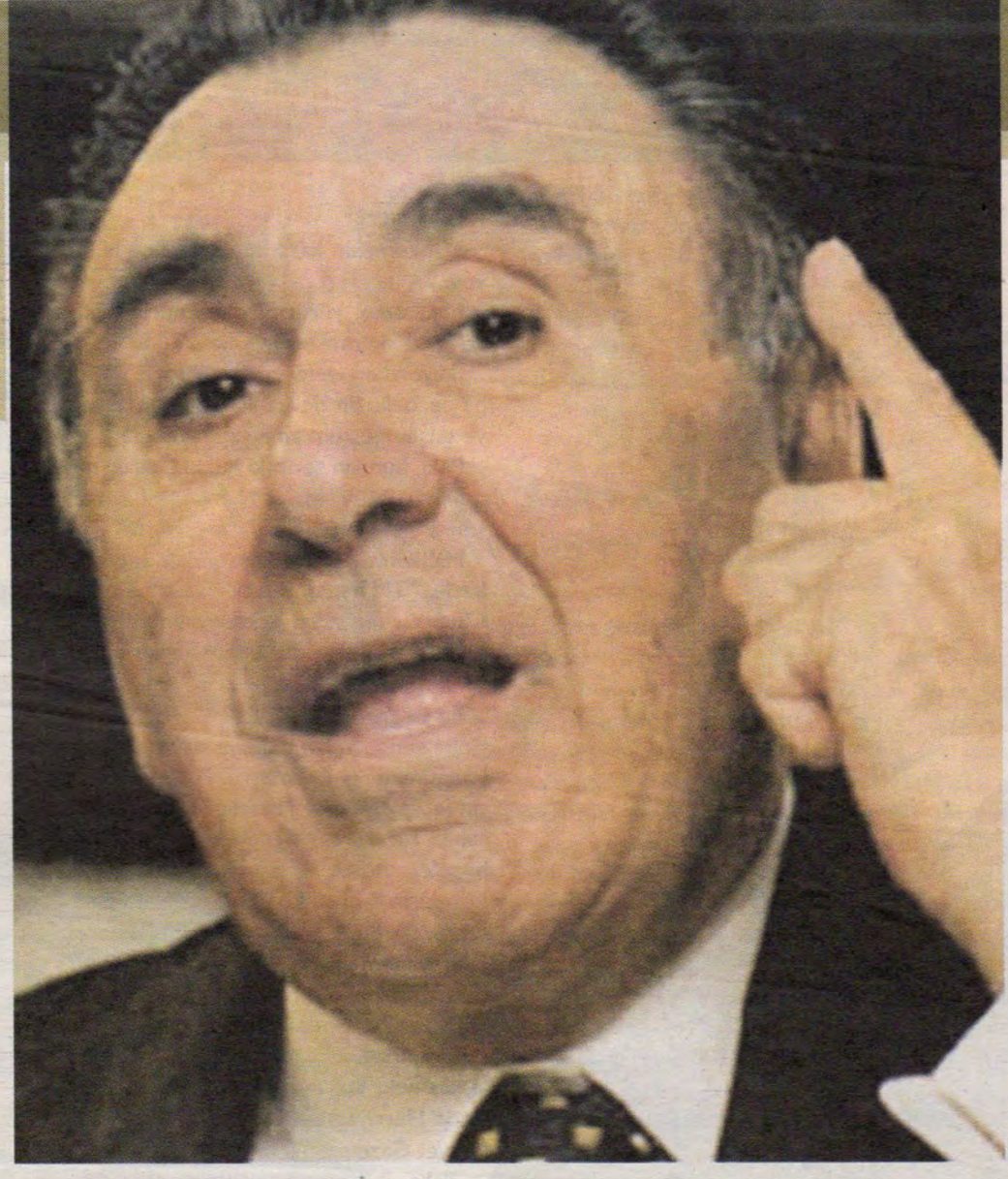

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duğu dakikalarda Ciner Holding'teydi. Fatih Altaylı işte o 1 milyar doların konuştu:

'Fatih Altaylı'yı atacağım. diyormuş. cim, beklerim"

sıkıştırırken, küçük bir çelmeyle yere yıkılabilecek bir şiddetle devam etmekte... Ve tekrar TMSF'nin Dinç Bilgin'in ortaya attığı bir belge ile Merkez Grubu'na el koyuşu... Köşeye sıkışmış bir işadamı: Turgay Ciner ve tekrar avuçlarını ovuşturan Dinç Bilgin ve rakipler. TMSF tarafından Merkez Grubu'na atanan bir emin elin (kayyumun); Dinç Bilgin'in batık banka patronu eski ortaklarıyla, Merkez Grubu'na el konuluşunu kutlama yemeği... Ortada uçuşan belgeler, bilgiler, milyarlarca liralık vergi borcu indirimleri... Türk medyasının karanlık dehlizlerinde çekilen bu dizi, daha çok su götüreceğe benziyor."

Tabii artık bu dizide, TMSF ve bu kurumun Başkanı Ahmet Ertürk de Ciner Grubu yayınlarına el konmasıyla birlikte en önemli aktörlerden birine dönüştü. O el koyduğu medya mecrasında en çok görünen adam. Milyar dolarlık kararları, konunun gerçek özneleriyle değil, lüks balıkçı restaurantlarında, gecenin geç saatlerinde ekonomi muhabirlerinin kuloğına fısıldayarak paylaşan bir "gazeteci dostu". Yine TMSF tarafından el konulan Uzanlar'ın malvarlığını şahlandıran kadrolarla, el koyduğu şirketlerde çalışmayı yeğleyen bir bürokrat...

Söz karanlık dehlizlere gelince, Altaylı ile buluşmadan bir gün önce 24 Haziran günü Hürriyet'in artçı kardeşi, Zafer Mutlu'nun sahibi olduğu Vatan Gazetesi'nde bir haber. Başlığı iç gıcıklayıcı:

"Sabah-Atv olayında garip şeyler oluyor."

Anımsarsanız; Sabah ve ATV'ye el konunca Ciner Grubu, İstanbul 6. İdare Mahkemesi'nde yürütmenin durdurulması için dava açmıştı. Gazetenin, karar açıklanmadan önce garipsediği ya da garipsettiği şeylere bir bakalım:

"Mahkemenin Sabah ve Atv'yle ilgili Salı günü (26 Haziran) vereceği kritik karar öncesi Ciner ve Avukatı (Kenan) Tekdağ'dan şaşırtan sözler: Mahkeme Salı günü lehimize karar verecek. Kararın gerekçesinde de 'Taraflar arasında bir ortaklık varsa bu ortaklığın pay defterine yazılması ve ticaret sicil gazetesinde ilan edilmesi gerekir' yazacak. TMSF'nin el koyduğu Merkez Yayın Holding'in eski ortağı Turgay Ciner ile avukatı Kenan Tekdağ'ın, Salı günü karara bağlanması beklenen 'yürütmeyi durdurma' davasına ilişkin yakın çevrelerine söyledikleri sözler, hukuk ve iş çevrelerinde şaşkınlık yaratıyor. Ciner ve Tekdağ Salı günü görülecek davayı kazandıklarını anlatıp, kararın gerekçesinin ne şekilde yazılacağını bile kelime kelime sıralıyorlar."

Böylesi konuları sağda solda paylaştıkları için ya Turgay Ciner ve Kenan Tekdağ çok saf olmalı ya da rakipler çok cin... Bakın Mehmet Y. Yılmaz, Vatan'daki haberden yola çıkarak, Hürriyet'teki köşesinde şu satırları kaleme alıyor:

"Ya davanın nasıl sonuçlanacağını önceden öğrendiler ya da bunu yayarak mahkeme üzerinde bir tür psikolojik baskı yaratmak istiyorlar. Her ikisi de Türk adalet sisteminin sağlıklı işleyebilmesi için aklımızdan dahi geçirmememiz gereken durumlar."

Aslında burada Türk medyası açısından da, Türk yargısı açısından da garipsenecek bir şey yok. Mahkeme kararını büyük olasılıkla 23 Haziran günü vermiş ve Ciner Grubu'nun "yürütmeyi durdurma" isteğine "red" yanıtı çıkmış. Bundan haberdar olan Doğan Grubu da, Pazartesi günü açıklanacak kararı daha da pekiştirmek ve yeni bir olası gelişmeyi önlemek için rakiplerine çiviyi çaktıkça çakıyor gazetelerinde. Söz konusu haber ve yorumlarda adı geçen Ciner Grubu Hukuk Müşaviri Kenan Tekdağ'ın bu haberlerle ilgili değerlendirmesi ise hiçbir mecrada karşılığını bulmuyor:

"Bu asılsız ve maksatlı yazıları yazdıranlar ve yayınlatanlar Sabah-ATV'yi ele geçirmeyi ve böylece Türkiye'de yabancıya bağımlı tekelci bir medya düzeni kurmayı hedefleyen komplonun gerçek aktörleridir."

Fatih Altaylı, bu karanlık dehlizleri iyi bilen bir gazeteci ve şimdi o da bu dehlizlerin bir kaybedeni. Şimdi olayın sıcağı sıcağına birlikteyiz... Merak edilen o kadar şey var ki. "Sabah ve ATV'ye el konulması sürecini, yaptığınız haberlere bağlıyorsunuz. Patronunuza 1 milyar dolar kaybettirdiniz o zaman. Bu nasıl bir duygu?" diyorum. "Kendi adıma üzüntü yaşamıyorum, oma Turgay Ciner'in işlerine iyi gazetecilik sebebiyle zarar vermiş olduğumu düşünüyorum" yanıtını veriyor... Peki bir işadamı 1 milyar dolar kaybettiğinde ne hisseder?

"Karar açıklandığında da kendisiyle beraberdim ben. Umursamadı bile. Ben ağlayacak gibi oldum" diyor... Sözü daha fazla uzatmadan Bizans İstanbul'da, karşı Üsküdar'da, büyük bir bozgunda ve karşımızda: Fatih Altaylı...

kutlu@leman.com.tr

Kutlu Esendemir

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nasılsınız?

Mahkemenin kararını öğrendim; hiç keyfim yok.

Mahkeme, yürütmeyi durdurma isteminize "red" kararı vermiş.

Biliyordum reddeceğini. Sürpriz değil de yine de, belki bir delikanlılık yapar mahkeme diye düşünmüştüm ama yapmadı.

Peki, bundan sonraki hukuki süreç ne olur?

Şimdi Bölge İdare Mahkemesi süreci var, sonra da Danıştay.

Mahkeme'nin red kararından önce, gazetelerde, "TMSF, Bankacılık Yasası'na dayanarak Ciner Grubu yayın şirketlerinin sahipleri haline geldi" deniyordu. Bu ne anlam taşıyor Fatih Bey?

Bu şu anlama geliyor: Başta TMSF Dinç Bilgin'in sunduğu bir belgeye dayanarak, grubun yönetimine el koymuştu. Hisselerse sahiplerinde duruyordu. Hisselerin büyük bölümün sahibi ise Turgay Ciner'di. Onda duruyordu hisseler. Ancak TMSF, son aldığı bir kararla hisselerin sadece kontrol ve denetimine değil sahibi de oldu. Bunu yapmasındaki amaç şu: Eğer Ciner Grubu, Sabah Gazetesi, ATV ve diğer Merkez Grubu şirketlerinin TMSF tarafından el konulması ilgili süreçte açtığı davaları kazanırsa, hukuktan önce davranarak cezayı kesmek. Bugün (26 Haziran 2007) baktığınızda Hürriyet Gazetesi'nde okursanız, Hürriyet Gazetesi'nin tavrı çok net: "Bir düğüm daha..." Yani işi kilitlemeye çalışıyorlar, hukukun önünü kesmeye çalışıyorlar. "Ciner Grubu hukuken haklı bile çıksa biz bunu ona bu şekilde vermeyeceğiz" diyorlar.

"Size yar etmeyeceğiz" deniyor.

"Yar etmeyeceğiz" diyor. Enteresandır; Doğan Grubu da bunu alkışlıyor. Hukukun yarın öbür gün onlara da lazım olabileceğini gözönünde tutmuyorlar ve diyorlar ki; "Orayı onlara yedirmeyecekler, oraya onlara yar etmezler. Hukuken kazansalar bile TMSF onlara bunu vermemek için gereken idari önlemleri aldı." Bu şunu gösterir: TMSF hukuk tanımıyor. TMSF hukuku tanımamasıyla ilgili olarak, bir medya grubu da hukukun ayaklar altına alınmasını alkışlıyor.

İsterseniz bugün az önce yaşanan gelişmeden önce, olayın başladığı sürece dönelim. Sabah Genel Yayın Yönetmeni olarak, gazetenizde Doğan Grubu'nun POAŞ'tan kaynaklanan vergi borçlarının üstüne gitmeye başladınız. Bunun ardından TMSF'nin sürece dahil olması eklendi denebilir mi?

Onun hemen arkasından başladı.

Önay, Bolu'daki çiftlikte vakit geçirir

TMSF'den böyle bir süreci başlatmasını bekliyor muydunuz siz?

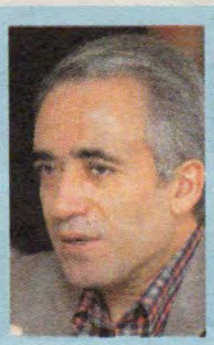
Birincisi beklemek için böyle bir işlem yapmış olmak gerekir. Dinç Bilgin'in Sabah Gazetesi'nde en ufak bir ortaklığı, en ufak bir payı olmadığını ben çok iyi biliyorum. Sadece oğlu (Önay Bilgin) oradaydı. O da davaları takip etmek maksadıyla Sabah içinde bulunuyordu. Hergün de gelmemişti, haftada on beş günde bir geliyordu. Zaten uçarı bir çocuktu, geziyordu, dolaşıyordu. Bolu'da bir çiftliği var, genellikle oralarda vakit geçiriyor. Dinç Bilgin'in en ufak bir ilişkisi yoktu Sabah'ta. Sabah'la tek ilişkide olduğu kişi Hıncal Uluç'tu. Hıncal Uluç'la zaman zaman buluşup yemek yerlerdi. Hıncal Uluç da bana zaman zaman Dinç Bilgin'in Sabah'la ilgili fikirlerini aktarırdı. Ben de Hıncal'ı onun eski patronu olması sebebiyle dinlerdim ama benim için önem arz eden şeyler değildi. Fakat bir gün...

Ortaya yeni bir belge çıkarttı Dinç Bilgin...

Evet. Dinç Bilgin ne diyor: "Merkez Grubu şirketlerinin yarısı benim." Böyle bir durumda normal bir vatandaş nasıl hareket eder? Turgay Ciner'e gelir der ki; "Turgay Bey buranın yarısı benim, ver bana." Böyle bir şey yok. İki, ne yapar? Mahkemeye gider, "Bu hissenin yarısı benim, bu adam bana vermiyor" der. Böyle bir şey de yapmadı. Bizimle konuşmadı bile, "Böyle bir şirket ortaklığım var" falan diye...

O süreçte sanırım Ergun Babahan'ın Dinç Bilgin'in girişimleri ve talepleri doğrultusunda Turgay Ciner'i iki kez uyardığı söylentileri vardı. Ergun Babahan'ın, Dinç Bilgin'in bir belgeyle TMSF'ye başvuracağı konusunda Turgay Bey'i uyardığı ama kendisinin ciddiye almadığı ileri sürülüyor.

Dinç Bilgin'in TMSF'ye başvurması başka bir şey, Turgay Bey'den hisse haklarını istemesi başka bir şey. Böyle bir şey yok. Çünkü bütün bu süreci, Dinç Bilgin'le Turgay Ciner'in geçmişte ortaklık yaptığını, sonra TMSF'nin isteği üzerine Dinç Bilgin'in hisselerinin Turgay Ciner tarafından satın alındığını, -*TMSF aracılığıyla alındığını*- TMSF'nin bu işlere el koyduğunu, Turgay Ciner'e sattığını TMSF biliyor. Bu sözleşmeyi kimse reddetmiyor ki ama bu yapıldıktan sonra TMSF Turgay Ciner'e dönüp de; "Hayır kardeşim! Sen burayı satın almak zorundasın" deyince Dinç Bilgin devre dışı kalıyor, Dinç Bilgin'in hisseleri TMSF'ye geçiyor ve Turgay Ciner bunları TMSF'den satın alıyor, 434 milyon dolara. Ortada gizli saklı bir şey yok. Fakat Dinç Bilgin geçmişte yapılmış bir sözleşmeyi, -*O zaman bu yapıldığında Engin Akçakoca (Dönemin TMSF Başkanı) ve bu sözleşme bilinen bir şey*- geçmişte yapılan ve daha sonra hukuki olarak ortadan kaldırılmış bir sözleşmenin bir fotokopisiyle hareket ediyor... Diyelim ki siz bana bir borç veriyorsunuz. Ben de size bir belge imzalıyorum. Sonra ben o borcu ödüyorum. Sizin de bu belgeyi iade etmeniz lazım. Siz bana iade etmiyorsunuz o belgeyi ve sonra renkli fotokopisini veriyorsunuz. Sonra diyorsunuz ki; "Bunun bana borcu var."

TMSF Başkanı bir haftada dört kere televizyona çıkmazsa, beş gazetede haber olmazsa mutlu olmuyor.

Dördüncü elden bilgilendirme

Nasıl olmuş bu?

Turgay Bey'e ortadan kaldırılacak belgeler arasında fotokopisini vermiş. Zaten belli ki,ortadan kaldırılmış bir belge bu. Olmayan bir belge. TMSF de bunu kabul ediyor. Olmayan, ortadan kaldırılmış olması gereken ve ortadan kaldırılmış olmasa bile ortadan kaldırıldığı bir tutanakla geçersiz hale geldiği, hukuki bir tutanakla tespit edilmiş bir anlaşma. Bir anlaşma yapıyorsunuz. Sonra başka bir anlaşmayla o anlaşmayı ortadan kaldırıyorsunuz. Bunun bütün belgeleri mahkemede var, bizde var, TMSF'de duruyor. Orada çok enteresan şeyler oldu. Diyelim ki, Dinç Bilgin TMSF'ye gitti ve dedi ki; "Bu şirketin yarısı benim." TMSF'nin yapması gereken nedir? Önce Turgay Ciner'i arayıp, "Turgay Bey böyle bir iddia var, ne dersiniz?" Böyle bir şey de yok. Onu biz gazeteciler aracılığıyla üçüncü elden, dördüncü elden öğrendik ve bunun üzerine TMSF'yle bu konuda görüşme yapmak istedik. TMSF'den randevu vermediler bize. Şimdi ihtilaf varsa eğer ortada bu ihtilaf konuşularak hukuk yoluyla çözülür.

Peki, genelde TMSF başkanları bu tip kararları bir balıkçıda gazetecileri toplayarak mı fısıldarlar?

Şaşırtıcı olan bu. Sonuçta bizim Sabah Grubu'nun bütün hisseleri TMSF'de rehindi. Atamayız, satamayız, kaçamayız, hiçbir şey yapamayız. Çağrılıp, "Turgay Bey bu nedir?" diye sorulması lazım.

Siz gazetecisiniz, yazarsınız. TMSF başkanlarının böylesi büyük operasyonların ilk haberlerini bir restaurantta, bir akşam yemeğinin finalinde gazetecilere duyurması doğal mı sizce?

Bu normal mi sizce?

Ben size soruyorum.

Bence değil... Ama bakın zaten TMSF Başkanı (Ahmet Ertürk) bir haftada dört kere televizyona çıkmazsa, beş gazetede haber olmazsa mutlu olmuyor. TMSF Başkanı'nın böyle bir tavrı var. Sabah Gazetesi'ne el koyulduktan sonra bana diyor ki; "Sabah Gazetesi'nden beni hiç arayıp sormuyorlar. Sabah'ta bana yasak mı koydular? Ben niye Sabah Gazetesi'nde çıkamıyorum artık." TMSF gibi ciddi bir kurumun başkanı, konunun muhataplarıyla değil de, sürekli televizyon televizyon dolaşıp, kamuoyunu birebir ilgilendirmeyen konularda niçin açıklama yapmak zorunda, niçin her şeyi anlatmak zorunda? Bir kez bile bu konuyu TMSF Başkanı'yla bizim resmen görüşme imkanımız olmadı. Biz randevu isteyip gidip derdimizi anlatmaya çalıştık. Onu da dinlemedi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha sonra bütün bu süreç gelişirken dedik ki; "En iyisi TMSF bir aksiyon yapmadan evvel, bunların bir aksiyon yapmaya niyeti yok, kötü niyetliler, tespit davası açalım." Dinç Bilgin'in sunduğu belgeye karşılık, bu sözleşmeye karşılık, bu sözleşmenin ortadan kaldırıldığını gösteren bir sözleşme de bizim elimizde var.

Bu belgeyi geciktirdiğiniz söyleniyor.

Bizden bir şey istemediler ki! TMSF bize, "Bir belgeniz mi var?" diye sordu da biz mi yanıt vermedik. TMSF bizi çağırmıyor. Biz sürekli randevu istiyoruz. "Ya konuşalım nedir, nedir, nedir?" diye. TMSF ne yapacağını söylemiyor ki, "Belgeniz var mı?" diye sormuyor ki bize. Biz zorla ne olup bittiğini öğrenmeye çalışıyoruz.

TMSF'yle zorla görüştük

Fatih Bey sizin o dönemde de Ertürk'le de bir hukukunuz, bir dostluğunuz vardı. Sizin gazeteci olarak bu gelişmelerden hiç haberiniz olmadı mı?

Gelişmelerden haberimiz vardı da, resmi bir şey yoktu ortada. Ahmet Ertürk, "Kardeşim! Elde bu belge var. Ne diyorsunuz?" diye bizi arayıp da davet etmiyor ki. Ben Ahmet Ertürk'ü arıyorum, "Görüşelim, konuşalım" diye. "Haftaya" diyor. Çok önemli gelişmeler var, "Haftaya görüşelim" diyor. Randevu vermedi bana. Kenan Tekdağ, (Aynı zamanda Ciner Grubu'nun Hukuk Müşaviri) bizim Medya Grup Başkanı, zorla bir randevu alıp, gidip hukukçularıyla zorla görüştü. Onlardan bir çağrı gelmeden siz ne diyeceksiniz? O bize resmen bir belge göstermedi ki, biz ona bir belge gösterelim. "Elimde bu belge var, cevabınız var mı?" diye sordu mu TMSF? Buna mukabil TMSF'nin bir aksiyon planı içinde olduğunu görünce biz bir dava açtık. Biz TMSF'ye, "Biz bir tespit davası açıyoruz. Dinç Bilgin size bunu sunmuş. Bizim elimizde bunun geçersiz olduğunu gösteren başka belgeler var. Buna hukuk karar versin" dedik ve Ticaret Mahkemesi'ne gittik. O dava önümüzde ay görülecek. TMSF'ye dedik ki; "Siz bu davanın sonucu bekleyin. İstiyorsanız gelin şirkette yönetim içerisinde yer alın, mali işlerde kontrolde olun, satamayız, edemeyiz, el koymanızı gerektirecek bir durum yok. Gelin içiresinde bulunun şirketin. Mal kaçırmasından korkuyorsanız ki; böyle bir şey de söz konusu değil." Biz davayı açar açmaz iki-üç gün içinde el koydular. Oysa biz "Hukuk karar versin" diyorduk. Böyle bir şey yapmadılar.

ATV ve Sabah Grubu'na el konulması hukuksal bir karar mı, siyasi bir karar mı size göre?

Ben siyasal diyorum.

Bu kararın ardından Başbakan Tayyip Erdoğan'la bu süreci görüşmeniz oldu mu?

Hayır.

Hiçbir konuşma geçmedi mi aranızda?

Ben hayatımda Başbakan'dan bir şey istemedim ki! Benim Başbakan'la ilişkim, gazeteci-başbakan ilişkisi. Ben bu kararın ne olacağıyla ilgili olarak gidip Başbakan'a; "Aman efendim! Ben sizi bu kadar seviyorum..." Tayyip Erdoğan da söylesin, desin ki, "Fatih geldi, benden şunu istedi" desin. Ben kimseden bir şey istemedim ki. Hayatımda da istemem. Böyle gazeteciler var mı? Var muhakkak. O başka, bu başka bir şey. Zaten benim o süreçten sonra Sabah'tan ayrılmamdaki en temel neden budur.

Yılmaz Özdil'den "Size ne" yanıtı

Nedir o temel neden?

Bir sürü ufak tefek şeyler oldu. Baskı maskı falan filan, editöryal bağımsızlığı düşürecek bir sürü şey oldu. Bunlar bir tarafa...

Örnek verebilir misiniz?

- Mehmet Akif Beki. Allah'ı var, nezaketle bir gün beni aradı. Tam Cumhurbaşkanı'nın Harp Akademileri'ndeki konuşma günü. "Abi, nasıl görüyorsunuz bu haberi?" dedi. "Manşetten görüyorum" dedim. "Ya! Yapma abi" dedi. "Deli misiniz!

"Abi, küçük görmeni rica etsem" dedi. "Bu küçük görülecek bir şey değil, büyük görülecek bir şey." dedim. Dedi ki; "Ertuğrul Özkök'le ben konuştum. Onlar da bunu küçük görüyorlar."

Hürriyet

- Ertesi sabah bir baktım Hürriyet hakikaten Başbakanlık Basın Müşaviri'nin söylediği gibi üç sütun vermiş. Belli ki Türk medyasının işi tamam.

Yılmaz Özdil'in yazısı çıkarıldı. Biz bunu yazarlar olarak protesto etmek için bir karar aldık. Fakat daha sonra Yılmaz Özdil, "Bu sizi ilgilendirmez. Bu benim meselem. Size ne?" diye laflar edince vazgeçildi bundan. Sonrasında Cumhurbaşkanı'nın (Ahmet Necdet Sezer) açıklamalarıyla ilgili manşetimiz çıkartılmak istendi, baskı makineleri durduruldu. Bazı adamlar işten çıkarılmak istendi.

'Başbakanlık bilmem nesi'nden baskı

Kimlerdi işten çıkartılması istenilenler?

Yılmaz Özdil. "Yılmaz Özdil'i işten çıkart" dediler bana. Sonra ben bunun olmayacağını söyleyince, "Bari yerini değiştir; Emre Aköz'ü öne al, onu arkaya al" dediler. İskender Baydar'ı ondan sonra ATV Haber Müdürü Murat Demirel'i ve ATV Genel Müdürü Orhan Girgiç'i çıkart" dediler. Ben de dedim ki; "Bunlardan bir tek Yılmaz benim konum. Diğer konular sizin konunuz. Ben onların başında değilim, onlara ben bakmıyorum. İster alın, ister satın ama Yılmaz Özdil'i ben görevden almam" dedim. "Bari arkaya at" dediler, onu da kabul etmedim. Ama esas mesele şu: Ben 25 yıllık gazeteciyim. 25 yıldır ne yapmışım? İktidarlardan, bürokratlardan, başbakanlardan, bakanlardan kamuoyu adına hesap sormuşum. Öyle bir sürece giriyorsunuz ki; kamuoyu adına hesap sorduğunuz ve işinizin bu olduğu insanlara karşı hesap vermek durumuna geliyorsunuz. Yani, Başbakanlık bilmem nesi arayıp, *-haberle ilgili bunu gazeteci olarak konuşabilirim ama-* size emir veren biri konumuna geldiği zaman bir başbakan, bir bakan, TMSF başkanı ya da onun atadığı herhangi bir başka devlet memuruyla, bürokratla böyle bir şeye girdiğin zaman gazetecilik nerede?

Kimlerden baskı gördünüz?

Mehmet Akif Beki. (Başbakanlık Basın Müşaviri) Baskı anlamında değil. Allah'ı var, nezaketle bir gün beni aradı. Tam Cumhurbaşkanı'nın Harp Akademileri'ndeki konuşma günü. "Abi, nasıl görüyorsunuz bu haberi?" dedi. "Manşetten görüyorum" dedim. "Ya! Yapma abi" dedi. "Deli misiniz! Başka nasıl görülür?" Adam Cumhurbaşkanı... Yedi senedir ilk defa konuşuyor acayip bir şekilde ve çok ağır laflar ediyor, bunu nasıl görmem ben? "Abi, küçük görmeni rica etsem" dedi. "Bu küçük görülecek bir şey değil, büyük görülecek bir şey." dedim. Dedi ki; "Ertuğrul Özkök'le ben konuştum. Onlar da bunu küçük görüyorlar." Dedim ki; "Ertuğrul Özkök seni kafaya almış, bunu kimse küçük görmez Türkiye'de. Bu büyük bir haber ve büyük görülür." O, "Ertuğrul'la ben konuştum onlar üç sütunla bunu küçük görecekler" diyor. Nitekim ben manşet yaptım. O akşam kıyamet koptu. Yavuz Onursal (TMSF tarafından atanan Sabah Medya Grup Başkanı) o manşeti değiştirmeye kalkıştı, "Abdullah Gül'ü manşet yapalım" dedi bilmem ne, matbaa makineleri durdu... Bunu gazetedeki herkes biliyor. Gece yarıları kavgalar, dövüşler, telefonlar bilmem neler... Neyse sonuçta benim dediğim oldu ama ertesi gün kıyamet koptu gazetede, o ayrı. Ertesi sabah bir baktım Hürriyet hakikaten Başbakanlık Basın Müşaviri'nin söylediği gibi üç sütun vermiş. Belli ki Türk medyasının işi tamam.

Evet.

Ben onun bir parçası olmak istemedim. Gazeteciliği kendi bildiğim gibi yapamayacaksam, yapmayım daha iyi. O yüzden kenara çekildim. Türkiye'de bir dönem var. Belli ki iktidar kontrolünde gidecek bir dönem var. Bu dönemde istediğim gibi gazetecilik yapamayıp adımı lekelemektense, gazetecilik yapmamak yeğdir dedim. Kenara çekildim. Hesap sorduğum adama hesap vermeye başladığım andan itibaren yarın öbür gün mesleğimin dengesi kalmayacak. Yani ben bürokratla, devlet adamıyla, devlet memuruyla, siyasetçiyle başka birtakım ilişki içerisinde olamam. Gazeteci miyim? Memur muyum? Neyim? Onun cevabını bulamadım kendi kafamda.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dinç Bilgin, Aydın Doğan'la da papaz olacak

Peki, tekrar Sabah Grubu'nun el konuluşuna dönersek sizce Dinç Bilgin ve oğlu Önay Bilgin ortaklık belgesinin fotokopisini verirken ne düşündüler?

Şimdi Dinç Bilgin Türkiye'de ortaklık yaptığı herkesi dolandırmıştır. Kimler bunlar? Mehmet Emin Karamehmet... Şirkete ortak etmiş, sonra çırak çıkarmış, atmış. Bir sürü parasını almış. Kim bunlar? Aydın Doğan. Sabah'a sokmuş, parasını almış, çıkarmış. Kim bunlar? Turgay Ciner. Sabah'a sokmuş parasını almış, çıkarmış. Sonra bir daha sokmuş, sonra bu sefer Turgay Ciner onu çıkarmış. Sonra dönmüş intikam almış. Dinç Bilgin böyle kötü niyetli bir adam. Hep hayatı boyunca birilerini dolandırmış. Devleti birkaç kere dolandırmış. Devletin bankalarına borç takmış, bankasını hortumlamış, batırmış falan filan... Belli Dinç Bilgin'in ne olduğu. Bu olaylar olduktan sonra ben Turgay Bey'e bir atasözü söyledim: Beni bir kere kandırırsan yuh olsun sana, beni iki kere kandırırsan yuh olsun bana. Dinç Bilgin böyle bir adam. Yarın Aydın Doğan'la da papaz olacak. Aydın Doğan'la beraber hareket ediyor, cebinde Aydın Doğan'dan almış olduğu teklif mektubu var Sabah'ın satışıyla ilgili olarak.

Emin misiniz bundan?

Eminim canım bundan, Aydın Doğan'a imzalı belge vermiş. Yarın Aydın Doğan'la da papaz olacak. Çünkü Aydın Doğan'ın buna ihtiyacı yok. Niye bir hortumcuyla ortak hareket etsin. Aydın Doğan bunu sallayacak büyük ihtimalle. Aydın Doğan bunu sallamazsa bu Aydın Doğan'a bir kazık atmaya çalışacak. TMSF'ye bir kazık atacak, ama şu anda Sabah Gazetesi'nde Dinç Bilgin'in kontrolü var. Ergun Babahan (TMSF tarafından atanan Sabah Genel Yayın Yönetmeni) her gün Dinç Bilgin'le konuşuyor, talimatlar alıyor bütün arkadaşlarımızın gözü önünde.

Bilgin'in yeni karagün dostu Doğan'dır

Anadolu Ajansı'na Dinç Bilgin adına Sabah Grubu'ndan fakslar çekiliyor.

Çekiliyor. Dinç Bilgin'in açıklamaları Sabah'ta Ergun Babahan'ın faksından çekiliyor. Şu anda enteresan bir durum var ortada. TMSF, kendisine borcu olan, dolandırmış bir adamla beraber hareket ediyor. Kendisine beş kuruş borcu olmayan, bankası olmayan, bankalara herhangi borcu olmayan bir adama karşı.

Peki Fatih Bey, Dinç Bilgin, "Ciner kara gün dostum. Bana ve aileme sahip çıktı. Gazetem emin ellerde" diyordu. Böylesi ifadelerde bulunan bir insanın, kısa sürede böylesi hukuksal yollara başvurması mantıklı mı, doğru mu?

Söz konusu olan Dinç Bilgin olunca doğru. Şimdi çıkar der ki; "Aydın Doğan benim kara gün dostum." Yarın Aydın Doğan'a kazık atar. Öbür gün Ahmet Ertürk'e kazık atar. Dinç Bilgin'le yatağa girmek çok tehlikeli bir şey. Yataktan atsanız bile bir şekilde geliyor işte. Turgay Ciner onu atmış yataktan ama bir şekilde çıkıp geliyor. Yarın öbür gün Ahmet Ertürk'le yapmış olduğu ikili görüşmeleri ne şekilde deşifre edeceğini, Doğan Grubu'nun bu şekil fonksiyonunu nasıl kullanacağını, Aydın Doğan hakkında neler söyleyeceğini bilemezsiniz. Herkes çok tehlikeye giriyor Dinç Bilgin'le bu işlere girerek. Kendileriyle ilgili çok ciddi sorun yaşacaklar.

Yavuz Onursal, Cavit Çağlar'la, Nail Keçeli'yle her gün yemekte, her gün alemde... Nail Keçeli'nin Marmaris'teki yazlık evinde, özel uçaklarla gidip gelmeler, bilmem neler, enteresan!.. Diyor ki; "25 milyar maaş alıyorum. En az maaş alan benim." Oradaki insanların ne kadar maaş aldığını biliyorum ben. Benim maaşım 14 milyar liraydı. En yüksek maaşı Mehmet Barlas'la Hıncal Uluç alıyordu. Hiçbirisi 25 milyar maaş almıyordu. "En düşük maaş benim" diyor utanmadan.

Dava kendi meşreplerine uygun bir yerde görülecek

İdare Mahkemesi karar vermeden önce Vatan ve Hürriyet gazetelerinde, Ciner Grubu'na yakın isimlerin, davayı kazanacaklarına yönelik yakın çevresine bilgi aktardıklarına dair haberler çıktı. Bu haberlerden bir iki gün sonra siz davayı kaybettiniz? Bunun anlamı neydi?

Bunun anlamı ortaya çıktı işte. Belli ki, mahkemeyi baskı altına almaya çalıştılar. Genç, yeni hakimler. Korktular, ürktüler. Töhmet altında kalmamak için inançlarının, hukuk anlayışlarının dışında bir karar vermek zorunda kaldılar. "Biz kendimizi töhmet altına sokmayalım. Bir üst mahkeme karar versin" dediler. Ama ben eminim, bu işi kurgulayanlar bir üst mahkeme işini de organize edeceklerdir. Kendi meşreplerine uygun bir yerde bu davanın görülmesini sağlayacaklardır. Ankara'dan bu yönde sinyaller geliyor bana. "Boşuna uğraşmayın. Davanın nereye düşeceği ve sonucu belli" diyorlar.

İdare Mahkemesi üzerinde Ankara üzerinden bir baskı oluşturuldu mu? Bu konuda bilginiz ve size gelen duyumlar var mı?

Dediğim bu işte. Mahkeme üzerinde ciddi bir baskı oluşturuldu. Doğun Grubu da bunun için yayıncılık yaptı. Bir üst düzey bürokratla ilgili dedikodular var. Belgem elbette yok. Selim Edes'in dediği gibi bazı şeylerin belgesi olmuyor ama aynı ellerin bu davanın ikinci aşamada nerede görüleceğine ilişkin tezgahı şimdiden kurduğu dedikoduları var. Etki altına alabileceği bir heyete düşmesini sağlayacakmış. Göreceğiz birlikte. Aslında bu davaya Danıştay bakmalıydı. Çünkü bu miktarda davalara yasa gereği Danıştay bakıyor ama davayı Danıştay'dan kaçırmak için TMSF'nin el koyma kararında parasal bir durum telfuz edilmemiş. Maksat belli, Danıştay'ı devre dışı bırakmak.

TMSF Başkanı Ahmet Ertürk, Dinç Bilgin'in borçlarını ödemesi halinde, varlıklarının tümünü geri verebileceklerini ima etti. Bu ne anlam taşıyor?

Benim tanıdığım Ahmet Ertürk son tahlilde namuslu bir adamdır. Burayı bir hortumcuya satmaz. Kendisini kandırdığını söylediği adama satmaz. Velev ki, üzerinde baskı olmasın. Ayrıca Dinç Bilgin'in TMSF dışında onlarca banka ve kuruluşa 500 milyon dolar daha borcu var. Bilgin gazeteyi alsa, bu sefer o alacaklılar gelir.

Aydın Doğan'dan da menfaat talep etmiş olabilir bu iş karşılığında

Bu dünyayı iyi biliyorsunuz. Dinç Bilgin'in paraları nerede, nereye gidiyor?

Geçmişte de benim bununla ilgili Hürriyet'te de yazılarım olmuştu. Dinç Bilgin'in teknesinin satışıyla ilgili paranın nerede olduğunu açıkçası ben bilmiyorum. Bu tekne satıldı, parası nereye gitti, ben bilmiyorum. Uçağı satıldı, parası nerede belli değil. Londra'da evi satıldı, parası nerede belli değil. Dinç Bilgin belli ki, böyle bir takım şeyleri, yurtdışına, oraya buraya falan filan kaçırıyor. Büyük bir ihtimalle de Aydın Doğan'dan bir menfaat temin etmiş olabilir bu belgeyi ortaya çıkarması karşılığında. Bu belgeyle iş bitirme girişimi karşılığında. Onu da bir yere götürmüştür muhakkak. Dinç Bilgin, Türkiye'nin yakından tanıdığı bir adam. Etibank'ı batırmış. Oradan kaynaklanan TMSF'ye 1 milyar dolara yakın borcu var. Bunun dışında bir sürü kamu bankasına; Halk Bank'a, Vakıflar Bankası'na oraya buraya yani Dinç Bilgin sadece TMSF'ye borçlu değil ki, piyasaya borçlu, bankalara borçlu, kamu bankalarına borçlu ve bakın şu acayip bir şey ki; TMSF Dinç Bilgin'in iddialarıyla, Dinç Bilgin'in sahtekar olduğu savıyla Sabah'a el koyuyor. Sabah'a atadığı Medya Grup Başkanı olarak atadığı adam, 15 sene Dinç Bilgin'in bütün bu kirli ilişkilerini Ankara'da yürütmüş Yavuz Onursal diye birisi.

Kimdir Yavuz Onursal?

Yavuz Onursal 15 sene Sabah Gazetesi'nin Ankara idari temsilciliğini yapmış. Ankara'daki bütün bu iş bağlantılarını, bütün bu banka ilişkilerini filan yürütmüş bir adam. Daha sonra Dinç Bilgin batarken Dinç Bilgin'in yanından hemen kaçmış. Nereye gitmiş? Cem Uzan'ın yanına. Cem Uzan'la beraber çalışmış. Cem Uzan'ın Ankara temsilciliğini yapmış, arkasından Genç Parti kurucusu olmuş. Arkasından Genç Parti Genel Başkan Yardımcısı olmuş. Arkasından Genç Parti milletvekili adayı olmuş. TMSF'ye bakın, sorumlu olduğu adam Dinç Bilgin. Dinç Bilgin'den dolayı buraya el koyduğunu söylüyor, Dinç Bilgin'e rapor eden, Dinç Bilgin'e her gün hesap veren ve bugün gazeteyi Dinç Bilgin'le beraber yöneten adamı oranın başına koyuyorlar. O adamı TMSF'yle büyük sorun yaşayan Uzan'ın adamı, Genç Parti'nin adamı. Bu nasıl iştir?

Yavuz Onursal, Kosifler Oto'dan ayda 5 milyar istedi

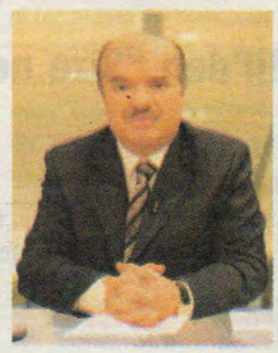
Aynı Yavuz Onursal, Dinç Bilgin'in eski ortaklarıyla, Boğaz'daki lüks mekanlarda görülüyor.

Cavit Çağlar'la, Nail Keçeli'yle her gün yemekte, her gün alemde... Nail Keçeli'nin Marmaris'teki yazlık evinde, özel uçaklarla gidip gelmeler, bilmem neler, enteresan!.. Diyor ki; "25 milyar maaş alıyorum. En az maaş alan benim." Oradaki insanların ne kadar maaş aldığını biliyorum ben. Benim maaşım 14 milyar liraydı. En yüksek maaşı Mehmet Barlas'la Hıncal Uluç alıyordu. Hiçbirisi 25 milyar maaş almıyordu. "En düşük maaş benim" diyor utanmadan. "Maaşım çok düşük" diyor. 6 ay önce buraya gelmeden önce, kaç paraya hangi işi yapmaya talip olduğunu ben biliyorum. Yok, "Kosifler Oto'nun Ankara'daki bilmem piar'ını ben yapayım" deyip "Ayda 5 milyar verin" diyen bir adam. Biz bıraktığımızda Sabah'ın kasasında 100 milyon YTL'yi aşkın para vardı. Bunlar ne yapıyor, kendilerine lüks makam otomobilleri alıyorlar. Beheri 200 bin avrodan.

Peki Onursal bu gücünü nereden alıyor?

Vallahi Fehmi Koru'yla çok yakın dost olduklarını ve kendisinin bu göreve Fehmi Koru tarafından tavsiye edildiğini, Abdullah Gül tarafından da bunun uygun görüldüğünü biliyorum.

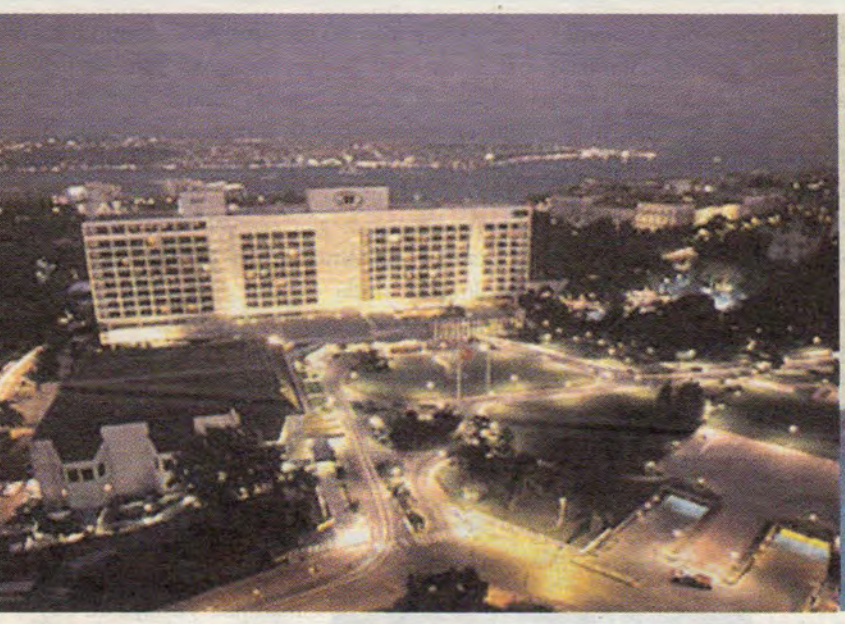
Özetle, Onursal, Sabah Grup Başkanlığı'na Abdullah Gül tarafından atandı?

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İddialar o yönde. Zaten Fehmi Koru ATV'de program yapmaya da başladı biliyorsunuz. Ergun Babahan da Gül'le iyidir.

Sabah ve ATV'ye el konulma sürecine dönersek temelde iki konuya dikkat çekiyorsunuz.

Bir tanesi POAŞ'ın vergi borçları hikayesi. Aydın Doğan'ın POAŞ'ı bedavaya devletten alabilmek için, yani POAŞ'ı satın almasının bedelini devlete ödetmek için kurmuş olduğu bir şirketler sistemi vardır. Bu sistemin yanlış olduğunu herkes biliyordu üç aşağı beş yukarı. POAŞ'a bir inceleme yapıyorlar ve ortaya bir rapor çıkartıyorlar. Bu rapor geçen Mart ayından itibaren yazılmaya başlandı. Ağustos ayında yazımı tamamlandı. Yazımına başlandığı sırada bu bana haber geldi. Nereden geldi? POAŞ'ın içerisindeki bir kaynaktan. "Bizimle ilgili böyle böyle bir rapor hazırlanıyor, haberin olsun" diye. POAŞ'taki bir kaynak bunu bana bilgi olarak verdi. Biz bu raporu takibe aldık ve rapor ortaya çıktı. 1.2 milyar dolar vergi borcu artı faizidir.

Sabah'a karşı Aydın Doğan girişimleri

Hemen bu noktada size bir şey soracağım. Sonrasında lütfen siz kaldığınız yerden devam edin. Aydın Doğan'la olsun Ertuğrul Özkök'le olsun sizin geçmişte hem dostluğunuz, hem de bir hukukunuz vardı. Bu süreçten önce hiç bu konuyu onlarla görüştünüz mü?

Bunu Aydın Doğan'la görüşmedik, ama POAŞ yönetimini bununla ilgili olarak aradık. Ben aramadım, ekonomi servisindeki arkadaşlar baktılar. Onlar holdinge yönlendirdiler. Holdingle görüştüğümüzde böyle bir raporun varlığını reddettiler, "Böyle bir şey yoktur, böyle bir rapor yazılmamıştır, yazılmamaktadır" dediler. Ancak daha sonra rapor ortaya çıktı, borç ortaya çıktı, borç miktarı ortaya çıktı. Arkasından Sabah'a karşı Aydın Doğan'ın girişimleri başladı.

Nasıl bir girişimdi bu? TMSF operasyonunu kastediyorsunuz herhalde... Aydın Doğan ile TMSF ilişkisi nasıl ve hangi elden yürüyor Fatih Bey?

Dinç Bilgin'i kullanarak TMSF üzerinde baskı oluşturmak ve bugünkü durumu sağlamak. Bakın şimdi rahat. Hem Sabah'ı çökertti. Hem vergi işini halletti. Hem de rekabetsiz ortamda kendi grubunda temizlik yapıyor. İşten adamlar çıkarıyor, masrafları kısıyor. Şimdi hedefte Çukurova var. Digitürk'ten çok rahatsızlar. Oraya saldıracaklar. Kesin.

Dinç Bilgin'i kullanarak TMSF üzerinde baskı oluşturmak ve bugünkü durumu sağlamak. Bakın şimdi rahat. Hem Sabah'ı çökertti. Hem vergi işini halletti. Hem de rekabetsiz ortamda kendi grubunda temizlik yapıyor. İşten adamlar çıkarıyor, masrafları kısıyor. Şimdi hedefte Çukurova var. Digitürk'ten çok rahatsızlar. Oraya saldıracaklar. Kesin.

Ya ikinci konu?

İkinci konu da Hilton Oteli'nin arazisi. Aydın Doğan, Hilton Oteli'nin arazisini 254 milyon dolara satın aldı. Hilton Oteli mevcut haliyle korunduğu zaman bu miktar yüksek bir miktar, makul bir miktar, güzel bir miktar. Ancak aldığı gün ben herkese dedim ki, "Aydın Doğan burayı bunun için almadı." "Herkes niye aldı?" dedi. Buradaki imarı değiştirecektir... "Yok canım" dediler. Aydın Doğan'ı birazcık tanıyorsam - *15 sene yanında çalıştım*- burada o imar değişecektir. Fakat daha sonra bununla ilgili girişimlerde bulunmaya başladı. Kulaktan kulağa duyuldu, hatta Fehmi Koru Yeni Şafak'taki köşesinde bunu yazdı. Birkaç kişi daha yazdı, ben de yazdım arada. Onu da yalanladılar biliyorsunuz, "Böyle bir şey olmayacak" diye. Fakat daha sonra Şişli Belediyesi'ne başvurarak imar plan tadilatı talebinde bulundular Hilton arazisiyle ilgili olarak. Hilton arazisi aslında böyle bir imar plan tadilatına müsait bir yer değil.

Neden?

Çünkü Lütfü Kırdar zamanında yapılan imar planlarında bütün bu Taksim'den başlayıp Maçka'ya kadar giden bölge imara kapalı. Fakat 1950'li yıllarda Demokrat Parti iktidarı Türkiye'ye yabancı otel zinciri gelsin diye Hilton'u buraya davet ettiğinde Hilton, "Ben burayı isterim" diyor. Bunun üzerine Bakanlar Kurulu kararıyla orayı Hilton'a veriyorlar. Dönemin İstanbul Belediyesi'ndeki İmar Müdürü Ermeni asıllı bir vatandaşımızdır. Hala ayakta, 90 yaşında falan. Gidiyor bununla ilgili bir dava açıyor. Fakat Demokrat Parti tek parti iktidarı, bugünküne benzer bir dönem var orada. Bu dava reddediliyor ve oraya o yapılıyor. Onun varlığı bile orijinal 1940'larda yapılan İstanbul imar planına aykırı. Fakat idareten yapılmış ve fiili bir durum oluşmuş. Aydın Doğan bunu daha da değiştirerek, orada altı emsalli imar planı tadilatı istiyor. Orada müthiş bir yapılaşma olacak. Boğaz'ın önünde görünüyor. Hilton bile yeterince büyük, düşünün orada koca koca binalar çıkacak. Aydın Doğan bu talepte bulunacaklarını reddetti. Fakat daha sonra Şişli Belediyesi'nden bununla ilgili kararı çıkarttığı bilgisi geldi bana. Arkadaşlarımı yolladım ve Şişli Belediyesi'nin arşivinden bu imar planı tadilatının belgesini biz aldık. Büyükşehir'e sorduk. Büyükşehir dedi ki, "Evet, bize böyle bir başvuruları var." Çünkü önce ilçe belediyesi bunu onaylıyor, oradan ilçe belediyesi imar plan tadilatı veriyor, Büyükşehir'e gidip onaylanıyor. "Ne zaman görüşecekler?" "Bu hafta görüşecekler."

Siz haber yapmıştınız bunu...

Türkiye'de kim bunu yaparsa yapsın bu haberciliktir. Biz de bunu haber yaptık. Aydın Doğan buradan yaklaşık 3.5-4 milyar dolar gelir bekliyor, Hilton arazisinden. Çünkü orası İstanbul'un en güzel yeri olduğu tartışmasız. Orada eğer altı emsale çıkartırsa imar iznini -*bırakın üç-dört bile müthiş para getirir*- orada yapacak 300 bin metrekare inşaatı İstanbul'daki değerler göz önüne alınırsa metrekaresi 10 bin dolardan satsa oradan çıkacak rakam belli: 250 milyon dolar nerede, ortaya çıkacak rakam nerede! Allah'ın unuttuğu yerdeki, Çeliktepe'deki bir arazi 1 milyar dolar ediyorsa, oranın ne kadar edeceğini siz düşünün. Bir de imarının değişikliğiyle orada yapılacak bir şey... Tabii bütün bunlar Aydın Doğan'ı rahatsız etti. Ne oluyor? Hürriyet gazetesi ne yapıyordu, "1 milyon satıyorum" diyordu, Sabah da 1 milyon satmaya başladı. Müthiş bir rekabet. Reklam pazarında Hürriyet 10 liraya reklam satıyordu. Sabah 1 liraydı ve piyasaya hakim değildi... Sabah fiyatını 5 liraya çıkarınca Hürriyet fiyatını 7 liraya çekmek zorunda kaldı. Böyle bir denge oluştu. Her taraftan sıkıştı. Bir, gazetecilik açısından sıkıştı, iki mevcut pozisyonla ilgili sıkıştı. Sabah çok sıkıştırmaya başladı. Hem habercilik olarak, hem tiraj olarak sıkıştırmaya başladı. Hem de döndü; diğer taraftan Aydın Doğan'ın gazetecilik vasıtasıyla yürüttüğü büyük işlerini de bozmaya başladı. Bunun için Aydın Doğan herşeyi yaptı işte...

Doğan'ın dokunulmazlığı var biraz

Bu süreçte Turgay Ciner'den, "Fatih, bu kadar yüklenme. Başımız belaya girer" diye hiç uyarı aldınız mı?

Hayır, hiç almadım Turgay Bey'den. Turgay Bey gazeteyi sabahleyin 09.00'da ya da erken kalktığında okur. Hatta gazetedeki arkadaşlar bile zaman zaman gazetenin atak ve agresif çizgisinden dolayı şaşkınlığa düştüler. Patron ne der falan ; Ben de dedim ki, "Patron biziz, sensin... Sizin getirdiğiniz her haber bu gazeteye girer." Bizim dönemde Sabah Gazetes'inde arkadaşlarla konuşun; getirdikleri herhangi bir haberi kullanmadığımız var mı? Habercilik adına yanlışlar bile yaptık. Yeter ki arkadaşların habercilik aşkını, şevkini kırmayalım diye. Bazen doğruluğunu yüzde yüz kanıtlamadığımız haberleri bile, "Yeter ki muhabir arkadaşlar bizim haberimiz girmiyor hissine kapılmasınlar" diye onları bile kullandık. Bir tek kişi çıkıp diyemez ki; "Fatih Altaylı'ya bir haber getirdim, yayınlamadı" desin. Bu mümkün değil. Ki-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

minle ilgili olursa olsun; Türkiye'nin en büyük holdingi olabilir, Türkiye'nin en küçük holdingi olabilir, hiç fark etmez, her türlü doğru haberi kullanmaya çalıştık, kullandık. Tabii yasal sınırların içerisinde kalmak kaydıyla herşeyi kullandık. Aydın Doğan'ın Türkiye'de dokunulmazlığı yok, Turgay Ciner'in de yok, kimsenin yok. Doğru olmayan bir şeyi yapan herkes gazeteye haber olmayı, bunun hesabını vermeyi göze almalı.

Aydın Doğan'ın dokunulmazlığı var mı, yok mu?

Valla görüyoruz ki var galiba biraz. Ama gün gelir, biri de ona dokunur. Mangal yürekli biri gelir. Şimdi diyor muş ki, "Fatih Altaylı'yı Babıali'den atacağım. Sokmayacağım." Vallahi ben gencim, beklerim.

Peki, TMSF'nin Ciner Grubu'na ait yayın şirketlerine el konulmasında herhangi bir pişmanlık yaşıyor musunuz? Yani ben keşke şöyle bir yapmasaydım diye...

Kendi adıma üzüntü yaşamıyorum, ama Turgay Ciner'in işlerine iyi gazetecilik sebebiyle zarar vermiş olduğumu düşünüyorum. Ben bunları yapmasaydım Turgay Ciner'in halen bir gazetesi olabilirdi, bilmiyorum.

Peki, kendisiyle bunu hiç konuştunuz mu?

Hiç konuşmadım.

Fatih, devletle kavga edilmez

1 milyar dolarlar, 2 milyar dolarlar çok büyük paralar... Şirketlerine el konulduğu zaman Turgay Ciner bu durumu nasıl karşıladı, tepkisi nasıl oldu bunu duyduğu zaman?

Turgay Ciner enteresan bir adam. Ben Turgay Ciner'le 1995'ten beri tanışıyorum. Çok kavga ettiğimiz dönemler de oldu, çok dost olduğumuz dönemler de oldu. Kavga ettiğimiz zaman bile dosttuk. Ben Turgay Ciner'le ilgili en ağır yazıları yazdığım dönemlerde bile Turgay Bey'in evinde onun eşi, benim eşim yemek yiyorduk. Turgay bilirdi, benim ona şahsi olarak bir problemim yok, onları yazıyorum. O da bana yazdırırdı bazı şeyleri. O da öyle olduğunu düşündü belki, ama Turgay Bey'le enteresan bir dostluğumuz vardı. Turgay Bey'de çok delikanlı bir taraf vardı. Sevdim yani Turgay Bey'i tanıyınca. Parayla pulla, şunla bunla alakası olan bir adam değil. Zaten ne yer ne içer, ne bir yere gider. Onun hobisi işi, ama işe de para kazanmak gözüyle bakmıyor. El konulduysa da hukuk varsa alırız, hukuk yoksa yapacak bir şey yok. Bugün bu karar açıklandığında da kendisiyle beraberdim ben. Umursamadı bile. Ben ağlayacak gibi oldum. Ağlayacak gibi olmanın sebebi de şu; haksızlar, hukuksuzlar, işbirlikçiler, dönekler, satılmışlar mutlu oldular diye üzüldüm ben. Yoksa gazete gelir, gider, ne olacak. O umursamadı bile. Çünkü adamın parayla pulla bir işi yok. Yaptığı işten keyif alsın. Para kazanmanın çok daha kolay yolları varken bu adam gidiyor Nusaybin'e maden çıkarmak için. İstanbul'da bina alıp satar, daha çok para kazanabilir. Parayı öyle kazanmak istemiyor, başka türlü bir adam. İşadamı camiasında Türkiye'de böyle bir adam yok. O tarafını çok seviyorum adamın. Onun için de çok umursamadı. Hatta bana; "Fatih, devletle niye kavga ediyoruz ki. Devletle kavga edilmez, öyle uygun görmüşler. Devlete karşı hukuk vardır" dedi. "Hukuk, devlete karşı bireyi korur" dedi. Bakalım göreceğiz; hukuk var mı yok mu?

Turgay Bey'de çok delikanlı bir taraf vardı. Parayla pullo, şunla bunla alakası olan bir adam değil. Zaten ne yer ne içer, ne bir yere gider. Onun hobisi işi, ama işe de para kazanmak gözüyle bakmıyor. Bugün bu karar açıklandığında da kendisiyle beraberdim ben. Umursamadı bile. Ben ağlayacak gibi oldum.

Peki, Ciner'in Sabah Grubu'nda kaybettiği para, servetinin ne kadarını oluşturuyor?

Turgay Bey'in ne kadar serveti var bilmiyorum ki ama tamamını da servetinin tamamını da kaybetse çok umurunda olmaz. Söyleyince komik geliyor insana ama hakikaten tanısanız...

Genelde Hürriyet Gazetesi'nde hep elleri kelepçeli fotoğrafını kullanırlardı... Bugün Turgay Bey'in daha şık bir fotografını kullanmışlar.

Purolu filan diye olabilir. Şimdi Turgay Bey enteresan bir adam. Hürriyet Ekonomi Müdürü Vahap Munyar'ın eşi Emine Munyar yıllarca yakın zamana kadar Sabah'ta çalıştı. Hürriyet'te Turgay Ciner'le ilgili inanılmaz yazılar yazılırken Emine orada çalışmaya devam etti, hiçbir şey demedi Turgay Bey. Fakat enteresandır mesela ben Hürriyet'ten Doğan Satmış'ı Sabah'a transfer ettim. Kısa bir süre sonra Doğan Satmış'ın (Burçin Doğan Satmış) bizde çalışan eşini Hürriyet'ten kovdular. Yani bakış açıları... Vahap Munyar, Turgay Ciner'e karşı kampanya yürüten sayfanın başındaki adam, karısı Turgay Bey'in gazetesinde yıllarca hiçbir sıkıntı yaşamadan çalıştı. Daha sonra müdürüyle anlaşamadığı için kendi istifa etti. Murat Demirel'le bir sorun yaşadılar galiba. Ama Turgay Bey hiçbir zaman bir şey söylemedi, yıllarca çalıştı. Fakat Doğan Satmış

Fatih Altaylı'dan AKP iktidarı'na:

Bürokrasiye hakim değilsin, polise hakim el koymaya mı yetiyor? Neyin iktidarısın?

Bir dönem Başbakan Tayyip Erdoğan'la da çok yakındınız. Hatta bu yakınlık eleştiriliyordu kimi köşe yazarları tarafından. Bugün kendisiyl ters düştüğünüzü düşünüyor musunuz?

Yakınlık şudur; bir gazeteci elbette ki ülkeyi yönetenlerle mümkün olduğunca bilgi alma, bilgi paylaşmak ister. Bundan daha normal bir şey yok. Ben iktidarın yaptığını görmezden mi geldim. Bugünkü iktidarın seçim meydanlarında başının ağrıdığı ne kadar yolsuzlukla ilgili haber varsa hepsini yazan benim. Kemal Unakıtan'ın ipliğini pazara çıkaran benim, başkası değil. Telsim işini de ben yazdım, kızının gidişini de ben yazdım, oğlunun ticaretini de ben yazdım her şeyi ben yazdım, kiminle ilgili ne varsa. Benden başka bu iktidarın yolsuzluğunu, hırsızlığını ortaya koyan başkası oldu mu? Tayyip Erdoğan'ın Sami Ofer ile olan ilişkisi hangi programda itiraf edildi? Teketek'te. "Sami Ofer'i görmedim" diyen Başbakan, kimin programında, "Evet Sami Ofer'le görüşme yaptım" demek zorunda kaldı? Teketek'te. Ben Başbakan'ın kulu kölesi miyim? Ben Başbakan'la gazeteci ilişkisi içerisindeyim. Onun da bana saygısı vardı, benim de ona saygım vardı. Birbirimizden habercilik dışında başka bir talebimiz olmadı.

Sizin tanıdığınız Tayyip Erdoğan nasıl biridir?

Vallahi Tayyip Erdoğan'ı insan olarak halen bilmiyorum. Tavrı bazı konulardaki tavrı ho-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sabah'a geçince, karısını Hürriyet'ten kovdular. Bu bile iki patron arasındaki bakış farklılığını gösteriyor.

Doğan'a tekel olma gazını Özkök veriyor

Peki, sizce Aydın Doğan bu tür operasyonlarla neyi hedefliyor? Tekel olmayı mı?

Aydın Doğan'ın tekel olma niyeti çok açık. Daha önce Sabah Gazetesi'ni almak için defalarca girişimde bulundu. Ben o zaman da karşı çıktım. O zaman Doğan Grubu'ndaydım. Bunun yanlış olduğunu hem Aydın Bey'e söyledim, hem de yazdım da. "Sabah'ı almak Doğan Grubu'na yakışmaz" diye. Ama Aydın Bey böyle bir inanca sahip. Biraz da Ertuğrul Özkök'ün vermiş olduğu gazla, havayla medyada tekel olmak istiyor. En azından medyayı kontrol etmek istiyor. Turgay Ciner kalkıp gidip de Aydın Doğan'a, "Aydın Bey büyüğümsünüz, abimsiniz, gelin bu işi beraber götürelim, ortak eskisi gibi kartel oluşturalım" deseydi, hiç sorun olmazdı emin olun. Turgay Bey, böyle bir adam değil. Hayatı boyunca kimseye dememiş ki Aydın Doğan'a desin. Eğer Turgay Ciner kalkıp Aydın Doğan'a gidip, "Abi! Sen reklam fiyatlarını Hürriyet'te 7 liraya sat, biz 4 liraya satalım, tirajları şöyle denk gelelim, kağıdı da beraber alalım. Hatta bizi de sen dağıt, beraber basalım" deseydi hiç sorun çıkmazdı. Ama Aydın Bey de medyayı kontrol etmek istiyor. Eski kartel günlerini arıyor. Hegemonik ilişki kurmak istiyor. Aydın Doğan ve kulları...

Ertuğrul Özkök'ün vermiş olduğu gazla, havayla medyada tekel olmak istiyor. En azından medyayı kontrol etmek istiyor. Turgay Ciner kalkıp gidip de Aydın Doğan'a, "Aydın Bey büyüğümsünüz, abimsiniz, gelin bu işi beraber götürelim, ortak eskisi gibi kartel oluşturalım" deseydi, hiç sorun olmazdı emin olun.

Peki, Turgay Bey hukuksal süreç noktalandığında ve Sabah Grubu'ndan vazgeçmek durumunda kaldığında yeniden mecraya girer mi?

Valla bu konuyu hiç konuşmadık. Niye konuşmadık? Ben Türkiye'de hukukun eninde sonunda kazandığını düşünüyorum. Öyle kazanıyor, böyle kazanıyor ama hakiki hukuk bir şekilde tecelli ediyor. Şimdi Bölge İdare Mahkemesi karar aldı. Bu karar beni hiç şaşırtmadı. Şaşıranlar olmuş olabilir, benim beklentim bu yöndeydi. Bu kadar büyük bir davada bu kadar genç hakimlerin olduğu bir davada bunların baskı altında olması, çekinmesi çok normal. Bu iş Danıştay'a gider, kararı Danıştay verir ama şu var: TMSF bu kararı geciktirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Bölge İdare Mahkemesi TMSF'den savunma istiyor. Bir işlem yapmışsanız eğer o işlemle ilgili elinizde belgeleriniz var ve savunmayı bir günde veriyorsunuz. TMSF önce 1 ay istedi, 20 gün verildi, sonra 1 ay daha istedi, 15 gün verildi. 35 gün savunma hazırladılar. Yahu yaptığın işin savunması zaten hazır olması lazım. TMSF bu işi geciktirmek istiyor. Niye geciktirmek istiyor? Belli ki burayı birilerine söz vermişler satışıyla için. Birilerine satacaklar.

İş arayacağım kendime

Kim bu ahalar?

Ya Aydın Doğan'ın arkasında olduğu paravan bir şirkettir, yabancı olabilir ya da iktidara yakın bir başka gruptur, konsorsiyumdur. Bu ikisinden biridir, başka bir şey olmaz. TMSF bu işi geciktirecek, satışı yapacak satıştan sonra davayı kaybedecek. Gün ola harman ola. O zaman TMSF'de Ahmet Ertürk mü var, Mehmet mi var, kim olacak bilmiyoruz ki. Sonuçta bunlar dönerler, Turgay Ciner'e bir tazminat öderler. Diyelim ki 1 milyar dolara sattı, 1 milyar dolara medya el değiştirmiş olur ve Turgay Ciner'in parasını verirler, "Hadi sana güle güle" derler. TMSF bu işi geciktirerek, sonuçta hukuken kaybedeceğini bildiği için, "Önce satışı yapayım, hukuk arkadan ne karar verirse versin" diye bakıyor ve hukuku biraz öyle guguğa çevirmeye çalışıyor.

Turgay Ciner bundan sonra ne yapar?

Ben artık Turgay Ciner'in ne yapacağı konusunu kendimce çok yakinen ilgilenmiyorum. Neden ilgilenmiyorum? Çünkü bir gazeteciyim, benim medyada bir şekilde varolmam lazım. Onun için ben iş arayacağım kendime. Bu süreçte Turgay Bey'i bırakamazdım. Neden? Çünkü yürüyen bir iş var, bir umutsuzluk havası vermek istemedim açıkçası. Bırakayım gideyim de, o da ne hali varsa görsün diyemezdim. Asıl Nadir vardı, onun yanından bile battıktan sonra birbuçuk yıl ayrılamadım. Turgay Bey her zaman dostumdur, her zaman beraber çalışırız.

Tüm hukuksal süreç tamamlanıncaya kadar bekleyecek misiniz?

Bugünden itibaren sonuçlanmıştır.

değilsin, askere hakim değilsin. Gücün bir tek Sabah'a

şuma gidiyor. Ama şunu görüyorum; sadece Tayyip Erdoğan'da değil, AKP'de de şunu görüyorum, bir çoğunluk diktotaryası peşindeler. Yüzde 35 oyla yüzde 70'e yakın Meclis çoğunluğunu elde ettiler ve bu yüzde 70'lik çoğunluğu yüzlük 100'lük bir güç olarak kullanmaya kalkıştılar. Başta böyle değildiler. Desteklememin sebebi buydu. Başta toplumun farklı kesimlerinden gelen sesleri kulak vererek kendilerine ayar yapabiliyorlardı. Fakat ikinci, üçüncü senenin sonunda giderek azalttılar ve benim bugünkü iktidarla iplerimin koptuğu yer Merkez Bankası başkanı seçimidir. Düşünün Türkiye'de Merkez Bankası Başkanı olmaya aday olabilecek 50 kişi vardır herhalde. Peki 50 kişi yok, 20 kişi var. Bu 20 kişi içersinde başı açık olan kimse yok muydu? Merkez Bankası başkanı ataması benim açımdan AKP'nin niyeti, o günden sonra ben AKP'ye soğuk yaklaştım. Çünkü neden? Toplumu bölmüşler; bizden olanlar bizden olmayanlar ve bizden olanlar kendilerince onlar gibi müslüman olanlar. Sonra Cumhurbaşkanlığı seçimleri; 360 milletvekili... CHP demiş ki, "Ben Abdullatif Şener'e oy veririm" demiş. Abdullatif Şener kim? Milli Görüşçü mü? Milli Görüşçü. Başından beri bu yolda arkadaşımız mı, arkadaşımız. Eşinin başı örtülü mü, örtülü. Türkiye'yi gererek neredeyse hepimizin karşı olduğu bir darbe ortamı hazırlayarak cumhurbaşkanını seçemediler. Yine de siyasi parti lideri olarak değil ama insan olarak Tayyip Erdoğan'da çok sevdiğim yönler vardır.

Aksamsefasi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gırtlağa kadar batmış insanlar var

Danıştay'ın kararını beklemeyecek misiniz?

3 ay daha yazmazsam kudururum. Çünkü Danıştay kararını değiştirmek için her türlü baskıyı yapacaklar. Ben Adalet Bakanlığı'ndan hangi üst düzey bürokratların Bölgeler Mahkemesi'ne baskı yapmak için İstanbul'a kaç kere geldiğini biliyorum.

İsim verebilir misiniz?

Vermeyeyim boşverin, ama bu işin içerisinde gırtlağa kadar batmış vaziyette olan insanlar var.

Hangi çevreden bu isimler Fatih Bey?

Yargı çevrelerinden olsa gerek.

Ok yaydan çıkmış denebilir mi?

Bunlar oku yaydan çıkarmışlar. Yargının bu kadar geç işlediği bir ülkede de açıkçası o yargıyı beklemeye de tahammülüm yok. Düşünün yürütmeyi durdurma. Yürütmeyi durdurma nedir? Bir an önce karar alınır ki, bu iş zarar görmesin diye. 3 ayda ilk karar. 1 Nisan'dan Haziran sonuna dek, üç ay... Bölge İdare 15-20 gün o, arkasından Danıştay bir ayda o, yaz sonu. Zaten bunlar seçimden sonra bunu satacaklar. Neyi planlıyorlar? Seçimden çıkacak olan tablo önemli onlar için. Seçimde eğer bunlar güçlü çıkacak olurlarsa bunu satarlar. Seçimden eğer yeterince güçlü çıkmazlarsa o zaman başka, bilemiyorum. Tahmin yürütüyorum Türkiye'yi tanıdığım için. Ama ben yarın sabah itibariyle iş arayacağım.

Var mı görüştüğünüz bir yer?

Bir sürü yerden teklif aldım ama henüz daha hiçbiriyle görüşmedim mahkemeyi bekliyordum. Yarından itibaren belki görüşmelere başlarım.

Herhalde bu Doğan Grubu olmaz değil mi?

O Doğan Grubu olmaz. Onunla ilgili de aracılık yapmak isteyenler, "Gel seni Aydın Bey'le barıştıralım" diyenler oldu, cevap bile vermedim, olmaz. Türkiye'de bin tane televizyon var, illaki büyük yer olması şart mı? Ben neredeysem orası en büyük yerdir diye düşündüm ben kendi kendime. Herhangi bir gazetede, herhangi bir televizyonda her yerde çalışabilirim.

Turgay Ciner'in Habertürk'ü satın alacağı, başına da sizin geçeceğiniz yolunda iddialar var. Doğru mudur?

Doğru değildir. Ufuk hastalanmadan önce görüşmüştük ama hastalığı sırasında böyle bir pazarlık yürütmeyi ahlaki bulmadık.

Ben yayın yönetmenliğine atanınca Ergun Babahan istifa etti ve İzmir'e gitti. Ben Sabah'a gelir gelmez göreve talip olmadım. Sabah'ta genel yayın yönetmenliği yapmak istemedim ama Turgay Bey ısrarda bulununca açıkçası daha sonra düşündüğüm bir şeydi. Fakat bu Ergun'un kulağına gidince Ergun istifa edip gitti. Ben Ergun'u aradım, dedim ki, "Ergun gel buraya." "Yok abi" dedi. Ağlıyordu zaten. "Bir; sen Sabah'ın içinde yetişmiş bir adamsın, iki yayın yönetmenliği bir makamdır, idari bir iştir ama gazetecilik bir meslektir. Sen mesleğini yapmaya devam et, benim yanımda ol" dedim. Geldi. Geldikten sonra ben Ergun'a her türlü imkanı sağladım. Cebinde şirketin kredi kartı vardı. Onu geri almadım, kalmasını sağladım. Bütün masrafı şirket yapsın diye. O kredi kartını bizim aramızda yöneticiler arasında tek kullanan Ergun oldu son iki dönemde de.

Ağlayan bir yönetmenin cebinde patrondan kredi kartı

Sabah gazetesinin bir süre genel yayın yönetmenliğini yaptınız. O koltuğu Ergun Babahan'dan devraldınız ve tekrar Ergun Babahan TMSF tarafından genel yayın yönetmenliğine atandı. Ergun Babahan'la çalışmak nasıl bir süreçti sizin için?

Ben yayın yönetmenliğine atanınca Ergun Babahan istifa etti ve İzmir'e gitti. Ben Sabah'a gelir gelmez göreve talip olmadım. Sabah'ta genel yayın yönetmenliği yapmak istemedim ama Turgay Bey ısrarda bulununca açıkçası daha sonra düşündüğüm bir şeydi. Fakat bu Ergun'un kulağına gidince Ergun istifa edip gitti. Ben Ergun'u aradım, dedim ki, "Ergun gel buraya." "Yok abi" dedi. Ağlıyordu zaten. "Bir; sen Sabah'ın içinde yetişmiş bir adamsın, iki yayın yönetmenliği bir makamdır, idari bir iştir ama gazetecilik bir meslektir. Sen mesleğini yapmaya devam et, benim yanımda ol" dedim. Geldi. Geldikten sonra ben Ergun'a her türlü imkanı sağladım. Cebinde şirketin kredi kartı vardı. Onu geri almadım, kalmasını sağladım. Bütün masrafı şirket yapsın diye. O kredi kartını bizim aramızda yöneticiler arasında tek kullanan Ergun oldu son iki dönemde de.

Sınırsız bir kart mı?

Ergun'un kartının limiti sanırım 10 bin dolardı, tam hatırlamıyorum. Bende vardı, ben hiç kullanmadım. Şirket tarafından veriliyordu. Ertuğrul Özkök'de de vardır, o da kullanır. Bütün şirketlerde yöneticilere verilir. Ben hiç kullanmadım Allah var bir günden bir güne kullanmadım.

Patronlar mı veriyor?

Patronlar veriyor. Ertuğrul Özkök'de de vardır, Sedat Ergin'de de vardır, herkeste vardır. Ve Ergun'un maaşına zam yaptık, televizyon programı yaptırdık. Biraz daha fazla para kazansın, keyfi yerinde olsun diye.

Ne kadar alıyordu o dönem?

Benden çok alıyordu onu söyleyeyim size. 17-18 milyar alıyordu. Bir o kadar daha televizyondan kendisine verdik.

'Ben ATV'nin grusuyum'

Ayda 30 milyarlık bir gelir.

Ehh! O kadar gelir sahibi olmuştu Ergun. Fakat Ergun tabii gazete içerisinde benim hakkımda sürekli dedikodular yapıyordu. Hep bir şeyler yapardı ama ben de rahatsız olmadım. İşte ne olacak insani bir takım şeyler. Her ga-

PKK uzun süre bölücülüğün önünde engel oldu

Fatih Bey, sizin tavrınızı biliyoruz. Kürt sorunu diyeceğim. Siz bana tepki gösterebilirsiniz. İktidarın Güneydoğu'da olup bitenlerle ilgili ortaya koyduğu politikaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

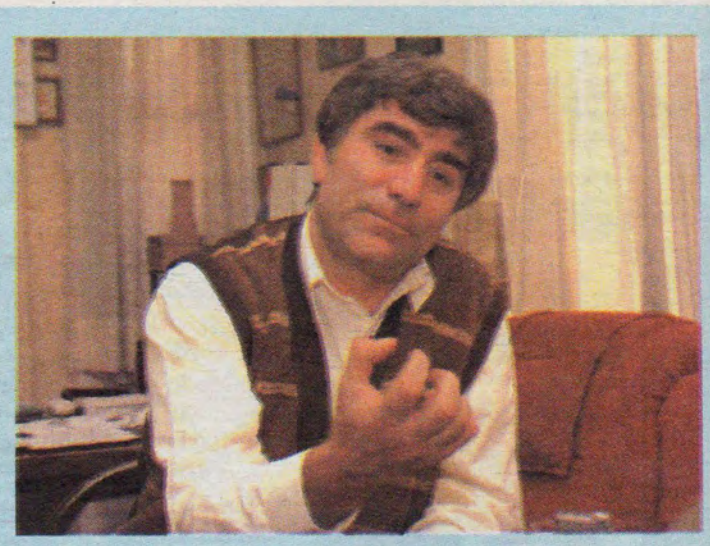
Kürt sorunu demek çok doğru değil. Bir kısım Kürt'ün sorunu olabilir belki. Çünkü PKK gibi düşünmeyen, bölücü olmayan, gerçi PKK'nın da bölücü olduğu kanaatinde değilim ben. Tam olarak yani bu konudaki fikirlerimin tamamını söylersem derginizin de, benim de, hepimizin de başınız belaya girer. Ben PKK'nın bölücü bir örgüt olduğunu düşünmüyordum yakın zamana kadar. Giderek belki yabancı kontrollerin etkisiyle bölücü oldu, ama PKK bana sorarsanız uzun süre Türkiye'deki bölücü hareketin önünde bir engel oldu. Niye derseniz, Abdullah Öcalan'a bakın; yakın zamana kadar söylemlerinde, PKK'nın üst düzey yöneticileri bölünmeye karşı tavır aldılar. Lider devletten yana oldular. Teröristtir, eli kanlıdır ama bence özünde bölünmeden yana değildir. Eski söylemlerinden çıkarıyorum bunu ve kendisiyle yaptığım görüşmeden.

Aysel Tuğluk'un nitekim Radikal gazetesinde de bir makalesi yayımlandı...

Atatürk ilkeleri, üniter devlet falan dedi kadın...

Bu isimlerin samimiyetlerinden neden kuşku duyuluyor?

Ben duymuyorum açıkçası, ama son dönemde PKK'nın bi-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zetede olur. Ben Hürriyet'teyken Özkök'ün en yakın adamları her hafta Özkök'ün görevden alınacağını söylerlerdi. Burada da öyle. O koltuk hep sallantıda gibi görünür. TMSF süreci başladığında Ergun, TMSF yöneticilerinden yayın yönetmenliğini kendisine verilmesini talep etti.

Yılmaz Özdil'le birlikte gidiyorlar.

Bana Yavuz Onursal'ın anlattığıdır bu. Yılmaz Özdil'le beraber gidiyorlar. "Beni ATV'ye, beni de Sabah'ın başına geçir falan filan" diyorlar. Yılmaz, "Ben ATV'nin grusuyum" demiş. Ergun da beni ve Kenan Tekdağ'ı kötülemiş, "Buradaki ekip benim, bana biat eder" demiş. Bilmiyorum ben kendinden duymadım, bunu Yavuz Onursal'dan duydum. Neyse, Ergun Babahan yayın yönetmeni olmak istiyor ama TMSF yönetimi bunu reddediyor. Ben ayrıldıktan sonra şöyle bir durum oldu; ilginçtir o da. TMSF ve Sabah yöneticileri arasında çok düzgün adamlar da var. Mesela Mehmet Akif Yaşın diye birisi, çok düzgün hareket etti her şeyde. Ben ayrılacağımı söyleyince Mehmet Akif Yaşın, "Bırakıyorsan en azından yazarlık ve televizyon programına devam et" dedi. "Böyle bir şey söz konusu olmaz" dedim. "Orayı bırak, buraya devam et.. Biliyorum sen bunaldın, baskı maskı, böyle şeylere gelmiyorsun. Burada da ister istemez bazı şeyler oluyor, benden kaynaklanmıyor ama oluyor. Yazar olarak devam et, orada rahat edersin" dedi. Ben böyle bir şeyin söz konusu olmayacağını söyledim. Mehmet Akif Yaşın, "Peki" dedi, "Kim olsun yayın yönetmeni?" "Sizi en rahat ettirecek konum şudur: Doğan Satmış. Deneyimli gazeteci, Hürriyet'te üçüncü adamdı, onu alırsınız, yürür gidersiniz. Sorun çıkmaz" dedim. Bunun üzerine Doğan Satmış çağırıldı. Doğan Satmış'la görüşme yaptılar. Daha sonra yine görüşme yaptılar yayın yönetmeliği için ve akşam saatlerinde de Yavuz Onursal başkanlığında, başta Hıncal Uluç olmak üzere bazı yazarlarla görüştüler. TMSF Doğan Satmış'ın yayın yönetmeni olmasına karar verdi. Fakat o gece ne oluyorsa oluyor. Ankara'dan birileri devreye giriyor falan... Ve birdenbire Doğan Satmış'ın yerine Ergun Babahan yayın yönetmeni oldu.

Ankara'dan kimi devreye sokmuş olabilir Babahan?

Bilmem. Ama Ergun'la Salih Memecan yakındır. Salih Memecan da Gül'le yakındır. Zaten Gül'le Ergun'u tanıştıran Salih Memecan'dır. Gül, Amerika'da Salih'in evinde falan kalırdı. Zaten şimdi Salih'in eşi Nursuna AKP'den aday. Bildiğimden değil. Kafamda öyle canlanıyor.

Bana Yavuz Onursal'ın anlattığıdır bu. Yılmaz Özdil'le beraber gidiyorlar. "Beni ATV'ye, beni de Sabah'ın başına geçir falan filan" diyorlar. Yılmaz, "Ben ATV'nin grusuyum" demiş. Ergun da beni ve Kenan Tekdağ'ı kötülemiş, "Buradaki ekip benim, bana biat eder" demiş.

TMSF sürecinde Ergun müthiş bir korkuya kapılmıştı. "Abi borçlarım var benim, gelecek kaygım..." "Ergun korkacak bir şey yok. Biz gazeteciyiz. Burada olmazsa başka yerde çalışırız. Ben burada olduğum müddetçe sen hiç korkma" dedim. Turgay Bey'e gidiyor geliyor, "Abi! Ben ne olacağım?" diyor. TMSF'ye gidiyor, "Beni bilmem ne yapın" diyor. Ben ayrılmadan 3 veya 4 gün önce bana geldi Ergun. Viski içmiş, elinde bir kadeh... "Fatih" dedi "Ben sana zaman zaman çok yanlış şeyler yaptım. Seni çok seviyorum, sen çok düzgün bir adamsın. Bundan sonra sen 'kal' dersen kalırım, 'git' dersen giderim" dedi.

Elinde viski kadehi, kafasında gelecek kaygıları

Babahan kararı sizi şaşırttı mı?

Açıkçası biraz şaşırdım. Neden derseniz, bu TMSF sürecinde Ergun müthiş bir korkuya kapılmıştı. "Abi borçlarım var benim, gelecek kaygım..." "Ergun korkacak bir şey yok. Biz gazeteciyiz. Burada olmazsa başka yerde çalışırız. Ben burada olduğum müddetçe sen hiç korkma" dedim. Turgay Bey'e gidiyor geliyor, "Abi! Ben ne olacağım?" diyor. TMSF'ye gidiyor, "Beni bilmem ne yapın" diyor. Ben ayrılmadan 3 veya 4 gün önce bana geldi Ergun. Viski içmiş, elinde bir kadeh... "Fatih" dedi "Ben sana zaman zaman çok yanlış şeyler yaptım. Seni çok seviyorum, sen çok düzgün bir adamsın. Bundan sonra sen 'kal' dersen kalırım, 'git' dersen giderim" dedi. "Allah aşkına Ergun! Böyle şeyleri kafana takma. Senin hayatına bir şey olmaz, sen merak etme..." dedim. Ama sürekli, "Doğan Grubu'yla ilgili ben çok yazı yazdım. Doğan Grubu'na gidemem. Aydın Bey beni almaz. Nerede çalışacağım ben?" diye bir takım kendince kaygıları vardı. O biraz da öyle kaygıları olan bir adamdı. Fakat bu arada bakıyorum; Nazlı Ilıcak'larla, Reha Muhtar'larla buluşup yemekler yiyor, Abdullah Gül'e gidip geliyor, hazırlıklar yapıyor. Tek kızgın olduğum şey, gelip bana böyle bir şeyi söylemiş olması. Niye böyle bir şey söylüyorsun bana? Nitekim ayrıldıktan önce Doğan Satmış'ın atanması söz konusuyken son dakika Ergun Babahan oldu. Devlet memuru gazeteci olmakla, hükümet komiseri gibi bir gazete yönetmek bu kadar cazip bir şeyse Allah ona selamet versin.

Hürriyet Grubu'nu da çok yakından tanıyorsunuz. Sabah Grubu'nun da içine girdiniz ve tüm yapıyı öğrendiniz. Hürriyet nasıl bir kurum, Sabah nasıl bir kurum?

Hürriyet'te iyi şeyler vardır. Bir kere Simavi ailesi gibi gazeteci geleneği olan bir aile tarafından kurulmuş kurum, yapısı ona göre. Gerçi bunlar son yıllarda çok tahribata uğradı. Oradaki arkadaşların çok mutsuz olduğunu, çok keyifsiz olduğunu biliyorum ben. Orada eskiden gazetecilik önemli bir değerdi. İlişkilerin daha önem taşıdığı bir yer haline geldi, ama düzeni çok bellidir. Statükocu bir gazetedir ve kendi içinde statükosu da çok sağlamdır Hürriyet'in. Sabah ise öyle değil, başından itibaren karmaşık bir yapı; dedikodu üzerine, ihanet üzerine, kendi içindeki ilişkilerin düzensizliği üzerine kurulu bir yapısı vardı Sabah'ın ben geldiğimde.

raz daha değiştiğini kabul etmek lazım, yabancı servislerin veya hükümetlerin etkisiyle. Radikal taban da zorluyor PKK'yı. Onlar da artık farklı bir noktaya doğru ilerliyorlar. Irak'taki statüko onları da değiştirmeye başladı. Bölgedeki Barzani etkisini de unutmamak lazım. Bu hükümetin bir Kürt politikası var mı? Bu hükümetin herhangi bir konuda bir politikası yok. Ekonomiyi devraldı ve hiç bozmadan, düzeltmeden yürüttüğü bir program var. Bunun dışında Kürt politikası; ne yaptılar? Avrupa Birliği'ne uyum yasalarıyla getirilen bir kısım haklar dışında ne yaptılar? Güneydoğu'da ne yaptılar? Köydes diye bir proje yaptılar... Aynısını İç Anadolu'da yaptılar... Tarım Bakanlığı'nın yürüttüğü bir projeydi. Yer yer başarılı, yer yer başarısız ama onun dışında Kürt meselesiyle ilgili olarak Avrupa Birliği'ne uyum yasalarıyla getirilen bir takım yeniliklerin dışında ne yaptı AK Parti iktidarı?

Türkiye çok kritik dönemlerden de geçti. Yükselen milliyetçilik... Gazeteci Hrant Dink'in Şişli'de öldürülüşü, ardından Malatya'da yaşanan vahşet, üç kişinin çok barbar bir şekilde öldürülmesi, saatlerce bıçaklanarak öldürülmesi. Hükümetin ortaya koyduğu tavır sizce çok serinkanlı değil miydi? CHP bile yer yer aşırı milliyetçi bir söylemle ortaya çıkarken gerek Tayyip Erdoğan, gerek Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Nimet Çubukçu Hrant Dink'in eşini Rakel Hanım'ı ziyaret etti. Bunlar esasında altı çizilmesi gereken noktalar değil mi?

Şimdi ben AKP'yi destekledim uzun süre. Yaptığı her şey yanlıştır demem, bir sürü doğruları var. Avrupa Birliği meselesinde çok doğru işler yaptılar, bazı konularda çok doğru işler yaptılar. Rakel Dink'i ziyaret etmek doğru ama soruşturma ne oldu? Görsel, simgesel şeyler yapmak tamam önemli...

Bürokratik iktidara tam da hakim olamadığını kendisi açık açık söylüyor.

Neye hakim? Hrant Dink cinayetinde emniyetin içine düştüğü durum ortada. Trabzon Emniyeti rapor yazıyor, burada ciddiye almıyorlar. Burası yazıyor, Trabzon'da ciddiye almıyor. Trabzon'la ilgili Sabah Gazetesi benim içinde bulunduğum dönemde, üç kere manşet yaptı: "Trabzon'a dikkat", "Trabzon kaynıyor", "Trabzon'da çeteler oluşuyor" diye... Ne yaptılar? Trabzon'a meclis heyeti yollayıp bir araştırma yaptılar mı doğru düzgün? Yapılan araştırma sonuçlarını ele alıp bir şey yaptılar mı? Yapmadılar. Hrant Dink cinayeti, cinayetten sonra Rakel Dink'i ziyaret etmek çok hoş bir şey ama cinayet olmadan bas bas bağıran bir cinayeti engellemek daha hoş olmaz mıydı? Bürokrasiye hakim değilsin, polise hakim değilsin, askere hakim değilsin. Hangi bürokrasiye hakimsin? Ekonomi bürokrasisine mi hakimsin Türkiye'de? Gücün bir tek Sabah'a el koymaya mı yetiyor? Neyin iktidarısın?

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yavuz Semerci, "Sabah'da kaostan besleniyor" demişti.

Aynen öyle kaotik bir ortam var. Ben geldiğimde mümkün olduğunca kaldırmaya çalıştım ama işte genetik olarak içeride kalan eski Sabah unsurları, o kaosu beslemeye devam ettiler.

Muzurluk yaptı diye bir adamın karısını, çocuğunu cezalandırmadım

Kimdir onlar?

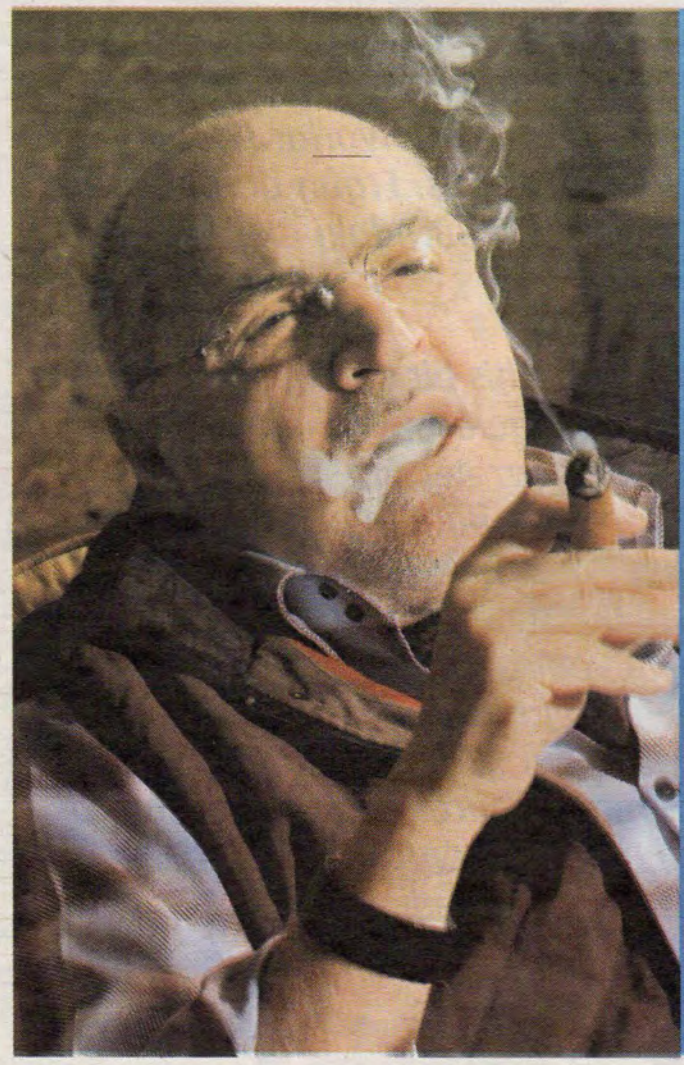
Ergun'dur, Yılmaz'dır, vardır. Öyle birkaç kişi. Mahmut Övür'dür. Kötü anlamda söylemiyorum, öyle bir alışkanlık var Sabah'ta. Ben bunu mümkün olduğunca minimalize etmeye çalıştım. Yazı işlerinde bu kaotik ortamı ortadan kaldırmıştık, belli servislerde bu kaotik ortamı ortadan kaldırmıştık ama gene de belli bir kaos vardı. Ömrüm vefa etseydi Sabah'ta bunları belli bir düzene sokacaktım.

Peki böylesi bir yapıya müdahale ediyor muydunuz?

Bir gazete yaşayan bir organ. Yaşayan bir organizmayı bir günde kesip atamazsınız. Dışarıdan sert görünmekle birlikte yumuşak bir adamımdır. Belirli yerlerde değişiklikler yaptık. Belirli adamları aldık. Belirli yerlere koyduk, yaptık ama bir de yufka yürek var bende. Kimseyi işten çıkartmam ben. Personele verdiğim talimatlardan bir tanesi şudur: "Abicim! Kışın kimseyi işten atamazsın. Sadece bana bağlı birimlerden değil, hiçbirinden. "Niye?" "İnsanın okul taksiti var, ev kirası var, yakacak parası var, kış günü kimseyi işsiz bırakmayın." Buna çok gülmüşlerdi, "İlk defa böyle bir şey duyuyoruz" diye. Benim böyle, bazıları için aptalca, bazıları için doğru bilmiyorum; bir takım prensiplerim var. Onları değiştiremezsiniz. Bir adam muzurluk yapıyor diye onun karısını, çocuklarını sıkıntıya sokamazsınız. Onun muzurluk yapmasını engellersiniz, biraz etrafını kapatırsınız, sonra kendi içerisinde erir gider. Ama gazetede öyle biat etmiş, "Ooo! Fatih" diyen adamlar istemem ben. O yüzden o yapıyı kontrol edilebilir şekilde düzenliyordum, düzenlemiştim de belirli bir yere gelmişti. Gazetelerde dedikodular her zaman vardır. İnternet siteleri böyle olduğu sürece de daha da artacaktır. İyi de bir gazetecilik yaptığımızı düşünüyorum. Yarın öbür gün Allah izin verirse yine yaparız.

Peki, genel yayın yönetmenliğinden sonra televizyon programı sizi kesecek mi?

Yazı da yazarım bir yerde, ne olacak ki!

Hıncal Uluç'un köşesini açacağını tahmin edermiydim, ederdim. Zor durumda kalmak umurunda olmaz, Hıncal'dan beklenen budur. Hıncal'da müthiş şövalye taraf vardır.

Ama gazete yapmak başka bir tatmin değil mi?

Yok, en büyük tatmin yazı yazmak. Yayın yönetmenliği, nasılsa birisi yapar; iyi yapar, kötü yapar, birisi yapar o işi.

Az önce Yavuz Semerci'den az söz ettik. Çok ciddi bir tartışmanız oldu. Sanırım davalıksınız.

Galiba var bilmiyorum.

Pişman mısınız Semerci'yle girdiğiniz polemikten?

Yoo, pişman değilim niye olayım. O zaman benim Yavuz'la ilgili sorunum şuydu: Ben Yavuz'u apayrı bir yere koyarım. Hatta ben Sabah'ta olduğum müddetçe, "Yavuz bizde yazsın" diye ben istemiştim. Neden? Hakikaten iyi bir ekonomi yazarıdır Yavuz, hem bağlantıları iyidir, hem tanıdıkları iyidir, şudur budur. Yavuz'la ilgili ben hayatımda bir kez negatif laf ettim. Biz çok atıştık onunla, polemik de yaptık hatta Hürriyet'teyken. Benim kızdığım Yavuz'a şu oldu: O bunun böyle olmadığını daha sonra yazıyor. Yavuz Turgay Bey'i arayıp - *onunla eski hukuku var*- 'Sabah'a gelmek istiyorum" demiş. Turgay Bey de bana sordu: "Ne dersin Yavuz'a?" "Çok memnun olurum, inşallah gelir" dedim. Turgay Bey de, "İyi o zaman, ne diyeyim?" dedi. Dedim ki; "Davet et, gelsin konuşalım, anlaşalım." "Ne zaman" dedi? "Yarın" dedim. Ekonomi servisini benim hazırlamam lazım. Niye? Ekonomi servisiyle Yavuz'un arasında sorun var. Bir kişi için bir servisi de karşıma almak, o servisi kırmak istemem. Türkiye'deki en iyi ekonomi servisidir insan kalitesi olarak. "Ne diyeyim Yavuz'a?" dedi. "Söyle ama biraz zaman versin"... Yavuz'la konuşuyor. O sırada olanları ben farklı değerlendirdim ama Yavuz yanlış değerlendirdiğimi söyledi. Olabilir. Çok da önemli değil. Sonuçta çok çok iyi bir gazeteci. Keşke bir gezetede birlikte çalışsaydık. Türkiye'yi sallardık.

Peki, Sabah Yayın Yönetmenliğinde sizi şaşırtan en önemli olay neydi?

Beni hayatta hiçbir şey şaşırtmaz. Hiç şaşırmadım. Neydi o laf, "İnsana dair hiç bir şey beni şaşırtmaz" mı?

Hıncal Uluç'un köşesini bir gün size açacağını tahmin eder miydiniz?

Ederdim. Hıncal'dan beklenen budur. Hıncal'da müthiş şövalye taraf vardır.

Kendisi zor durumda kalmadı mı acaba?

Umurunda olmaz. Muhakkak ki kalmıştır, hem Doğan Grubu'nu hem TMSF'yi üzerine çekti ama Hıncal'ın umurunda olmaz. Hıncal'da müthiş bir şövalye taraf vardır. O yüzden benim 25 senelik dostum.

Peki, sabah kalktığınızda ilk okuduğunuz gazete hangisi?

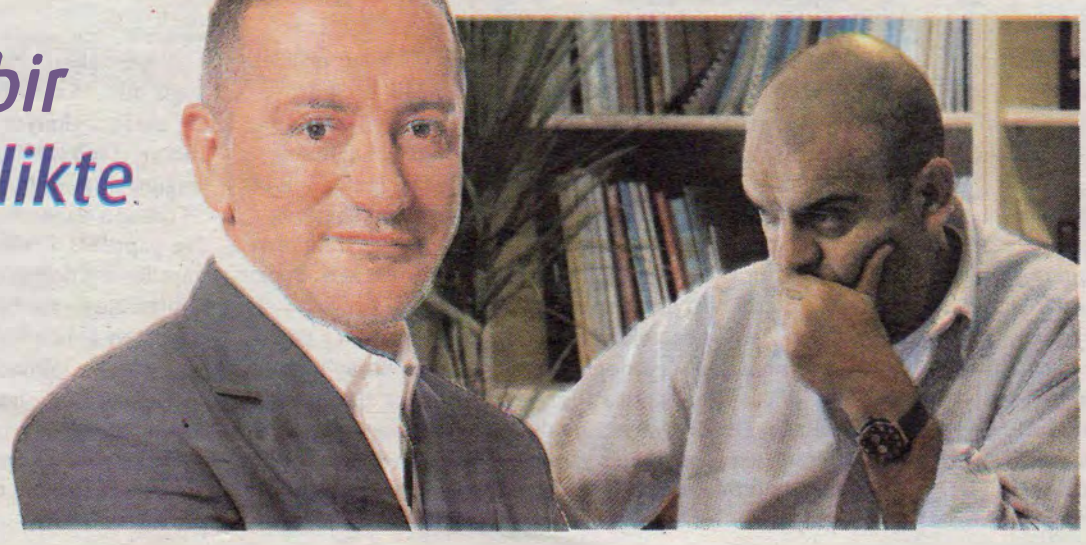
Hürriyet.

Sabah'a daha sonra mı sıra geliyor?

Vallahi yılların alışkanlığı. Bu iş bir alışkanlık. Sabah'ın yeni yayın yönetmeniyken de yine Hürriyet alıyordum, Sabah'ı zaten biliyordum. Bütün gün hazırlamışım, akşam baskısı gelmiş önüme, satır satır ne yazdığını biliyorum. O yüzden o zamanda Hürriyet'i okurdum, rakibi okurdum. Çocukluğumdan beri ilk okuduğum gazete Hürriyet'tir. O yüzden yine okumaya devam ediyorum. Sabah'la geldiğim nokta şu; Sabah'ı okumuyorum. Okuyacak fazla bir şey bulamadığım için okumuyorum. Sürpriz yapacak bir habercilik yapmıyorlar. Ama Sabah'ta devam etseydik, Türkiye'nin her sabah ilk okuduğu gazeteyi Sabah yapacaktık. Yapmaya başlamıştık da.

Çocukluğumdan beri ilk okuduğum gazete Hürriyet'tir. O yüzden yine okumaya devam ediyorum. Sabah'la geldiğim nokta şu; Sabah'ı okumuyorum. Okuyacak fazla bir şey bulamadığım için okumuyorum. Sürpriz yapacak bir habercilik yapmıyorlar. Ama Sabah'ta devam etseydik, Türkiye'nin her sabah ilk okuduğu gazeteyi Sabah yapacaktık. Yapmaya başlamıştık da.

Semerci'yle bir gazetede birlikte çalışsaydık Türkiye'yi sallardık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

‘Galatasaray yönetimi hapislik olur diye korkuyorum’

Gerçi Perihan Mağden’in son dönem yazılarını beğenmiyorum ama akıllı, cesur, farklı bir kadın. O konuda uzlaştık da. O Pazar ben yazı yazmadım, Perihan yazacak. Saat 15.00 oldu yazı yok, 16.00 oldu, 17.00 oldu yazı yok... Perihan Mağden telefonlarıma cevap vermiyor. Kenan Tekdağ’ın Perihan Mağden’le yakın dostluğu vardır. “Yazı mazı gelmedi bu kızdan. Bir arar konuşur musunuz?” dedim. Aradı. Döndü, “Yazmayacakmış” dedi. Niye? Her Pazar 1 milyon kişinin karşısına çıkmak istemiyormuş ve yazmadı. Bence korktu

Türk entelijansiyasıyla da dönem dönem problem yaşadınız. Daha sonra Sabah’ın genel yayın yönetmenliğine geldiğinizde Perihan Mağden’le de çalıştınız.

Çalışmadım. Perihan’la çalışmak çok istedim, ama Perihan korktu. Perihan’a Sabah’ta yazmasını teklif ettim. Uzun uğraşlar sonucunda bunu kabul etti. Hatta ben Pazar günleri yazmayayım. Pazar günleri benim köşeme hep Perihan yazsın istedim. Neden? Çünkü Perihan benim beğendiğim bir yazar. Beğendiğim derken fikirlerine katıldığım anlamında söylemiyorum, ama okuduğum zaman yeni bir ufuk açan, tartışma yaratan, herkesten farklı düşünen bir yazar. Bunlardan çok yok piyasada. Bu dönemde var. Çok beğeniyorum. Bir Ahmet Hakan var, Perihan Mağden var. Oray Eğin var. Gerçi Perihan Mağden’in son dönem yazılarını beğenmiyorum ama akıllı, cesur, farklı bir kadın. O konuda uzlaştık da. O Pazar ben yazı yazmadım, Perihan yazacak. Saat 15.00 oldu yazı yok, 16.00 oldu, 17.00 oldu yazı yok... Perihan Mağden telefonlarıma cevap vermiyor. Kenan Tekdağ’ın Perihan Mağden’le yakın dostluğu vardır. “Yazı mazı gelmedi bu kızdan. Bir arar konuşur musunuz?” dedim. Aradı. Döndü, “Yazmayacakmış” dedi. Niye? Her Pazar 1 milyon kişinin karşısına çıkmak istemiyormuş ve yazmadı. Bence korktu Perihan Mağden sağolsun. Ama bu durum onun yazar olarak benim açımdan taşıdığı kıymeti ortadan kaldırmadı.

Kenan Tekdağ’la da o dönem aranızda birtakım görüş ayrılıkları olduğu söylendi.

Doğrudur.

Babahan döneminde nihai şef Kenan Bey’di

Gazeteyi çıkartırken çelişkide kaldığınız oldu mu?

Olmadı, şöyle olmadı. Kenan Tekdağ benim başımda olduğum süreçte gazeteye hiçbir şekilde karışmıyordu. Ergun Babahan döneminde gazetenin nihai şefi hep Kenan Bey’di ve o karar veriyordu. Nitekim bana teklif edildiği zaman, ben Kenan Bey’e, “Oturup konuşalım” dedim. Oturduk, dedim ki; “Bakın, Ergun Babahan gazetenin croslarını size getiriyor, gösteriyor, onaylatıyor. Ben böyle bir şey yapmam. Siz gazeteyi bir gün sonra görürsünüz. Patronaj adına bana söyleyeceğiniz bir şey varsa bana önceden söyleyebilirsiniz: ‘Bizim dikkat etmemiz gereken şeyler şunlardır’ diye. Ama ben size gazeteyi getirip, ‘Uygun mudur, basabilir miyiz?’ demem. İşime karışamazsınız.” Kenan Bey, “Ben bunu keyiften yapmıyorum, Ergun bana sorduğu için yapıyorum” dedi. “Ergun o sorumluluğu üstlenmek istemediği için ben bunu yapıyorum. Hiçbir mahsuru yoktur, hoşuma da gider” dedi. Elbetteki birtakım sıkıntılar yaşanmıştır. Kiminle yaşanmaz ki! Ertuğrul Özkök yaşamıyor mu zannediyorsun ya da başka gazeteler yaşamıyor mu? Elbette ki onunla benim aramda sıkıntı olacaktır. Turgay Bey bana güvenmese, çok yakın bir anlayışımız olmasa Turgay Bey’le de olurdu ama olmadı. Ama Kenan Bey’le küçük küçük konularda zaman zaman fikir ayrılıklarımız olmuştur. Ertuğrul Özkök’ün zaman zaman Aydın Doğan’la fikir ayrılıkları oluyordur. Kenan Bey hukukçu olduğu için biraz daha hassas, biraz daha konulara farklı bakış açıları getiren birisi, ben öyle değilim.

TMSF Başkanı Ahmet Ertürk, yine ATV ekranında, sizin Yayın Yönetmeni’yken TMSF ile ilişkileri iyi yürütmediğinizi söyledi. Ayrıca, sizi eski patronaj döneminde kaç manşet değiştirmek zorunda kaldığınızı açıklamaya da davet etti.

Eski patronaj döneminde hiç bir manşeti değiştirmedik. Ahmet Bey’i ilk gördüğümde söyleyeceğim.

Siz aynı zamanda Galatasaray camiasının önde gelen isimlerinden bir tanesisiniz. Çok başarısız geçen bir sezon, korkunç bir kapanış, seyircinin büyük öfkesi, Özhan Canaydın’a tepkisi. Son maçta ne hissettiniz?

Utanç. Benim Galatasaray’ım bu değil. Orada atılan şişeler Fenerbahçe’ye yönelik değil, Özhan Canaydın’ın Galatasaray’ı yönetme anlayışına yönelikti onlar. Şöyle söyleyeyim: Benzer tabloları çok görüyoruz Türk futbolunda. Fenerbahçe Stadı’nda yaşandı aynıları. Fenerbahçe Stadı’nda bizi soyunma odasında dövdüler. Soyunma odası koridorunda Galatasaray futbol takımı yöneticileri tartaklandı ve dayak yedi. Ben takımla beraber yönetici olarak sahaya çıktığımda kafama ayran şişesi attılar. Hasan Şaş’ın kafası yarıldı, Eser’in (Özaltındere) kafası yarıldı, Hasan Şaş’ın kafasında yumurta patladı.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cumartesi anneleri, Kardak krizi ve Apo olayında Fatih Altaylı:

'Kardak krizinde benim rolüm tam

Türkiye çalkantılı bir dönemden geçti, hala da geçiyor. Şunu unutamıyorum: Siz Galatasaraylısınız. Bir dönem Galatasaray Lisesi'nin önünde her Cumartesi günü, "Cumartesi anneleri" toplanırdı. Onlar da hukuk arardı. Siz de onlara bir dönem ağır eleştirilerde bulundunuz. Bundan pişmanlık duyduğunuz oldu mu?

Hayır, niye duyayım? Şimdi bakın, toplumda garip algılamalar var. Cumartesi annelerini eleştirdiğim de oldu, övdüğüm de oldu. Bu onların takındığı tavırla benim takındığım karşı tavır. Kimse kimseyi tamamen sevmek zorunda değil. Şimdi bazı şeyler unutuluyor, bazı şeyler unutulmuyor. 1995 yılıydı. Türkiye'de yine bugünküne benzer tırmanan bir milliyetçi ortam var, gerilimler var... Tunceli'ye bir ambargo uygulanıyor hatırlıyor musunuz?

Evet.

Tunceli'ye 3-4 ay boyunca gıda ambargosu... İçeri gazeteci girmiyor, yabancı giremiyor, Tunceli'ye giren köprünün üstünde barikat var geri çeviriyorlar, ama bunu kim ortadan kaldırdı? Ben. Tunceli'ye gidebilen ve olan biteni ilk yazabilen kim? Ben. Bu yazdıklarım Amerikan Kongresi'nde İnsan Hakları Raporu'nda altı sayfa birebir kondu, *-ki o dönem onu ben statükonun gazetesi Hürriyet'te yazdım.-* Bazı şeylere statüko adına karşı çıkmak başka bir şeydir, bazı şeylerdeki yanlışları işaret etmek başka bir şeydir. Cumartesi annelerinin de bazı tavırlarını ben yanlış görüyordum. Bence yanlıştı, ama buna mukabil Güneydoğu'daki en fazla görev yapan gazeteciyim. Yönetici olduğum halde çok kez gittim. Güneydoğu'ya en fazla gitmiş, oradaki insanlarla en fazla görüşmüş, birebir haber yapmış gazeteci benim... O doğrular başka, bu doğrular başka. Ben herhangi bir kampın adamı değilim. Ne herhangi bir siyasi düşüncenin, ne herhangi bir siyasi partinin, ne herhangi bir yükselen veya alçalan değerin... Hiçbir şeye ait değilim ben. Benim bir aidiyetim yok. Bir cemaatin gazetecisi olmadım, popomu bir yerlere dayayıp garanti okura oynamadım. Doğru bildiğimi yaptım. Kendimce. Yanlış da olabilir ama o gün benim için doğruydu.

Çok sert çıkışlarınız yok mu? Gün geldi Kardak'ta kayalıkların üzerinde gördük sizi.

Kardak meselesi... Ben Kardak'a niye çıktım abicim? Kırk kere yazdım, kırk kere anlattım, kimse anlamak istemiyor. O dönem Aktüel dergisiyle ve oradaki bir grup sizin tabirinizle entelijansiyanın adamı, böyle bir algılamaya başladılar. Kardak olayını Hürriyet'te yaşayan insanlar var. Uğur Cebeci var, Doğan Satmış var, Enis Berberoğlu var, Ertuğrul Özkök var. Kardak olayında bana yüklenen rol, benim bulunduğum rolün tam tersi. Kardak olayı ne? Kardak'a Yunan televizyonu Antenna, Yunan bayrağı dikmiş. Uğur Cebeci'yle herkes dalga geçiyor; "Ulan sen de kendine 'milliyetçiyim' dersin bilmem ne.. Bak bayrak dikmişler..." Uğur da bunu ciddiye alıyor. Ertesi gün yazı işleri toplantısına geldik, Uğur Cebeci'nin elinde birtakım fotoğraflar. "Ne lan bu?" "İntikamımızı aldım." "Ne oldu?" Bizim Hürriyet Haber Ajansı'ndan bir ekip helikoptere binip Yunan bayrağını çekip Türk bayrağını dikmişler. Ve benim o zaman İstanbul'da bir konferansım var. Oraya gittim, akşamüstü döndüm gazeteye. Aa! Gazeteyi gördüm; Kardak manşet. "Gittik, bayrağı diktik falan filan..." Elime gazetenin protonu aldım. Dedim ki Ertuğrul'a, "Çok yanlış bir manşet. "Niye Fatih?" dedi. "Savaş çıkar. Bizim işimiz bu mu?" dedim. "Yani adamlar yapmış, biz yapsak ne olur?" dedi. "Bizimki ekstra ateşin üzerine benzinle gitmek. Biz bunu içeride yapalım. Birinci sayfada manşet yapmayalım." "Hürriyet'in geleneğinde vardır. Daha önce Kıbrıs'la ilgili de yapıldı böyle şeyler" dedi. "Ben yanlış biliyorum, ben bunu kabul etmiyorum" dedim. Gazetenin çıktığı gün ben İzmir'de Ege İşadamları Derneği'nin davetlisi olarak konuşmaya gittim. Davet eden de Fatih Dalan diye bir sanayici. Hatta karımla beraber gitmiştik oraya. Döndük, geldik İzmir'den, akşam saat 17.00 filan herhalde, geldik. Havaalanında indim, telefonumu açtım, açar açmaz telefon çaldı, Ertuğrul Özkök. "Fatih Kardak'a gidiyorsun" dedi. Ben bütün gün olan gelişmelerin hiçbirinden haberdar değilim, "Ne oldu, ne bitti" diye. "Ne oldu?" dedim. Savaş gemileri orada, alarmda! Kardak'a gidiyorsun" dedi. "Dediğime geldin mi?" dedim. "Ya, haklı çıktın. Hakikaten bayağı gergin ortam" dedi. "Sen bir Kardak'a atla, git" dedi. "Bir foto muhabiri lazım" dedim. "Kimi istiyorsan al" dedi.. "İyi sana birazdan söylerim kimin geleceğini" dedi. "Eve gidip bavulumu hazırlayıp geliyorum" dedim. Eve gittim, bir el çantası aldım. Karım (Yazar Hande Altaylı) "Ben de geliyorum" dedi. "Ya! Manyak mısın? Kardak'a gidiyorum, ne işin var?" dedim.

"Ben de Bodrum'da kalırım" dedi. "Kış günü Bodrum'da ne var?" Neyse kalktık, İzmir'e gittik. İzmir'den bir araba kiraladım. Gümüşlük'e kadar gittik. Gümüşlük'te indik arabadan. Askerler tezgahı kurmuşlar, Kardak'a gidiyorlar. Gittiler adamlar Kardak'a, fotoğraflar filan çekildi. Ertesi gün sabahleyin gazeteciler toparlandılar. Onlar da Kardak'a gidecekler, fotoğraf filan çekecekler. Bütün orada ne kadar gazeteci varsa *-herhalde 100-150 gazeteci vardı-* gitmişler bir tane balıkçı motoru bulmuşlar, Kardak'a doğru yola çıktılar. Ben de gazeteciyim, iyi muhabirim, benim asıl işim muhabirlik. Foto muhabirimiz Ertuğrul Balıkçıoğlu'na, "Bu tekneye binersen herkesin yaptığını yaparsın. Gel" dedim, "Biz başka tekneye binelim, onunla gidelim." "Peki abi" dedi. Gittik, sahilde bir tane sürat teknesi duruyor. "Bu tekne kimin?" dedim oradaki bakkala. Dediler ki, "kasap bilmem kimin mi, manav bilmem kimin" mi ne.. Güzel bir sürat teknesi. "Nerede o?" "Uyuyordur abi." Sabahın körü. Kalktım, adamın evine gittim, kapıyı çaldım. Bir tane adam don paça açtı, hayırdır mayırdır... "Baba" dedim "senin bu tekneyi kiralamak istiyorum." "Kiralık" değil dedi. "Gazeteciyim, Fatih Altaylı bilmem ne falan filan..." "Ne yapacaksın?" dedi. "Kardak'a gideceğim" dedim. "Hayatta vermem" dedi. Hava da fırtına, yağmur, dolu, molu bir şeyler yağıyor. "Beşyüz dolar veriyorum" dedim ve adam "750 dolar " dedi. "Tamam." dedim, bindik sürat motoruna ve diğerleri takayla ağır ağır giderken biz bastık 3 dakikada Kardak'a vardık. Önce yanlış adaya gitmişiz. Yunan askerleri bizi kovaladılar. Neyse doğru adaya gittik. Adaya doğru yanaşırken bizim Türk askerleri toplanmışlar, bota biniyorlardı. Bota bindiler, karaya doğru gidiyorlar. Biz de yanlarından gidiyoruz. Fırtı-

'Galatasaray yönetimi hapislik olur diye korkuyorum'

(Ali Ferid) Mondragon yerlerde yattı. Biz Fenerbahçe Stadı'nda her maç bunu yaşadık, ama Türk spor medyasına göre Fenerbahçe Stadı'nda olması normal de Galatasaray Stadı'nda olması anormal. Ben de onlara hak veriyorum. Bence Galatasaray'ın stadında bunlar olmamalıydı. Doğru; Fenerbahçe Stadı'nda bunlar normal hep olur.

Yayın aracının çelik kablolarının da ilk kesildiği stad Şükrü Saracoğlu..

Yayın kabloları kesildi, silahlar patladı, adam vuruldu AZ Alkmaar maçında duydunuz mu? Ama spor medyası Fenerbahçe olunca örtbas. Migros tribününde silahlar patladı, adam vuruldu. Galatasaray'ın piar'ı yok, yönetimlerin bununla ilgili beceresi yok, ama yine de demiyorum ki bunlar doğrudur. Bunlar Fener Stadı'nda olur ama bizde olmamalıydı. İnşallah bir gün Fener Stadı'nda da olmaz. Ben Galatasaray yöneticisi olsaydım derdim ki, "Ben önümüzdeki sene maçlarımı bu statta oynamıyorum. Gideceğim, İzmir'de oynayacağım, Diyarbakır'da oynayacağım, Van'da oynayacağım, Antalya'da oynayacağım ama ben bu stadta maç yapmam."

Galatasaray yönetimi yönetsel bir karar değişikliğinde bulundu. Geçen seneye dek kendi öz kaynaklarıyla idare ettiklerini söylüyorlardı kulübü. Takım oldukça yaşlandı, bu sene yeni bir transfer politikası, Lincoln'un gelişi... Lincoln'un transferine ne diyorsunuz? Galatasaray'ın bundan sonraki geleceğini nasıl görüyorsunuz?

Valla Lincoln tanıdığım bir oyuncu değil. Almanya'daki futbol camiası içindeki dostlarımla konuştuğum zaman müthiş bir oyuncu olduğunu söylüyorlar. Galatasaray ise onun Fenerbahçe'ye attığı gollerden müthiş keyif aldığını...

Fenerbahçe'ye attığı gollerle transferinden önce Galatasaraylı olduğu söyleniyor.

İyi bir transfer olduğu aşikar. Roberto Carlos da iyi bir transfer. Lincoln daha uzun süre futbol oynayacak, Roberto Carlos biraz emekliliğe geldi ama iyi bir oyuncu, kimse reddedemez. Yankı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tersiydi'

na, dalgalar var sallanıyor tekne. Yanaştık dedim ki, orada binbaşı vardı. "Ben bota atlayacağım" dedim. "Sakın" dedi "atlamayın." Karım "atla atla" dedi. Tekneyi kullanan adam, "Atlarsan boğulursun" diyor. Üstümde kaban maban var. Ben teknenin ucuna çıktım, bota atladım. "Kardak Fatih'i" dedikleri bu. Bota atladım ve adamlarla sohbet ede ede kıyıya kadar geldik. Ne var bunda? Bir muhabir ne yapar? Atladım, adamlarla konuştum ve gece orada ne yaşamışlar, ne hissetmişler, bunun röportajını yaptım. Silahlarının fotoğrafını çektim. Yani bir muhabir ne yapar? Ne yapacaktım ben? Oturup Gümüşlük sahilinde balıkçılarla rakı içip askerler geldiğinde, "Kahraman askerlerimiz geldi" mi diyecektim? Ne diyecektim? Ben askerle beraber Kardak'a çıktım şimdi ama bunu evirip çevirip başka türlü sundular. Ayrıca da umurumda değil. Niye umurumda değil? Ayıp bir şey yok burda. Yaptığım bir tekneden başka bir tekneye atlama akıllığını göstermek. Ben bunu yazdım bu sefer dediler ki, "O parayı bir muhabir verebilir miydi? Bastı parayı gazetecilik yaptı?" Abi ne yapayım yani? Reuters Ajansı'nın adamı da veriyor bu paraları.

"İtalya'ya Apo'yu almaya gidiyorum" manşetinde de gördük sizi?

O başlığı gazeteye ben atmadım. Gazeteden çıkarken "Alıp gelirim" diye şaka yapmıştım galiba. Onlar da alıp başlık yapmışlar.

Elektriği çok yoğun işlerle uğraşıyorsunuz. Bu adrenaline nasıl dayanıyorsunuz? Hep kavgaların, gürültünün içinde bir hayatınız var.

Benim elektriğim yok biliyor musunuz? Ben dünyadaki en relaks adamım. Buradan çıkacağım. Gideceğim kızımla (Zeynep) evde oynayacağız. Ona teleskop aldım. Gece ay çıkacak, aya bakacağız beraber. Sabah beraber kalkacağız, havuza gideceğiz. Abi bende elektrik sıfır. Ben bütün bunları çok ciddiye almıyorum. İnsanda bir tane önemli şey var; o da aile. O ailenin sağlığı, sıhhati, mutluluğu, gerisi iş. Sabah gazetesi gitti, başındaydım. Bir günde gitti. Ne oldu? Öldüm mü? Yarın karaciğerimde bir şey çıksa Sabah Gazetesi benim olsa ne olur, dünya benim olsa ne olur abi. Allah korusun, kızımın parmağı kesilse Sabah Gazetesi'nin yüz bin tanesine değişmem. Bana bin tane Sabah-ATV verseler, kızının parmağı mı deseler, "Sabah" diyen Fatih'in Allah belasını versin. Bunların hepsi eğlence, ben bunlarla eğleniyorum. Zannediyorlar ki ben bunları çok ciddiye alıyorum, acaip strese giriyorum. Hayır, ben bunlarla eğleniyorum, bu kavgalar eğlence. Neden? Ben mutlu yatıyorum abi, bu kavgayı ettiğim için. Birisi vergi kaçırdığı için ben onunla o gün papaz olduysam köşeye sıkıştırdıysam, onun tetikçileri bana onu demişler, bunu demişler, önemli değil. Ben yaptığım işte vicdanıma sorumluyum. Başka bir şeye karşı bir stresim yok benim. Vicdanen rahatsız olacağım bir şey yaptıysam o zaman hakikaten üzülüyorum. Ama vicdanen beni rahatsız edecek bir şey yapmadıysam hiçbir şey umurumda değil.

Eşiniz de yazar. Kendisinin sizin yazılarınıza yönelik eleştirileri oluyor mu?

Beni en sık, en sert eleştiren eşimdir. Bana kızdığı zamanlar çok olmuştur.

Kendinizi eşinizin eleştirileri üzerine gözden geçirir misiniz?

Elbette ki. Onun görüşünü ciddiye almayacağım da kimin görüşünü alacağım? Hayatımda en önemli iki insan eşim ve kızım. Bunların dışında kim? Tayyip Erdoğan mı, Koffi Annan mı ya da Amerika Başkanı Bush mu? Akşam ben onlarla yatmıyorum.

ları iyi. İyi bir imaj. Ama ben Galatasaray'ın kötü yönetildiğini düşünüyorum. Divan Kurulu heyet oluşturdu ve şu anda mali idari verilerini toparlıyorlar. 180 milyon dolar borçtan bahsediyorlar. Bunun bir bölümü vergi borçları; yine affedilecek. 150 milyon dolar bir borç olduğu kesin. Bir kulübü böyle yönetemezsiniz. Birkaç senelik geliriniz temin edilir. Bankalara bugünkü transferden sonra 100 milyon dolar borç var. Siz bütün bunların içinde olayın arkasından koşarak tribünü yatıştırmak uğruna transferler mransferler yaparak, kulübü biraz daha batağa sokarak, yönetim anlayışını değiştirmeden bir yere varamazsınız. Ben bugün Galatasaray Başkanı olsaydım eğer taraftarla ve kongreyle bir uzlaşıya girerdim. "Arkadaşlar iki sene bir şey beklemeyin. 'Olmaz' demiyorum belki yine olabilir iddialı değilim ama ben şampiyon olmak için yola çıkmıyorum. Olursa ne ala. Ben kulübü

yeniden yapılandıracağım. Banka borçlarını kabul edilebilir miktara indireceğim. Gayrı menkullerimi değerlendireceğim. Stadımı bitireceğim. Ali Sami Yen arazisini geri alacağım." Bunu yapmadan Lincoln gelsin, seneye yine 250 milyon dolar borç. Sonunda kulüp idare edilemez hale gelir. Özhan Canaydın'a biz kulübü devrettiğimizde bütün bu yapılanmalar hazırdı. O bunların hepsini bozdu. Fatih Terim'i getirdi. Fatih Terim iyi bir tercihtir ama o dönem için gereksizdi bence. Hem Fatih'i mahvetti hem Galatasaray'ı mahvetti hem mavi yapıyı bozdu hem Lucescu'yu kaçırdı elinden.

Peki borç içinde yüzen Galatasaray, bu transferler için nereden kaynak buldu?

Vallahi onu ben de çok merak ediyorum. Herhalde kulübün geleceğini biraz daha satmışlardır. SPK ile başları belaya girecek hapislik olacaklar ondan korkuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tuncay Koç

Seçim sandıklarında Türk solu

Seçim dönemine girdiğimiz şu son düzlükte, ülkenin yaşadığı inanılmaz savrulmalar karşısında, herkes bu işin nereye varacağını merak ediyor. Ne yazık ki umutlu olmak için fazla bir neden görülmüyor. Yaşanan kutuplaşmalar, şiddet döngüsünü de harekete geçirirken, aklı başında seçeneklerin siyasi bir güç olarak ortada gözükmemesi bu umutsuzluk durumunu besliyor.

Bu yazı, Türkiye'nin yaşadığı en kaotik yıllardan biri olmasına rağmen, gerçek anlamda Sol partilerin ve söylemlerin neden etkin bir güç haline gelemediğini kısaca sorgulamakla birlikte, tarihsel olarak solun bu topraklardaki seçim macerasına odaklanmaya çalışacaktır. Bunu yaparken, kendisine "ortanın solu", "sosyal demokrat" diyen yapılarla bunun daha solunda yer alan "sosyalist", "radikal sol" yapıları beraber ele almaya çalışacağız.

KISA SOL TARİH

19. yüzyılın ortasından itibaren Batı Avrupa'yı sarsan sosyal mücadeleler ve sol ideolojinin, diğer bir sürü yararlı şeyde olduğu gibi Osmanlı'ya girişi çok gecikmeli olmuştur. 20. yüzyıl başında birkaç Osmanlı-Ermeni aydın dışında (ki Osmanlı sınırları içinde Marx'ın çevrildiği ilk dil Ermenice'dir) sol ideolojinin çok sınırlı da olsa ete kemiğe bürünmesi 1. Dünya Savaşı yıllarından sonra olacaktır. Kurtuluş Savaşı sırasında Mustafa Suphi ve arkadaşlarının Doğu Halkları Kurultayına katılmaları ardından 1920 yılında komünist partiyi kurmaları, o sıralarda stratejik nedenlerle de olsa Mustafa Kemal Paşa'nın kısa süreliğine kurdurduğu Türkiye Komünist Fırkası, Anadolu'da Çerkez Ethem'in Yeşil Ordusu, Ekim Devriminin ezilen halklara getirdiği umutla birlikte Türk Aydını'nda ismen de olsa sol ideolojiye en azından bir merak uyandırmıştır. Bu süreç, sol açısından çok başarısız geçmiş, Mustafa Suphiler Karadeniz'de boğdurulmuş, Komünist Fırka kapatılmış, Çerkez Ethem'in ne kadar sol olduğu şüpheli hareketi tasfiye edilmiştir.

Bunlara rağmen Dr. Şefik Hüsnü önderliğinde dar bir aydın kadrosuyla illegal komünist parti sınırlı faaliyetlerine devam etmiş, değişen kadrolarıyla ve zaman zaman hiçbir etkinlikte bulunmamasına rağmen Türkiye İşçi Partisi ile birleşip kendisini feshedeceği 1990'lara kadar faaliyetini sürdürmüştür. (Şu an seçimlere giren TKP, birincisiyle organik bağı olmayan yeni bir TKP'dir)

1930'lu yılların tek parti düzeni (ki Tek Parti CHP'nin o yıllarda sol'la hiçbir ilgisi yoktur) bu yıllarda yeni sanayileşmeye başlayan düzende işçi sınıfının cılız olması, sol söylemin gelişmesine olanak vermez. Bu yılların baskısından iki ünlü Türkiye Komünist Partisi mensubu payını alacak ve çok uzun yılar Nazım Hikmet ve Hikmet Kıvılcımlı hapis yatacaklardır.

1940'lı ve 50'li yılların tüm baskılarına rağmen, aydınlar, işçiler ve öğrenciler arasında sol düşünce yayılacak, 1946 yılında iki sol parti kurulsa da ömürleri 6 ayı bulmadan Hükümetçe kapatılacaktır. Fakat buradaki solcu insanlar devletin işine yarayacak, 1946 yılının Tan Baskını ya da 6-7 Eylül 1955 olaylarında istihbarat örgütünce çıkarılan olayların suçlusu olarak bu solcular gösterilecek ve tutuklanacaklardır... Türkiye'nin iklimi sol'a karşı 27 Mayıs İhtilali ve arkasından gelen 1961 Anayasası ile biraz olsun yumuşayacaktır. 1950'li yıllarda gelişen sanayi ile beraber işçi sınıfı sendikaya ilgi duymaya başlayacak, bu yıllarda daha rahat örgütlenme imkanı bulan toplumun tüm katmanlarıyla beraber sendikacıların kurduğu Türkiye İşçi Partisi (TİP) siyaset sahnesine çıkacaktır. Türk Siyaset Tarihinin gerçek anlamda ilk yasal ve meşru sol partisi 1961 Şubat ayında kurulan TİP olacaktır. Bu yıllar öğrencilerin, aydınların ve ordu içinde radikal subayların da aktif olduğu yıllardır. TİP'in kurulmasıyla aynı yıl çıkan Yön dergisi de Türkiye'nin solla tanışmasında aracılık yapacak, o yıllarda Nazım Hikmet'in uzun aradan sonra yayınlanan şiirleri bu dergi aracılığıyla yeni okuyucu kitlesine ulaşacak, dergide sosyalizm tartışmaları yapılacak, Türkiye için radikal arayışlar başlayacaktır.

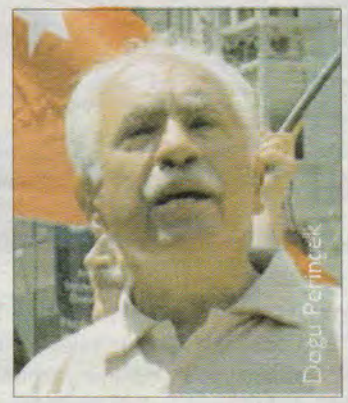
1965 UMUT YILLARI

Bu hareketlilik, yılların devlet partisi görünümündeki CHP'yi de etkileyecektir. Kıbrıs Olayları sırasında ABD Başkanı Johnson'un mektubundan sonra "Yeni bir dünya kurulur, Türkiye orada yerini alır" diyen İsmet İnönü, gerek bu düş kırıklığının devamı olarak, gerekse Demokrat Parti'nin artan gücüne karşı dayanak bulma çabası ve hareketlenen işçi –aydın kesiminden destek alabilmek için seçimlerden önce 1965 Temmuz'unda "CHP; ortanın solundadır" diyecektir. Bununla beraber tüm Cumhuriyet tarihi boyunca baskı altında kalmış ve gelişememiş Türkiye Solu, bütün gücüyle 1965 seçimlerinde İşçi Partisini destekleyecek ve bu parti girdiği ilk seçimlerde geçerli oyların % 3'ünü alarak, Milli Bakiye sistemi sayesinde 15 milletvekili çıkaracaktır. CHP için ise işler iyi gitmemekte, 27 Mayıs Darbesinin getirdiği avantaj aleyhine dönmüş durumdadır ve oyları %28'i ancak geçebilmiştir. Bu onların beklediği oranın çok altındadır. Demokrat Parti geleneğinin devamı olan Adalet Partisi AP ise %52 oy alarak birinci parti ve iktidar olur.

Seçimlerde aldığı oy oranına güvenen TİP, bir dahaki seçimlerde daha büyük bir başarı beklemektedir. Artık Meclis kürsüsü de gayet rahatlıkla (bazen kavgalar çıkmasına, yumruklar konuşmasına rağmen) kullanılmaktadır. İlk girdiği seçimlerde yüzde 3'e yakın oy alan partinin 1969 seçimlerinde başa güreşmesi (yani 2. olması) 1973 seçimlerinde de iktidar olması parti yönetimince beklenmektedir. Fazla iyimser beklentilerdir bunlar... Bir yanda TİP içinde artan parti içi muhalefet ve buna karşın yönetimin sert tutumu, bir yandan Yön dergisinde başlayan, sonra radikal öğrenci kesimine sıçrayan Milli Demokratik Devrim Tezleri, 68 olayları ve TİP'in bu olaylara cevap verecek kadro ve donanımdan yoksun olması Türk Solu'nu radikalizme sevk edecek, üniversitelerde kurulan Devrimci Gençlik Federasyonu içinden kopan gruplar giderek silahlı mücadele yolunu seçecektir. MDD tezlerini savunanlar TİP'in mücadelesini "Parlamentarizm Hastalığı" olarak adlandıracaklardır. Adalet Partisi'nin uyguladığı ithal ikameci ekonomi modeli, hızlı bir kalkınma sağlarken, gelişen işçi hareketiyle karşı karşıya kalacak, TİP kurucularının önderliğiyle Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK kurulacaktır. Bu aşamada girilen 1969 seçimlerinde TİP %2,68 oy oranı alacak fakat değiştirilen seçim sistemi nedeniyle 2 milletvekili çıkararak hüsrana uğrayacaktır. CHP seçimlerde yine umduğunu bulamazken (%27,3) AP yine birinci parti olacaktır. (%46,5) İlk defa seçimlere katılan alevi kökenli yurttaşların oluşturduğu Birlik Partisi ise %2,8 ile 8 milletvekilliği çıkaracaktır.

1970 yılına girildiğinde seçimlerde AP'nin mutlak başarılarına rağmen, artan sosyal olaylarla birlikte sokağın sahibinin de sol olduğu görülmektedir. AP'nin sendika yasasında değişiklik yapmak istemesi DİSK'e bağlı işçileri eyleme sevkedecek ve Türkiye tarihinde 15-16 Haziran Direnişi diye anılan grev ve eylem dalgası İstanbul'u felç edecektir. O günler için yaklaşık yüz bin işçinin eylemlere katıldığı belirtilmektedir. Bu rakam o zamanlar ki nüfus da dikkate alındığında o güne kadar görülmemiş katılımlı bir eylemdir. Yön dergisi'nin devamı olan, ancak askeri yapılanma içindeki bir hareketle bağları bulunan Devrim dergisi ve bu derginin kurucusu Doğan Avcıoğlu'nun yarattığı "sol darbe" beklentisi, çok geçmeden 12 Mart 1971'de tam tersi bir etkide bulunacak, ordu içindeki bazı subayları (Doğan Avcıoğlu ile beraber hareket eden 9 Mart Cuntası) tasfiye edecek, radikal öğrenci kesimi üzerinde baskı kuracak, Kızıldere'de Mahir Çayan ve arkadaşları katledilecek, ardından Deniz-Yusuf-Hüseyin idam edilecektir. TİP ise 4. parti kongresinde "Doğu illerinde Kürt Halkı yaşamaktadır" dediği için 12 Mart sürecinde Anayasa Mahkemesince kapatılacaktır. Düzen, kendisine karşı çıkmanın bedelini ödetmeye başlamış, 1960'ların kısmi özgürlük ortamına nokta koyulmuştur.

1973 SONRASI PARÇALANARAK BÜYÜME

1973 seçimlerine bu ortam içinde gidilir. 12 Mart Muhtırasına karşı çıkan ve CHP Kongresinde İsmet Paşa'yı deviren Bülent Ecevit'in söylemleri yeni bir yankı yaratır. CHP 1965'ten sonra girdiği değişimin sonuçlarını yavaş yavaş almaya başlamakta, artan işçi ve köylü hareketliliğini partiye kanalize etmenin yollarını aramaktadır. "Hakça Düzen" "Toprak İşleyenin, Su kullanın" sloganlarıyla yola çıkan Ecevit, 12 Mart Muhtırasına karşı takındığı tavırla da sol içinde sempati toplamıştır. 1973 seçimlerinde CHP %33,3'le birinci parti AP % 29,8 ile 2. parti olur. Sağın kalan oyları diğer 5 parti arasında dağılmış, bu seçimlere ismini Türkiye Birlik Partisi olarak değiştirerek giren alevi kimlikli TBP ise %1,14 oy alarak 1 milletvekili çıkarmıştır. Bu tarihten sonra TBP'nin etkinliği kalmayacaktır. TİP kapatıldığı için seçimlere başka bir sol parti de katılamamıştır. CHP, Erbakan'ın Milli Selamet Partisiyle koalisyon kurmak zorunda kalacak, koalisyon uzun ömürlü olmayacak ve Milliyetçi Cephe Hükümetleri dönemleri başlayacaktır. Bu dönem belki de CHP tarihinin en solcu hatta gerçek anlamda tek solcu olduğu dönemdir diyebiliriz. 1973-1977 arası CHP; sol söylemleri kullanan, işçi-köylü sorunlarına eğilen, Karaoğlan Ecevit imajıyla Anadolu'da belli bir halk tabanıyla bütünleşebilen, sermayenin kesin tercihi AP'ye karşı durabilen bir partidir. Bu dönemde Birinci TİP'in yerine kurulan 2. TİP, ilk TİP'in başarılarını yakalayamaz. 1974 sonrasında öğrenci, işçi ve gençlik kesimi büyük bir oranda politize olmasına rağmen, örgüt problemi hep devam etmektedir. Solun tüm kesimlerini kucaklayan bir parti yerine, küçük hareketler ve dergi çevreleri oluşmakta, kendi içlerinde fraksiyon çatışmalarından gerçek hedefe odaklanamamaktadır. Bu problemleri aşmak için 1974 yılında Türkiye Sosyalist İşçi Partisi TSİP kurulur. Fakat soldaki dağınıklığı toparlayacak gücü ve birikimi bulamaz. Bu parti 1977 genel seçimlerine yeterli örgütlenmeyi sağlayamadığı için katılamaz ve CHP'yi desteklediğini açıklar. 1975 yılından sonra örgütlü sağ militanların sola karşı silahlı eylemleri de başlayacak, parçalı olan sol gruplar arasında hızla silahlı eylem grupları artacaktır. Bu dönemde fikir ve teori tartışmaları geri planda kalmaktadır. Milliyetçi Cephe hükümeti, (özellikle MHP'nin yönettiği bakanlıklarda örgütlenen kadrolar) açık olarak sağ militanlara destek vermektedir. 1 Mayıs 1977'de Taksim miting alanında toplanan 500.000 kişinin üzerine ateş açılır ve 34 kişi yaşamını yitirir. Organize bir eylem olan bu olayların failleri asla bulunamaz fakat olay "sol fraksiyonlar arası çatışma" diye servis edilir. Bu tarihten yaklaşık 35 gün sonra 1977 Genel Seçimlerinde, CHP Türkiye çok partili seçim hayatında ilk defa %41,4 oy oranıyla birinci parti olur. Bu büyük oy patlamasında, Milliyetçi Cephe'ye karşı sol örgütlerin büyük bir kısmının CHP etrafında birleşmesi (Ulusal Demokratik Cephe) etkili olmuştur. DİSK'in yanı sıra, POL-DER, TÖB-DER gibi memur kuruluşları da CHP'yi desteklemiş, artan silahlı provokasyonlara karşı geniş halk kesimlerinden CHP'ye oy gelmiştir. Ecevit'in 1965'te başlayan ve 1971'den itibaren yükselen prestiji doruk noktasına ulaşır. Bu doruk noktasından sonra CHP ve Türk Solu düşmeye başlayacaktır. 1975 yılında ikinci kez kurulan Türkiye İşçi Partisi, iç sorunlarını aşamayacak ve örgütlenme de zayıf kalacaktır. 1977 seçimlerine giren parti %0,1 (binde bir) oy alacaktır. TİP sempatizanlarının büyük kısmı da bu dönem CHP'nin desteklenmesini doğru bularak o yönde oy kullanmışlardır.

Şiddet olayları 1977 yılından sonra da giderek hızını artırır. AP ve CHP'nin karşılıklı milletvekili transferleri ve Hükümet kurma biçimleri hem kendilerine hem ülkeye zarar verir. Türk Solu, 1978 ve 1979 yıllarında Ecevit'den beklediği atılımı bulamayacaktır. Türkiye'de siyaset Ecevit ve Demirel'in dar alanda çevirdiği kısa paslaşmalar arasına sıkışmıştır. CHP, artan sendikal mücadele ve gençlik olaylarını yönlendiremediği gibi bir proje de

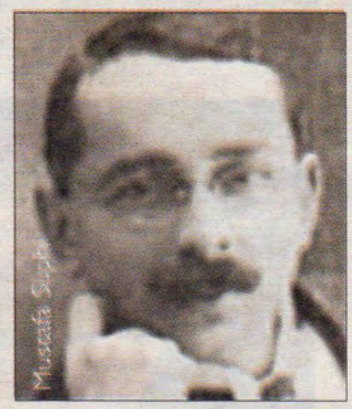
Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üretememiştir. Daha radikal hareketler ise resmin bütününü görememekte, aşırı sağın açık-örtük militer güçlerinin baskısı altında kalmakta, baskı artınca şiddete daha fazla başvurmaya başlamaktadır.. 1974 yılından sonra özellikle gençlik kesimi ve sendikalı işçiler arasında görülen politizasyon, doğru bir yöne sevkedilememiştir. Kurulan küçük sol hareket ve partilerin hiçbiri etkili olamamakta, girilen seçimlerde hiçbiri 1965'teki TİP'in aldığı oy oranının yanına dahi yaklaşamamaktadır. Sol, kendi içindeki kavgalarla enerji kaybetmiş, (Maocu parti ve dergi çevreleri, savaşılması gereken temel tehlike odağı olarak sermaye sınıfı ve buna bağlı olarak ABD emperyalizmini görmek yerine, Sovyetler Birliğini ve o politikaya yakın hareket eden sol grupları (TKP, TİP gibi) görmekte, sol içi silahlı çatışmalar ve ölümler dahi görülmektedir.) toplum kesimlerinin politikleşmesini verimli ve doğru bir şekilde sağlayamamıştır. Kurulmuş yasal sol partiler dışında yasa dışı olarak kurulmuş partiler ve hareketlerin toplam sayısının o dönemlerde 50'ye yaklaştığı tahmin edilmektedir. Bu grupların bir kısmı ise birbirini düşman olarak görmektedir. Bu dönemde sol, başsız bir dev gibidir. 1978 Maraş ve arkasından Çorum katliamlarıyla bir de alevi-sünni çatışması yaratılmaya çalışılmaktadır. Bu provokasyonların amacı ise ülkeyi kaosa sürükleyip arkasından ordu marifetiyle tüm kurum ve hareketleri zapturapt altına almaktır. Gittikçe sola kayan ülkelerde bu model daha önce uygulanmıştır. (1965 Endonezya ve 1973 Şili örnekleri) 1980

Nazım Hikmet

Şefik Hüsnü

Mustafa Suphi

yılı da şiddetin doruk noktasında olduğu bir yıldır ve Türkiye'de Cumhurbaşkanlığı seçimleri hep problemli olmuştur. 1980 Nisan'ında görev süresi dolan Fahri Korutürk yerine tam 6 ay boyunca yeni bir Cumhurbaşkanı seçilemez. Toplum, tüm kesimleriyle beraber bir kaos içindededir ve beklenen darbe 12 Eylül'de gelir. Siyasal partilerin faaliyetlerine son verilir. Hemen hemen tüm örgütlerin üst düzey yöneticileri gözaltından geçecek, kurumsal tüm politik faaliyetler askıya alınacaktır. Bunun sonucu toplam 650.000 insan gözaltına alınacak, temel hak ve özgürlükler askıda kalacak, işkence ve gözaltında 229 kişi hayatını kaybedecek, 49 idam cezası infaz edilecektir.

CHP'nin tüm tarihinde sola en yakın olduğu dönem 1973-1977 arasıdır diyebiliriz. 1973 seçimlerinde 12 Mart sürecinden çıkarken aldığı %33.3 oy oranı, bu sürecin devamında ve çatışmaların keskinleştiği 1977 seçimlerinde %41.4 oy oranı, hem CHP'nin çok partili hayatında, hem de az çok sol söylemli bir partinin Türkiye'de aldığı en büyük oran olma özelliğini taşıyordu ki bu 30 yıl sonra bile aynı geçerliliğini korumaktadır.

1980 SONRASI BÜYÜK DAĞILMA

12 Eylül darbecileri yeni Anayasa'nın kabulünden sonra 1983 yılında seçimlere gidileceğini ilan eder. 1983 seçimlerinde, 12 Eylül sürecinden ve onun getirdiği baskılardan çıkmak isteyen sol seçmenin karşısına, darbeci generallerin kurdurduğu merkez-sol yönelimli Halkçı Parti HP, kötünün iyisi bir tercihle tek oy verecekleri parti olarak çıkmaktaydı. Diğer 2 partiden biri, Kenan Evren'in bizzat desteklediği Emekli Orgeneral Turgut Sunalp'in Milliyetçi-askerci MDP si ile 24 Ocak'ın Müsteşarı, 12 Eylül'ün Başbakan Yardımcısı 60'lı yıllarda DPT'de "takunyalı" olarak bilinen Turgut Özal'ın ANAP'ıydı. Bu nedenle o da bir emekli general olmasına rağmen Necdet Calp'ın Halkçı Parti'si seçimlerde solun tek sıcak bakabildiği yapı oluyor ve "kötünün iyisi" bir tercihle ve pragmatik nedenlerle HP'ye %30,5 oranında oy veriyordu. 1983'ten sonra Ecevitlerin kurdurduğu DSP, 1987 de girdiği ilk seçimde aldığı % 8.5 oy oranını 2001 ekonomik krizinin getirdiği kırılmaya dek düzenli bir şekilde artırarak %22 ye kadar çıkaracaktı. Bu oyları ise solun geçici partisi HP seçmeninden sonraki dönemde SHP seçmeninden alacaktır. HP, 1985 yılında SODEP'le birleşerek Sosyal Demokrat Halkçı Parti (SHP) adını alarak 1987 seçimlerine girmişti. Bu seçimlerde oylarının önemli bir kısmı DSP'ye akan SHP güç yitirirken (%24.8) bunun arkası gelecekti. Kendi içlerinden ayrılan kürt kökenli vekiller HEP'i kuracak, 1991 seçimlerinde HEP'lilerle ittifak kurulsa da alınan oy oranı %20,8 i bulmayacak, buna rağmen DYP ile koalisyon ortağı olabilecektir. Bu seçimden sonra yollarını SHP'den kesinkes ayıran kürt kökenli vekiller bundan sonra seçimlere kendi partileriyle girecekti. (HEP, DEP, DEHAP, HADEP ve bugün DTP aynı seçmene dayanan devam partileridir.) Tüm 60'lı ve 70'li yıllar boyunca Türk Solu ile beraber hareket eden kürt kökenli seçmenler bundan sonra kesin bir kopuş yaşayacaktı. Türkiye'de ki sol tabandan %5-6 gibi bir oy koparak hızla etnik politikalara doğru yol alacak, bu partilerin solla ilişkisi her geçen gün azalacaktı. 1989 yılında başlayan Bahar Eylemleriyle bazı sendikalar bir kez daha meydanlara çıkmasına rağmen kalıcı olamayacak, ne işçi sınıfının diğer kesimlerinde ne öğrenci-gençlik kesiminde büyük hareketlenmeler olacaktı. 1991 seçimlerine sosyal demokrat yapıdan ayrışmış olarak giren tek radikal sol parti, Doğu Perinçek önderliğinde Sosyalist Parti SP olacak, ama bu yapının 1980 öncesi sola karşı genel tutumu yapıcı olmadığından toparlayıcı bir etkisi olamayacak ve %0.4 (binde dört) oy alacaktır. Bu yıllarda en önemli sorun güneydoğu da artan şiddet olaylarıyla kürt sorunudur. Türk Solu bu konuda hiçbir olumlu politika üretemeyecek ve bir kesim yasadışı PKK söylemlerinin arkasına takılırken, bir kesim statükoyu koruyacak, bir kesim ise liberal politikalara kayacaktır. Türk Solu'nun 1974'ten sonra yaşadığı dağınıklık süreci, 1990'larda da kendisini gösterecek, fakat bu sefer kitleselleşemeyen sol, giderek atomize olacaktır. Bunda, Sovyetler Birliği'nin 1991'de dağılması da teorik ve psikolojik olarak etkilidir.

SHP, 1991'de Doğru Yol Partisi DYP ile kurduğu koalisyonda sürekli güç kaybetmektedir. Bu arada parti içinde çekişmeler de bitmek bilmez. SHP'de başkanlık yarışında Erdal İnönü'ye karşı 3 defa kurultay'da yenilen Deniz Baykal ve ekibi 1981'de kapatılan CHP'yi 1992 sonunda tekrar kurarak bu partiye geçerler. SHP, iktidar ortağı olmasına rağmen, güneydoğu'da artan şiddete, faili meçhul suikastların artmasına bir çözüm bulamaz. 2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Otel'de 36 aydının yakılmasına bile seyirci kalacaktır. Güç yitiren SHP, CHP ile birleşme yoluna giderek 1995 seçimlerinden az hasarla çıkmayı planlamaktadır. Fakat umduğu gibi olmayacak, gerek iktidarda yanlış politikaların getirdiği yıpranma, gerek parti içinde çekişmelerin artması ve o dönemde CHP'ye Kurultay Partisi denmesi, gerek güneydoğu sorunu ve o bölgede kendisinden kopan seçmen ve dönemin etkisiyle %10,7 oy oranıyla Meclis'e kıl payı gireceklerdir. İsminde sol sözü geçen diğer parti olan ve 70'lerin sağladığı imgeden yararlanan ulusal solcu B.Ecevit'in partisi DSP bu seçimlerde %14,6 oy alacaktır. Merkez partilerinin bir çözüm getiremediğini gören seçmen, giderek radikal-sağ yapılara kayacak, 1995 yılında %21,4 oy ile Refah Partisi'ni birinci parti yapacaktır. Refah Partisi, DYP ile kurduğu kısa iktidar döneminde başarı sağlayamayacak ve ordunun 28 Şubat manevrasına muhatap olacaktır. 28 Şubat süreciyle iktidar koltuğunu Refah-DYP koalisyonundan devralan DSP, 1999 seçimleri öncesinde PKK lideri Öcalan'ı teslim alarak bu sayede %22 oy oranı ile birinci parti olacaktır. Bu seçimlerde Milliyetçi Hareket Partisi MHP %18 ile 2. olacaktır. CHP ise %8,7 oy alarak, 53 yıldır girdiği çok partili seçimlerde (kapalı olduğu ara dönem hariç) ilk defa Meclis dışı kalacaktır.

1996 yılında, TİP benzeri bir sol hareket yaratmak için yola çıkan bir grup aydın, sendikacı ve yazar, Özgürlük ve Dayanışma Partisini ÖDP kuracak, bu parti kuruluşunun ilk yıllarında dağınık sol çevreleri bir araya getirme umudunu yeşertecektir. Fakat partiden örgütsel olarak kopmalar gecikmeyecektir. Üstelik, gerek dönemin artan milliyetçi duyarlılığı, gerek 1990'ların topluma getirdiği bireycilik, gerek ÖDP'nin dağınık teorisi, bu partinin istediği sonucu getirmeyecektir. 1999 seçimlerinde ÖDP %0,8 (binde sekiz) oy alacaktır. 1990'ların ortalarından başlayarak, sahte bir özgürlük söylemi ve tüketim toplumunun getirdiği olanaklar çerçevesinde "liberalizm" kendisine okumuş çevrelerde taban bulacaktır. Bu yıllarda kendisine "sol-liberal" diyebilen bir aydın oluşumu görülecek, bu sadece soldaki kafa karışıklığını artırmaktan ve solun daha parçalı bir hale gelmesinden öte bir anlam ifade etmeyecektir.

2001 ekonomik krizi, iktidarda bulunan DSP-MHP-ANAP koalisyonunu çökertir. 1995'ten beri başa güreşen Refah Partisi içinden bir grubun kopmasıyla 2001 yılında AKP oluşur. 2002 seçimlerine gelindiğinde, Erbakan'ın öğrencileri, olarak yeni bir söylemle seçime giren bu parti %34,4 gibi çok yüksek bir oy alır. 1999'daki DSP'li seçmenlerin bir kısmı ise 1999'da Meclis'e giremeyen CHP'ye yönelir ve bu parti %19,3 oy alır. DSP %1,3 oy alarak, bitme noktasına yakındır. Meclis böylece çok uzun yıllardan sonra ilk defa 2 partili hale gelir. 2002 seçimlerine radikal sol, 3 partiyle girmesine rağmen (TKP,ÖDP,İP) aldıkları oy oranı toplamı % 1'i ancak geçecektir.

NE OLACAK BU HALİMİZ

Bu kısa ve yoğun seçim tarihini sol üzerinden okurken dönemi basit bir şekilde ikiye ayırabiliyoruz; 1980 öncesi ve sonrası... 1980 öncesinde ise iki parti dikkat çekmektedir. 1960'lar gibi erken bir dönemde %3 oy alarak Meclis'e giren TİP ile 1970'lerin sola kaymış CHP'si. O döneme göre radikal ve küçük bir parti olan TİP'in başarısı tekrarlanabilmiş değildir. Bir sol kitle partisi olarak da 1977'de CHP'nin aldığı %41.4 oy oranı yakalanabilmiş değildir. Bu yüzden Türk Solu için 80 öncesinden bahsetmek bir "Altınçağ" dan bahsetmek gibidir. Türkiye'de sol düşüncenin 60'lı yıllarda giderek güçlenmesi, CHP'yi de ister istemez daha sol politikalar üretme noktasına çekebilmiştir. 80 sonrasına baktığımızda ise ne bu derece büyük oy alabilmiş partiler, ne de söylem ve duruşuyla heyecan yaratan bir sol parti görebiliyoruz. Bu yıllarda radikal sol, 12 Eylül'ün getirdiği zihin bulanıklığı ve depolitizasyon sürecinin etkileriyle dar kadroyla politikalar üretmek zorunda kalacak ve giderek marjinalleşecektir. Bu nedenle gelen dalgalara göre hareket eden 80 sonrası kitlesel sol partilerin (HP-SHP-DSP ve sonra CHP) söylemleri giderek merkeze kaymış, politika üretemediğinden işçi ve köylü kesiminden kopma durumuna gelmiştir. Dönemin bazı açmazları da vardır. Bir kısmını yukarıda ifade etmiştik. En önemli değişiklikten biri, 1970'lerde insanların bireysel kurtuluşunu, toplumsal kurtuluşta aramaları, "ülkem için iyi olan benim için de iyidir" düşüncesiyle ve bu nedenle daha özveriyle hareket etmeleri iken, 90'larda durum değişmiş, bireyler, "benim için iyi olan ülke için de iyidir." noktasına gelmişlerdir. Bunda sadece Türkiye'de değil tüm dünyada üretilen "pasif onay", "tüketim ve haz kültürü" etkili olmuş, bunun üst yapısını neo-liberalizm denen siyasal akım oluşturmuştur. Bugün dünyada açlık, yoksulluk çeken, temiz su, ilaç bulamayan insanların nüfusu dünya nüfusunun üçte biri olmasına rağmen, sanki globalleşmeyle insanlar eskiye göre daha rahat ve mutluymuş gibi hareket edilmekte, tüm dünyada refah sağlanmışda yoksulluk çeken işini bilmeyen küçük bir azınlıkmış gibi programlar yapılmakta, yazılar yazılmaktadır. Bu da insanların gerçeği görmesini engelleyerek bir yanılsama içinde tutulmasını sağlamaktadır. Pasif onay dediğimiz durum budur. Fakat bunu yırtacak program Türkiye'de ortaya bir türlü çıkmamaktadır. (Dünyada ise neyse ki Latin Amerika örnekleri var. Umut için neden de var) Buna karşın toplumun her kesiminde hoşnutsuzluk ve kafa karışıklığı artmaktadır. Bunu modernist akılla çözeceğimiz yerde ilkel bir yabancı düşmanlığıyla (yabancı düşmanlığından kasıt, ekonomimizin yabancıların elinde olmasından duyulan kaygı ve bunun getirdiği anti-emperyalizm söylemi değil, ırkçı bir "öteki" düşmanlığıdır) ya da etnik ve dinsel kimliklerimize daha fazla sarılarak (tam da post-modernitenin istediği gibi) tam bir çıkmaza girilmektedir.

Kapitalist dünya sistemi, küçük bir azınlık dışında tüm insanlığı mutsuzluğa ve sefalete sürüklerken Türkiye'yi de ekonomik olarak tam anlamıyla teslim almış vaziyettedir. Bunun şu anki görüntüsü, Müslüman kimliğini öne çıkararak gelenekçi tabandan oy alan AKP hükümetinin, ABD ve AB'nin politikalarını kayıtsız şartsız uygulayarak tüm ulusal direnç noktalarına saldırmasıyla, yerli üretimin tasfiye edilerek bir açık pazar haline getirilmemizdir. Bugün seçim sürecine giden tüm partiler "Laik demokratik sosyal hukuk devleti"ne bağlılıklarını ifade etseler de Türkiye bugün 30 yıl öncesine göre, hatta 10 yıl öncesine göre bile daha az laik, daha az demokrat, daha az sosyal hukuk devletidir. Ortaya radikal sol söylemlerle çıkan partilerin maalesef seçmen tabanı bulunmamakta, tabanı olanlar da radikal söylemleri dillendirmemektedirler. Sol için kısa vadede tünelde ışık görünmüyorsa da ışığa bir an önce ulaşmak için trenin hızlanması gerekmektedir. Yoksa her an tünel üstümüze çökebilir.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

www.oktaytaftali.com - otaftali@hotmail.com

Oktay Taftalı

Siyasetin ruh sağlığı ve önemli kişiler

Siyasetle ilgilenen bazı insanların ortak kanısı, Türkiye'deki siyasi ortamın, çoğu ülkede görülmedik denli, renkli ve dinamik olduğu yönündedir. Bu kanı büyük ölçüde doğrudur. Ancak üzerinde biraz düşünmemiz gerekiyor.

Alman, İngiliz, Fransız tv'lerini açıp bakıyoruz: örneğin, emekli haklarındaki düzenlemeler ya da süper marketlerin açılış ve kapanış saatleri gibi konular, bir iki kriminal olay, aylarca can sıkıcı biçimde tartışılıyor. Adamların en dinamik politika geliştirdikleri alan, yabancılar; göçmenler. Batılı ülkelerde siyaset, düşmanlık veya dostluk bahanesiyle, ancak bu alanda çok renkli geçiyor. Ve yabancılar meselesi, bazı çevreler için "taraftar veya karşı olma" bağlamında, henüz siyasi ve maddi rant imkanı içeren bir alan.

Dış politikadaki gelişmeler olmasa, dünyanın kurban edilmiş ülkelerinden film setini andırır görüntüler yayınlanmasa, Amerikan tv'leri bile, son derece can sıkıcı konularla meşguller. Basılı yayın organları, gazete ve dergileri de farklı değil. O yüzden bu ülkeler, bulvar gazeteciliğini, sansasyonel haber tekniğini, nihayet reality-show denilen garabeti icad ettiler. Kapitalist kitlesel tüketim sürecine uygun olarak, tiraj denilen, rating denilen şeyleri icad ettiler. Eh, bunlar bilinen, yazılıp çizilen şeyler.

Ne yazık ki, üllkemiz özelinde de insanı küçülten tüm bu teknikler acımasızca uygulanıyor. Fakat bu arada, giderek gözlerden kaçan veya üzerinde pek durulmayan bir ayrıntıya değinmek artık farz oldu. Sansasyon içeren, heyecan ve gerilim doğuran, merak, kaygı ve hatta korku uyandıran politik ortam, bizim ülkemizde de birilerinin rant kapısı, hatta varoluş gerekçesine dönüşmüş vaziyette. İyi güzel buna da diyecek bir şey yok. Ama bu birileri arasından "bazıları", beni zaman içinde gerilere götürüyor. Memleketin siyah beyaz yıllarında edindiğim ve bir daha da aşamadığım korkuları, acıları depreştiriyor.

Bize sıra gelmezden önce, medyanın göbeğinde ve siyaset dünyasında bu durumu teşhir etmesi gereken insanlar var. Ancak görünen o ki, onlar kendi aralarında zımni bir anlaşma içindeler. Öyleyse bu ülkedeki gerilimli siyasi ortamdan rant elde eden yeteneksiz kişilikleri, tekrar tekrar teşhir etmek ve bu yetersiz, demode şahıslardan kurtuluncaya kadar yazıp çizmek zorundayız.

Aslında böyle bir yazıyı medyadaki görece ilkeli ve görece saygın kişiliklerden birisi kaleme almalıydı. Mesela Sedat Ergin, ne bileyim Enis Berberberoğlu veya Derya Sazak gibi bir kalem, mesleki arınma adına, mesleğin saygınlığı adına bir ayıklama yazısı yazmalıydılar.

Ben kendi hesabıma artık tahammül edemediğim bu şahısların kısa portrelerini, en azından kendi ruh sağlığım açısından yazmak zorundayım. Çünkü bir gazete alıyorum, bunlar orada, tv. açıyorum karşımdalar, net'e giriyorum hâlâ bana bakıyorlar.

Bu şahıslar sayesinde bütün gençlik yıllarımı zehir zıkkım eden bir zaman tünelinden çıkamıyor, adeta dizelle çalışan, gümbür gümbür bir korku makinasından kurtulamıyorum.

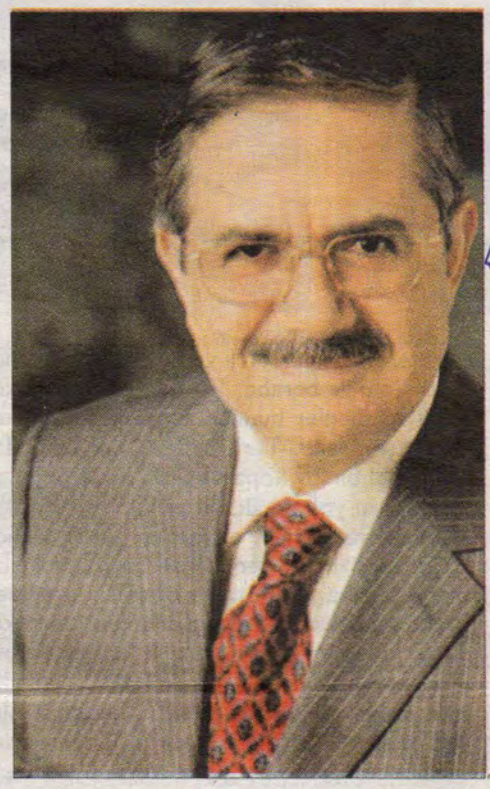
Emekli olmuyorlar bunlar. Neden niçin, ben, dünkü çocuk, bende ağarmadık kıl kalmadı. Ama bunlar hangi sonsuzluk ruhundan nasiplendiler, hangi "panteist", "paganist" gizemin şerbetini içtiler bilemiyorum.

Bu şahıslar arasında 12 Eylül öncesi Tercüman gazetesinde yazanlar, çok özel bir önem hak ediyorlar. Kardeşin kardeşe kırdırıldığı yıllarda, her satırından Fransız tipi militan milliyetçilik fışkıran bu gazetenin, tüm kadro olarak, tarih ve kamu önünde hesap vermesi gerektiğini unutmadık, unutmayacağız.

Nazlı Ilıcak:

Ben 19-20'li yaşlardaydım. 12 Eylül öncesiydi. Bu şahıs, o zamanki Tercüman gazetesinde, hergün toplumu ve gençliği birbirine karşı kızıştıran, insanların siyasi kutuplaşmalarını keskinleştiren öfke dolu yazılar yazıyordu.

Ara sıra dönemin siyah beyaz TRT ekranına çıkıyor ve rahmetli Uğur Mumcu tarafından, fikri bakımdan evrile çevrile tokat içinde bırakılıyordu. Bizler o tartışma akşamlarını dört gözle beklerdik. Yetersizliği dolayısıyla, Uğur Mumcu tarafından nasıl ters taklaya getirildiğini algılayamaması, ayrı bir hüzün vesilesiydi. Üstelik "yetersizliğin", öğrenilmiş bir kibir ile şişirilmesi, kibirli duruş yardımıyla –miş gibi sunulması, bu hanımefendiyi kişilik analiz laboratuarı olarak algılamamıza yol açıyordu. Ertesi gün, vapurda, otobüste birbirimize anlata anlata bitiremiyorduk.

Aradan geçti otuz sene. Ülke nüfusu 70 milyonu aştı, nice gençler, yetenekli eğitimli insanlar yetişti, en az bir o kadarı, hâttâ daha fazlası da harcandı. Ben geldim elli yaşına. Fakat o da ne? Ölümsüz, vazgeçilmez, kutsanmış, meshedilmiş, aşılmaz, ulaşılmaz, ulu, yüce, bilge kişiliğiyle bu şahıs yine karşımızda.

Bir bakarsın milletvekili, bir bakarsın köşe yazarı, bir bakarsın tv. programcısı. Sonra bir bakarsın başka tokatçı bir medya patronu tarafından, yalısından itiş kakış kovulduğunda mağdure pozisyonunda. Ama öyle, ama böyle, allem gullem bu hanım her dönem karşımızda. Üstelik hanımefendi, gittikçe derinleşen yetersizliği, demode siyaset algısı ve aşırı ihtirasıyla, kendini değil bizleri yaşlandırdı ya, helal olsun.

Hayır kendisi yetmedi, bir de anadilini ancak yüzelli kelimeyle konuşan nesebini yetiştirdi. Kurtuluş yok. Anasından kurtulsan zürriyetinden kurtulamazsın. Bu örnek, memlekette umutsuz olmak için, Kuzey Kutbu'na kadar kaçmak için yeterlidir. Aslında boşuna yazdığımın da farkındayım. Bu kutsanmış kişilikleri aşmak mümkün değil. Emin Çölaşan bile bunlarla başedemedi.

Taha Akyol:

Yine 12 Eylül öncesinin milliyetçi-muhafazakâr, fakat günümüzün sözde çağdaş, liberal demokrat bir "düşmez-kalkmazı", bilgesi, vazgeçilmezi. Benden sonra, çocuklarımın dahi fikir dünyasını karartmaya azmetmiş, belagât yorgunu şahıs.

Arada, "August Comte der ki, Toynbee dedi ki" şeklinde cümleler kurmak suretiyle, kırk yıldır, sağcıdan da "entelektüel" çıkacağını ispatlamaya çalışarak, beni yıldırmış, sıtkımı sıyırtmıştır. Fakat buna rağmen, entelektüalizmin tarihi-kategorik açıdan nereye tekabül ettiğini, bir türlü öğrenememesi ayrıca takdire şayandır.

Yine 12 Eylül öncesinde yazıp çizdiklerini, yıllar boyu Fransız tipi militan milliyetçiliği, bize atalarımızın öz malıymış gibi kakalamasını nasıl hazmedeceğiz. "O yıllarda herkes hatalar yapmıştır" falan diyerek, işin içinden sıyrılmak mümkün müdür? Çünkü şahıs hâlâ hata yapmaya devam ediyor. Fransız tipi milliyetçilikten, anglo-amerikan liberalizmine yatay geçiş, bir hatayı daha büyük başka bir hatayla kapatma çabası olarak, hayli sırıtıyor.

Milliyetçi birinin sonuçta yabancı sermaye dostu kesildiğini görmek, adına milliyetçilik denen batılı aydınlanma ideolojisinden ibret almak için yeterlidir.

Egzersiz yoluyla edinilmiş mülayim davranış şekli, "kitch" bir sevgi yumağından çözülüp gelen ses tonu karşısında, kendimi filistin askısından önce, ikna edilmeye çalışılan bir kurban gibi hissediyorum. Elimde değil, şahsı ekranda gördüğüm zaman yatacak klinik arıyorum.

Güneri Cıvaoğlu:

Kozmopolit gazeteciliğin prensi. 12 Eylül öncesinde aynı familyanın, kaleminden keskin sirke damlayan pre-post- psydo demokratı. O yıllardaki yazılarıyla bütün gençlik umutlarımıza turp sıkmıştır. Kendisi, bu memleketi fikri bakımdan çorak, hakikaten yaşanmaz, can sıkıcı, siyah beyaz bir filme çeviren şahısların önde gidenidir.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rauf Tamer:

Fikir üretiyorum, yorum yapıyorum ayağına, dile getirdiği yüzeysel algılar, berber sohbeti kıvamındadır. Empirik verileri, hakikatin kendisi sanan naif bilincine rağmen, memlekette vazgeçilmez fikir adamı havalarında boy göstermesi, ibret vericidir. Taksici muhabbeti düzeyinde fikir üreten bu şahısdaki rüzgârın, Jürgen Habermas'da, Jacques Derrida'da olmadığı söyleniyor. (Hani topsakal olayı da bu meyanda bir gösterge olsa gerek.)

Kişisel yetersizliği, öğrenilmiş bir tepeden bakma tavrıyla gizlemenin, söz konusu camiada sıkça başvurulan bir yöntem olduğunu artık anlamış bulunuyoruz.

Bir de, yıllardan beri bu şahsın medyadaki en zengin gazetecilerden olduğu söylenegelir. (Dedikoduya itibar etmeyiz ama bu magazin medyasında başka malzeme yok.) Medyamızın, kulaklarından IMF dolarları fışkıran mensuplarıyla övündüğü zaten biliniyor. Ama kapitalizm koşullarında sormadan edemiyoruz: söz gelimi, bir insana bin dolar maaş verilebilmesi için, onun kaç bin dolarlık katma değer üretmesi gerekir?

Çalışan, hizmet veya mal olarak en az üç beş bin dolar katma değer üreten bir insan, belki bin dolar maaş alabilir veya alamaz. Eh bizim zengin gazetecilerimiz elbette onbiler, hatta yüzbinlerce dolarlık katma değer üretiyorlar ki, özel şöförlü otomobillerle geziyor, yüzme havuzlu villalarda oturuyorlar. Benim hayatım hariç, hayatımızı güzelleştiriyor onlar.

Şimdi bu milliyetçi şahıs kalkmış, kültür sanat programı ayağına, Sezen Aksu muhabbeti falan koyarak, maziyi unutturmaya çalışıyor. Ama ben onu tv.de görünce, 12 Eylül öncesi yazdıkları aklıma geliyor ve korkudan nereye saklanacağımı bilemiyorum.

Yine eski Tercüman gazetesinin, 12 Eylül öncesinin, kışkırtmacı, yardırmacı kalemlerinden birisidir.

Genç kuşaklar, bu şahsın günümüzde sakin, tahammüllü, iyi huylu bir yazar gibi görünmesine aldanmamalıdırlar. Kendisi gençliğimizi karartan isimlerin en iri kıyımlarındandır. Yakın geçmişte adının karıştığı akçeli skandallar dolayısıyla hayli süngüsü düşmüş gibi görünse de, anında sokak diline bürünerek, en can alıcı saldırganlıkları yapabilecek bir kaleme sahiptir.

Manevi suçluluğundan ötürü, kendi kendisini yaşarken yok olmaya mahkum etmiş Faik Türün gibi bir darbe azmanını, demokrasi kahramanı diye yutturmaya çalıştığı yazıları hatırlardadır.

20 yaşındaydım, bu şahsı okuduğum her gün, sokağa çıkamıyor, korkudan Alaska'ya kaçmak istiyordum ama kaçamıyordum. Geldim elli yaşına bu şahıs hâlâ yazıyor. Yazdıklarını kim okuyor, kim önemsiyor bilmiyorum. Ama ben ara sıra net'te, tımarlı gazetede bu şahsı görünce, 12 Eylül paranoyalarım aklıma geliyor, aşamadığım travmalar depreşiyor, Fredi'nin Kâbusu'ndan estantane yaşamış gibi oluyorum.

Ya, ben bu korkunç tiplerden nasıl kurtulacağım, biri bana bir şey söylesin arkadaş.

Dünya'da ayak basmadığım pek az ülke kaldı, türlü çeşitli meslek öğrendim, girdim çalıştım, okullar okudum, diller öğrendim, ama ben böyle şey görmedim arkadaş. Bunların emekliliği, sigortası, kıdem tazminatı yok mudur? Bunlar yaşlanmazlar mı, bir köşeye çekileyim, "kazandığım helal IMF dolarlarıyla Bodrum'da bir villa alayım, keyfime bakayım" falan, yok mudur bunlarda? Ya, bu nasıl bir hırstır, nasıl bir ihtirastır arkadaş? Dur durak bilmemecesine yazı, yorum, köşe, yakışıklı fotoğraf, yalandan demokrasi, laiklik, muhafazakarlık, etnik, kutnik, bilmem ne belâ.

Geçen otuz yılda, dünyada neler oldu, kimler geldi kimler geçti, ABD kaç tane başkan eskitti, New York Times'dan, Die Welt'ten, Le Monde'dan ne gazeteciler, ne yazarlar geldi geçti. Otuz yıl önce otuz milyon olan Türkiye, yetmiş milyon oldu. Üniversiteler doldu taştı. Genç nüfus ülkenin karakterini oluşturacak seviyeye geldi, GS UEFA kupasını aldı, ama varsa Civaoğlu, yoksa Ilıcak, yoksa bilme ne. Ne la bu?

Bu adamları vazgeçilmez kılan, emeklilikten alıkoyan nedir? Memlekette daha kaç kuşak heba olmalıdır, nüfus kaç milyona tırmanmalıdır, hayat daha ne kadar zor (veya kolay) olmalıdır ki, bu insanlar emekliye ayrılıp, benim ruh sağlığımı tehdit etmesinler.

(Ya, var ya, bu şahıslar hakkında tam söyleyeceklerimi de söyleyemedim ha.)

Ortak aklın sözcüsü olacağım

Hatice Özbay

İstanbul 1. Bölge Bağımsız Milletvekili adayı olarak seçim yarışına katılan eski Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) Genel Başkanı Mehmet Ufuk Uras "Meclis'e Ufuk Gerek" sloganıyla 17 Haziran Pazar günü Haydarpaşa garında yaptığı açıklamayla seçim startı aldı.

Akademisyen kimliği, koruma istememisiyle bilinen Ufuk Uras, ÖDP'nin %10 barajına takılacağını düşünen parti meclisi üyelerinin aldıkları kararla bağımsız aday olarak gösterildi.

Ufuk Uras'ın bağımsız milletvekilliği adaylığı'nı destekleyenlerin kimler olduğunu sorduğumda; "Başta ÖDP olmak üzere, DTP, EMEP, SDP, DSİP, Türkiye Yeşiller'i ile toplumsal muhalefetin çok çeşitli bileşenleri tarafından aktif olarak desteklemiyoruz" yanıtını aldım.

Milletvekili adayı olduğunuzu neden Haydarpaşa Garı'nda açıkladınız? Dediğim de "Anadolu'ya açılan kapı olması nedeniyle. Arkadaşlar tünel kazalım dediler aslında ama... Hem de aynı gün eylemde olan emekçilere destek vermek nedeniyle oradan duyurduk." Yanıtını aldım.

Sistem mağdurlarının, emekçilerin, halkın sesi olmak için aday olduğunu söyleyen Uras, önce seçim bürosu olarak 11 ilçede açılan yüzün üzerindeki büroyu milletvekili olduktan sonra da kapatmayıp, milletin sesinin yansıyacağı bürolar olarak kullanmak istediğini de belirtti.

Ayrıca "Kim bir kişiyle, bir şey olmaz diyorsa yanılıyor. Asla tek değiliz, arkamızda toplumsal muhalefet, onbinlerce yurttaş ve kitle örgütleri var. Ben de vaatlerin değil ortak aklın sözcüsü olacağım. Diğerleri mazot fiyatları ile uğraşsınlar biz de bunlarla uğraşalım. Vaatlerle uğraşanlara baktığımızda hepsi iktidar olmuşlar, bunların inandırıcılığı kalmadı. Yaptıkları yapacaklarının da teminatıdır" dedi.

Siyaseti halka açmanın gerekliliğine özellikle vurgu yapan Uras, "siyasetin esas meselesi demokrasi ve özgürlüklerin bizim ekmeğimizi de büyüteceğine inanıyorum, dürüst, emekçilerden ve ezilenlerden yana bir siyasetçi olabilmek için koltuğun değil, verilen sözlerin peşine düşeceğim. Ve onların sesi olacağım. Demokrasi için, barış için mücadele etsin dediklerimiz 301. maddeyi, ırkçılığı savunuyor. Bundan kurtulmak için adayım. Sözde değil özde muhalefet olacağım barışı, demokrasiyi savunmak, siyasi yasakların kaldırılmasını ve siyasi cinayetlerin sorgulanmasını sağlamak için adayım. İktidar olanların unuttuklarını, halka verdikleri sözleri unutturmamak için aday oldum. Özgürlüğe, barışa, yaratıcı fikirlere, üretimi arttırmaya duyduğumuz ihtiyaç yanıtsız kalıyor bunun için aday oldum." Dedi.

Milletvekilliği adaylığını açıkladığı andan itbaren seçim çalışmalarını mahallelerde, halkın içinde yürüten Uras'ın seçim bildirgesinde yer alan ana başlıklarda vaatler yok. Tersine, ezilenin, gençliğin, kadınların,

Mehmet Ufuk Uras

emeğiyle geçinenlerin, emeklilerin, eşitliğin, barışın, demokrasinin, sözcülüğünü yapmak için aday olduğu kısa detaylarla anlatılmış.

Milletvekili olduğunda 12 Eylül rejimine karşı çıkacağına, aşağıdaki sözcüklerle yer verilmiş.

"12 Eylül rejimine karşı çıkmanın sesi olacağım: 12 Eylül 1980'de bu ülkeye bir deli gömleği giydirildi. Partiler iç demokrasiden yoksun halde liderlerin oyuncağı yapıldı. Seçim barajlarıyla halkın sesinin Meclis'e yansıması engellendi. Yasakçı Anayasa ve yasalarla özgürlükler kısıtlandı. Artık yeter; Türkiye 12 Eylül Anayasa'sından, yasalarından kurtulmalıdır. Bunun için siyasete yeni bir ufuk, yeni bir ses gerek.

Söz veriyorum, o ses ben olacağım."

Mehmet Ufuk Uras

1959 yılında İstanbul Üsküdar'da doğdu. Kadıköy Anadolu Lisesi'nden sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde lisans, yüksek lisans ve doktora öğrenimini tamamladı.

İktisat Dergisi Genel Yayın Yönetmenliği, IFMC, ÖES ve ÖDP genel başkanlığı yaptı. "ÖDP Söyleşileri", "İdeolojilerin Sonu mu?" (Marksist Araştırmaları Destek Ödülü), "Sezgiciliğin Sonu mu?", "Başka Bir Siyaset Mümkün", "Siyaset Yazıları" ve "Alternatif Siyaset Arayışları" adlı altı kitabı bulunmaktadır.

Uras, halen İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde ders vermektedir. 11 Şubat ta yapılan 5. Olağan Kongre'de tekrar ÖDP genel başkanlığına seçildi. Solun Ortak adayı olabilmek için bu görevinden istifa etti.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayşe Tükrükçü, seks işçiliğinden gözünü TBMM'ye diken kadın... Kutsal vergiler ödendi, vesika duruyor, mazbata alınmak üzere:

Ece Güneş

'Kamer Genç çiçek suladı, biz vesikalarımızla viziteyi bekledik

Genelevde kendine verilen "**Seda**" ismini reddetti önce. "**Namus sözleri**" verilerek sokulduğu genelevden ancak **1996** yılında çıkabildi. **İstanbul İkinci Bölge**'den bağımsız milletvekilliği adaylığını **Zürafa Sokak**'taki genelevin önünde açıklayarak, **Ankara**'ya meydan okudu. Vesikaların geri alınmasını, hayatı çalınmış kadınların adli sicilinin silinerek yeni hayat kurmalarına fırsat vermeyi hedefliyordu. Devlet, genelevin karanlık köşelerinde geçen her bir gün için özür dileyecekti!

İlk salvo geldi hemen: Yüz kızartıcı suç işlemişsiniz, aday olamazsınız! Anayasa'nın 76. maddesi: "**Zimmet, ihtilas, irtikap, rüşvet, hırsızlık, dolandırıcılık, sahtecilik, inancı kötüye kullanma, dolanlı iflas gibi yüz kızartıcı suçlarla hüküm giymiş olanlar, affa uğramış olsalar bile milletvekili seçilemezler.**" Gerekçe, "**Uygunsuz bir vaziyette yakalanmak.**" Aynı gerekçe genelevde çalışmaya ve vesika çıkartabilmeye de gerekliydi oysa. Devlet için vergilendirilmiş seks işçiliği yasal ve bu kazanç analardan emilen ak süt kadar kutsal idi! Nitekim, **Gaziantep**'te bir belediye başkanı, kurbanlar keserek genelev açılışı yapabiliyordu.

Bir yanda temsil ve demokrasi adına marjinal alanlarda konumlandırılan bir adaylık, diğer yanda "**Gibi**"nin içine sokulmuş suç... Ayşe Tükrükçü ise yok sayıldığı bir toplum sahnesinin marjinal köşelerinden sağlam karşılıklar verdi bu "**uygunsuz vaziyete**" ve **Yüksek Seçim Kurulu**'nun adaylığına reddine itiraz etti.

Tükrükçü hakkındaki itiraz geri çekildi ve aday olmasında bir sakınca olmadığı karara bağlandı. Kutsal vergiler ödendi, vesika duruyor, mazbata alınmak üzere...

Akşamsefası

Milletvekili olmaya sizi iten sebep ne?

'96 yılında ben genelevden çıktım ve '96 yılından beri benim vesikam benden geri alınmıyor. O vesikayla yaşamak istemediğim için, belki bir gün şeytana uyarım, o kapı bana geri açılmasın diye ben hep "benim vesikamı geri alın" demişimdir. İade etmek istiyorum ama maalesef 11 senedir bende. 11 sene bitti bu sene, benim genelevden çıkalı. Baktım böyle olmayacak, belki milletvekili olursam yapabilirim diye düşündüm. İstanbul 15 milyonluk bir şehir ve bu şehirde 2.5-3 milyon kişi her gün et pazarlarında satılıyor. Bu insanlara seçimlerde dahi "Derdiniz nedir?" diye sorulmadı. Ben o insanların sesi olmak istiyorum.

Vesikayı iade hakkı mı istiyorsunuz?

Vesikayı iade hakkı, evet tabi ki iade hakkı ama sadece benim değil. Sadece bir Ayşe'de değil bu vesika. Türkiye genelinde 68 tane genelev var. 68 tane genelevde resmi emniyette kayıtlı yani şu anda 3 bin 200 falan genelevde çalışan hayat kadını var. Hayatı çalınan hayat kadını.

SENDEN TEK RİCAM KİMSEYLE BENİMLE YATTIĞIN GİBİ YATMAYACAKSIN

Vesikayı nasıl alıyorsunuz?

Vesikayı benim alma şeklim çok farklıydı. Eşim dediğim insan, imzalayacağımız evrakları baştan sona okumamız lazımmış. Ancak benim Türkçem yoktu '93 yılında, getirdi bana "bunlar evlilik evrakı, imzala" dedi. Meğer onlar benim vesikammış. Hem de benim geneleve bütün girişlerimi hazırlamış. Emniyete gidiyoruz, şimdi ben ikinci nikahım olduğu için orada şüphelendim; acaba değişti mi kanunlar? Ondan sonra doktora gittik. Doktor benim kafama yattı. Neden diyeceksiniz, hani kan verme, alma, kan uyuşukluğu var mı yok mu, çocuk olur, sakat doğar...Orada hiç şüphelenmedim. Aradan iki gün sonra tüm işlemler tamam olmuş. Beni arabaya bindirdi, yemeğe götürdü. Yemekte, "Almak istediğin bir şey var mı?" dedi. Sonbahardı. Mersin'de hava güzeldi. 11. ayın 18'i. Hep arabaların içinde müzik çalıyordu. Sağımda "Adaletin bu mu dünya", solumda "İntizarım var" , Hakkı Bulut. O anda o iki kaseti almak istedim, ne olursa olsun. "Bu şarkıların olduğu kasetleri alsana bana" dedim. Gittik, müzik markette gittik, aldık. Çıktık. "Başka bir şey alacak mısın?" dedi.Ben, "kıyafetim var" dedim. "Yok yok al şöyle" dedi. "Hava güzel, açık kıyafetler falan al" dedi. Ben de evde eşime giymek için veya özel bir yerlere giymek için...Gittik, o alışverişi de yaptık. Akşam saat altıbuçuk civarıydı. O yüzden akşam olmasını hiç istemiyorum. Beni böyle getirdi, bir kapının önüne. Taksiler var, insanlar var. Orada dikkat ettiğim hiç kadın yoktu, hep erkek vardı. Çıkardı bir sigara verdi bana. "Bak" dedi "Sana bir şey diyeceğim" dedi. "Söz" dedi, "Namus sözü; altı ay sonra gelip seni buradan alacağım." "Burası neresi?" dedim, "Burada altı ay çalışacaksın" dedi. "Ne çalışması?" dediğimde okkalı bir tokat yedim. "Ben gelirim, dışarı çıkmak yasak sana" dedi. Ben "neresi burası?" dediğimde bana dediği sadece "Burada çalışacaksın. Kimseyle benimle olduğum gibi olmayacaksın." Hani o benim eşim ya, hani ben onun karısıyım ya, "Kimseyle benimle yattığın gibi yatmayacaksın." "Sen ne diyorsun?" dediğimde bir tane daha yedim. O zamana kadar personel gelmiş beni almaya; bir ayağım gidiyor, bir ayağım gitmiyor, "Vekil" dediğim adam geldi.

Kapıda durana vekil mi denir?

Vekil denir. Şimdiki gibi kendimi savunabilsem konuşmayla... Kendi kendimi sorguluyorum şimdi, o zaman bu Türkçe'm olsaydı ben bunları yaşamazdım diyorum.

Nerede geçti çocukluğunuz?

Almanya'da büyüdüm.

Aileniz Almanya'da mıydı?

Halen daha Almanya'dalar. Geneleve bir elimle çekilerek içeriye götürüldüm. Ben genelevi hayvanat bahçesi olarak anımsıyorum. Hayvanlar bizlermişiz, ziyaretçiler erkeklermiş. Kurban zamanı mesela, hala da benim aklıma kurban kesildiği zaman orası geliyor. Çünkü içerideki kurbanlar biziz, kesenlerse vizitemizi ödeyen insanlarmış. Kurbanlarda satın alınırlar ya. Nefret ediyorum kurban bayramlarından; çünkü o anda o kurbanı kendi yerime koyuyorum Bizler nasıl doğrandıysak o kurbanlar da o insanların elinden kaçmaya çalışır. İki buçuk senelik genelev hayatının ilk günü... 11. ayın 18'i 1993.

POLİSİN ORADA DURDUĞUNA HAYRET ETMİŞTİM

O tarihte ne düşündün, aklından neler geçti?

Dedim ya, kurban bayramı ile hayvanat bahçesi aklıma geliyor. Sağıma dönüp baktım, süslenmiş, püslenmiş, açık kıyafetli kadınlar, saç modelleri normal bir insanın yapmayacağı modelde, o loş ışıklar altında o makyajlar, esas yüzü kapatan boyalar, o kızların yüzünü gördüğümde inanmadım, soluma döndüm baktım. Solumda nokta kabinini görüyorum ancak ileriye bakıyorum, böyle eğilip baktım, o tarafta aynı vaziyette. Kadınlar hep camların arkasında, camlar demirli. Önünde bir masa duruyor, orada bir erkek ayakta kızlar, açık, çok açık kıyafetlerle. Polisin orada durduğuna ben hayret etmiştim yani. Üç gün kendime gelememiştim

Nokta dediğiniz...

Polisler orada erkeklerin kimliklerine bakar ve içeri gönderir. Yaşları tutuyor mu tutmuyor mu diye. 18 yaş ama 16 yaşındaki müşterileri ben bilirim.Ceplerine para koyup da içeriye geçenler.15 yaşında. Öğrenci gömleği olduğu çok belli olan ve öğrenci pantolonuyla.

Siz kaç yaşınızdaydınız?

25.

Şimdi kaç yaşınızdasınız?

40.15 sene önceki düşünce ile şimdiki düşünce çok farklı.

Girdin içeri, sağına baktın, soluna baktın, ilk paralı ilişkini hatırlıyor musun? Aynı gün oldu mu?

Yok üç gün sonra.

İlk üç gün yapabileceğine nasıl inandın?

Şiddet yaptırıyor.

Kim şiddet uygulayan, içerden mi?

Beni satan.

Geliyor muydu oraya?

Çalışmıyorum diye çağrılmıştı. Üç gün sonra geldi. Patronu çağırdı. Ben bağırıyorum, çağırıyorum, "Beni götür buradan, insanlar başka erkeklerle beraber oluyor" diyorum. Onun bana söylediği sadece şu "Orospuluk yapsan n'olur ki? Bir tek sen mi orospusun, bir tek sen mi başkasıyla yatıyorsun." O an söylenecek çok kelime var ama korkudan söyleyemiyorsun.

Polise şikayet etmeyi düşünmedin mi?

Polisin önünden geçtim ben, her şey polisin önünde oldu, polis bana bir şey demedi ki. Polisin önünden nokta dediğimiz yerden geçiyorum.

Başka bir polise, dışarıdan?

Girdikten sonra bir daha çıkamıyorsun ki...

Arayamıyor musun?

Sen aranırsın, arayamazsın. Benim dönemimde öyleydi. Şimdikilerin koşulları daha iyi. Patronun telefonuna paralel çekilmiş bir telefon vardı içeride ve kiminle ne konuştuğun birebir dinleniyordu. Yaşlısı, genci, baban yaşındaki insanlar, elleri orana burana değiyor. İşini bitirdikten sonra "siz zaten orospusunuz" denmesi.

OROSPU EDEN KENDİSİ OROSPU DİYEN KENDİSİ

Üç gün hiçbir şey olmadı, çağırdılar, adı neydi?

Ökkeş Bahri Y. Dördüncü gün geldi. İspirto rengini biliyorsun değil mi? Vücudumun yüzüm hariç, yüzüme de yedim de o kadar gelmedi, şuradan tut (Boynunu gösteriyor) ayağımın altına kadar her yerim morardı. Vurmuştu, hakaret etmişti.

En çok hangi hakareti dokundu?

Orospu! Orospu eden kendisi, orospu diyen de kendisi. Ben annemin karnında orospu olarak doğmadım ki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlk?

Üzerimden attım. Adam geri parasını istedi. Vekil geldi içeri girdi, bana bağırdı, çağırdı, hakaret etti. İkincisi de öyle oldu. O loş ışıkta vücudumdaki morluklar görülmüyordu.

Patron?

Erkekti, Adanalı Burhan, ölmüş.

İçer miydin?

Ben içmiyordum.

İçmeden zor olmuyor muydu?

Midemin bulantısı oydu. Başka türlü çekilmez ama eğer ben uyuşturucuya içkiye vermiş olsaydım kendimi, ızdırabımı içki bana unuttururdu. Izdırabımı unutmak istemedim. Babam alkolikti. Almanya gibi yerlerde yurtlarda büyüdüm. Bir de içki kullanmaya başlasaydım şu an belki hala orada olurdum. Ben ilk girdiğim gün bana denen 6 ay. 2 buçuk sene kaldım ama nasıl kaldım. Şu anda genç bir bayansın. Alışveriş yapabilirsin bir kasap reyonuna gittiğin zaman et seçersin "acaba arkasını da bir çevirir misin?" dersin. Genelev budur. Erkekler seni süzer. O gözün üstünden eksik olmadığını hissedersin. Senin her tarafını evirip çevirdiğini görüyorsun. Günde 30 kişiyle...

Politikacılar geliyor muydu?

Ucuz fahişeyiz biz, marka ile. Ruhumuzu satmadık biz, bedenimizi sattık ama ruhumuzu satmadık. Kim diyebilir ben geneleve hiç gitmedim... Gelen politikacıyı da tanıyamam ki. Bizim orada basın özgürlüğümüz yoktu. Televizyon her odada yoktu. Açık kanal sadece müzik kanalıydı; Kral TV. Haberimiz kesilmişti dünya ile.

Gazete?

Aldırırsan. İlk dönemlerde, ilk altı ay ben ne televizyon izledim ne gazete okudum. Türkçe'yi fazla bilmiyordum. Bir şey öğreniriz diye bakacağım bir şey yoktu.

Marka ne?

Marka , adamlar gelir, 250 bin verir. 5 dakika. 5 dakika ile sınırlı. 250 bin. Hangi kıza gidecekse o numarayı söylerdi.

Senin numaran kaçtı?

İlk girdiğim evde 4, son çıktığım evde de 4. Girerdi. Fişini de alır. Marka fiş dediğim. Kasada o fiş kesilirdi.

O parayla ne alınır bugün?

Hiçbir şey. Şimdi 25 milyonmuş. Akşamları başını yastığa koyduğunda...

Adamlarla birlikte olduğun yatakta mı yatıyorsun?

Çift yatak oldu sonra, şurada yatıyor, şurada çalışıyorsun. Rüya göremiyordum. Son gördüğün rüyayı hatırlıyor musun? Rüya görmek, hayal etmek bize yasaktı. Rüyamda hiçbir zaman böyle bir yerde olduğumu bile görmek istemezdim. Ne sevdiğim bir gelinliğe ne sevdiğim insana sahip olabildim.

Kaç saat çalışıyordun günde?

Sabah 9 -10, akşam 11- 12'ye kadar. İnsanlar, evli olan insanlar, yeri geliyor eşlerine istemiyorum der, olay biter. Ama orada tamamdır. Evde bir tanesine tahammül edemiyorsun, bizler orada 20 kişi, 30 kişi, hasta hasta.

Regliyken de mi?

Regliyken de, kürtajlıyken de. Bel soğukluğuna yakalanırdık. Bize bunu bulaştıran yine erkek. Sağlık karnelerimiz gider yarım saat sonra sağlıkçılarda o karneler yapılırdı. Bizim rapor alma şansımız da yok. Hastayım, ölüyorum, muayeneye götürüyorlar öyle. Belsoğukluğu çıkar. 1 hafta ilişkiye girme yasağım var, günde 2 tane ağır penisilin yemem lazım. Biz içeri girdiğimizde sağlık karnelerimiz hemen imzalatılır, mühürletilir. Öğlen yine çalışmaya hazır olurdun. Sen günde 20 kişiyle 30 kişiyle birlikte oluyorsun, geri dışarı gönderiyorsun, dışarıdaki de ailesine götürüyor.

Prezervatif kullanılmıyor mu?

Yok kullanılmıyordu, adam istemiyordu. "Ben kılıf istiyorum" dediğimde adam markayı verirdi, "ben parayı geri istiyorum" derdi.

Müşteriyle 5 dakikan var, sohbet olur muydu?

Yok.

Hiç?

Çok olmuştur. "Neden buradasın?" diye. "Sen buranın insanı değilsin" diye. Daimi müşteri edindirmezler. O senin aklını çeler. Müşterinin altındasın, telefon geldi, istiyorsan o telefona çıkma, ertesi gün başına geleceği biliyorsun

Nasıl olmuyor, adam seni istiyor, parasını da veriyor?

Belli bir süre sonra patronun gözüne çarpıyor; bunların arasında bir şeyler var. Bununla bu gizli iş yapıyorlar. Gizli para veriyor, aklını çeliyor diye. Para makinesini kaybetmemek için oldurmamaya bakarlardı. Bir ayda bana 10 kez geldi diyelim adam, adama "işi var bekleme sen bugün, Seda izinli" derlerdi.

Seda mıydı oradaki adın?

Seda'ydı.

Sen mi seçtin?

Ben seçmedim. Beni satan adamın kız kardeşinin adı da Ayşe idi. Onun kızı oldu Seda. Yiyeninin adını koymuştu.

Ne iş yapıyordu Ökkeş?

Ökkeş sözde terziydi ama kıyafet terzisi değilmiş, et terzisiymiş, eti keser biçermiş. Benim haricimde de iki dostu daha varmış. Geneleve girdikten sonra öğrendim. Belli şeylerde şüphe kapıyordum ama gözümle görmediğim için günahını almak istemezdim. Ailesini de tanıyordum, ne iş yaptığını biliyorlardı. Beni dul kadın olarak alırlarsa bu bunu yola getirir diye düşünüyorlardı.

Müşteri dışarı götürebiliyor muydu?

Dışarı götüremiyordu. Benim çalıştığım şehirlerde dışarı gitme yoktu. En fazla kapatan oluyordu.

Seni hiç kapattılar mı?

Kapattılar.

Kim kapattı?

Son evlendiğim kişi kapattı. Beni genelevden çıkartan. Kapattığı halde telefonlara gider bakardım. Arkadaş arkadaşa tavsiye ediyor. Odadan çıkardım, öbür müşteriye giderdim. O zamanın parasıyla 40 milyon kız kapatma. Bugünün 400 milyonu.

İçeriye gelen adamlardan para alamıyor muydunuz?

Odalar aranıyordu. Odaya temizlikçi geliyordu. Ben aşağıda müşteri beklerken yukarıda aralarda bekleyen personel vardı. Çay getiren, temizlik yapan ıvır zıvır. Sen aşağıdasın. Meğer bunlar odaları ararken birisi de orada gözlemci olurdu. Kenara para saklıyordum, ertesi gün yok. Kapı kilitleme olayımız yoktu.

Dışarıdan biriyle anlaşabilir miydin?

Nasıl güveneceksin?

Genelevden çıktıktan sonra ne yaptın?

29'da çıktım. Beni müşterim çıkardı. Ahmet Yüksekbaş, ismini de aynen yazabilirsin. O da kumarhane işletirmiş. Ben onu tanıdığımda "Sen her zaman geliyorsun beş dakika kalmıyorsun, saatlik kalıyorsun, ne iş yapıyorsun" diye sorduğumda "beyaz eşyacıyım" dedi. Halbuki kumarhane işletiyor, çek senet işi yapıyor, tahsilatlara çıkıyor. Urfa'lıydı.

Sen aşık oldun mu?

O aşık oldu. Ben olmadım. Hiç kimseye aşık olmadım.

Genelevde aşık oldun mu?

Onu ben genelevde tanımıyordum. Onu ben Almanya'da tanıyordum. O zaman Erol uyuşturucu bağımlısı. Geneleve gelmişti tesadüfen. Artık çocukluktan çıkmış, 16 -17 yaşında değil. Esmer güzeliydi. Karşımda duruyor, o bana bakıyor ben ona bakıyorum. Aradan 9 sene geçmiş. "Sen Almanya'da mı yaşıyorsun?" dedim, "evet" dedi, "ismin Erol mu?" dedim, "evet" dedi. Bana baktı, "sen nerden tanıyorsun?" Almanca konuştum onunla. Benim ona o zaman platonik bir aşkım vardı. Sevinemedim onu görünce ama utandım. Gençken bir şey yaşamamıştık. Odaya geldi ve yapacağını yaptı yine de. Ücretini ödedi, benimle kaldı.

AVUKATLAR GENELEV HUKUKUNU 4-5 SENEDİR ÖĞRENDİ

Genelevden kadın nasıl çıkartılır?

Ahmet beni çıkarttığında müşterimdi. Ahmet'in çevresi çok genişti. Geldiğinde uzun kalıyor. Dikkat çekince bu patrona gidiyor, "ben bunu nikahlayacağım" diyor. Ahmet gelmezse arkadaşları gelirdi bana "Yenge ne yapıyorsun" Oraya içeriye girerken de beni süzerlerdi. Gelirlerdi, Ahmet'in haberi olmadan benimle kalan bir sürü arkadaşı vardı. Genelev'den hemen çıkamıyorsun çünkü borcun oluyor. Senet imzalanıyor, onu ödüyorsun, bu sefer benim adıma beni satan adam borç alıyor, ona borçlanıyorsun.

Çıktığında avukatlara başvurmadın mı?

Sana bir şey söyleyeyim; avukatlar genelev kadınları konusunda ne yapacaklarını, nereye başvuracaklarını şu son dört beş senedir öğrendiler. Ondan önce avukatlar genelev kadınının vesikası nereden çıkar, nereden fişlenir onu bile bilmiyor. Senin fişlendiğinin nereden çıktığını bilmiyor. Bu yasalardan kaynaklanıyor.

Borcunu mu ödedi, ne yaptı?

Borcumu ödedim. Ökkeş borç yaptırdı ödedim.

Ödeyince çıkabiliyor musun?

Ödesen de çıkamazsın. Adam senin para makinesi olduğunu bildiği için çıkartmaz. Şu anda bile ben ev tutsam, nerede çalışıyorsun, ben genelevde çalıştım, bana evini vermez.

Söylemesen genelevde çalıştığını...

Öyle de böyle de bir tanıdık çıkıyor. Ev sahibimin oğlu benim müşterimdi, sen ne diyorsun. Küçük yerlerde 4 ayda günde 20- 30 kişi üzerinden geçerse oradaki insanlar seni tanır.

Genelevden çıkışın nasıl oldu?

Ben genelevden düğünle çıktım. Orada kutlama yaptım. Ben iki sefer genelevden kaçmaya çalıştım. Birinde Mersin'de dağa kaldırıldım. En büyük şiddeti en büyük tecavüzü yaşadım. İnsanlar hangi tarz ilişki istediklerini söylüyorlar. En zoru iktidarsızlar. Onlarla uğraşmak ölüm. İnsanın üzerine insan yağılıp kalır mı? Ters ilişki teklifi olurdu. Ben dayağı yedim ama yapmadım. Yapılmayan bir popom bir kulağımın arkası kaldı. Satmadığım bir popom bir de kulağımın arkasıdır.

Zevk aldığın olmadı mı hiç?

Alamadım. 5 sene evli kaldım, sayılıdır. Evli olduğun insanla yapmak istemediğim zaman da dayak yerdim: "Onların altındayken zevk alıyordun da beni mi istemiyordun!" 5 sene boyunca kadınlığı oynadım.

Paranın tamamı genelevde mi kalır?

Genelevde kalır. Borç üzerine borç yapılır. Mersin'de bir patronum vardı. Onun bir lafı beni kendime getirdi, hani bir şey dank eder öyle. "Siz orospular" dedi, "kıçınıza" aynen bu kelimelerle, "kıçınıza bir kilot alırsınız ikinciyi alamazsınız" dedi. "Gülseren Abla niye öyle diyorsun ki" dedim "Niye?" "Siz" dedi "anca onun bunun altına yatarsınız, pezevenge para yetiştirirsiniz" dedi. Ben de "Gülseren Abla" dedim "bu evde en çok iç çamaşırı alan kim" dedim, "sensin" dedi. Ertesi gün biz Mersin'deyiz bu İncirlik'e gidecek. Askerleri getirecek. "Abla" dedim "bana gelirken 40 -50 tane kilot getir" dedim, "niye" dedi, "lazım" dedim. O laf dokundu. Ne yaptım biliyor musun bir sefer giydiğim kilotu bir daha giymedim O kadının o lafı bana o kadar dokundu ki. Hançer gibi. "Siz orospular" diye hitabı... Asıl orospular dışarıdaydı, erkeklerdi, beyinleri satılmış olanlardı. İki buçuk sene sonra her şeyi öğrendim, genelevin işleyişini, vekilleri, polisleri, müşterileri, sağlıkçıların çalışma tarzını...Odama televizyon aldım, gazeteyi aldırıyordum. Her gün o zamanın parasıyla adam 500 bin liraya çarşıya gidiyordu, 500 bin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

liraya da geliyordu. Gazete 100 bin lira idi. 1 milyon 100 bin liraya gazete aldırıyordum. Özel taksiyle alınıyordu. O gazeteyi almaya başladım, okumayı çözmeye başladım. Televizyonu dinlemeye başladım ama içimde hep hesap yapıyordum ben öyle de böyle de iki sefer denedim üçüncü de kurtulacaktım. Ben nereye gittiysem Ahmet arkamdan öğrenmişti. Noktada ve emniyette arkadaşları vardı.

13 METRE GELİNLİK

Ahmet'i mi kullandın bu konuda, baktın adam peşinden geliyor…

Kullanmaya karar verdim. Ahmet geliyor gidiyor, borcumu ödüyor. O zaman Recep Tayyip Erdoğan demişti ki "Genelevdeki bacılarımız çalışmak istemiyorlarsa yeni bir yaşam istiyorlarsa biz onlara yaşam vereceğiz" demişti. Gazetede okudum. Benim istediğim buydu. Bunu kafaya takmıştım. O laf benim çok dikkatimi çekti. Ben üç öğün yemek yiyorsam bire düşürdüm, Marlboro içiyorsam Maltepe içmeye başladım. Maksat oradan kısayım diye. Borcu kapattım. Hiçbir lüksüm kalmadı. Kebap yiyen Ayşe et yemez oldu. Borcu ödeyeceğim, buradan çıkacağım dedim, kafaya koydum. Belediye Başkanı da bunu söylediyse de. 5 ay her şeye maruz kaldım. Göğsümü elletmezdim, ellettim, öpüşmez-

dim, öptüler. Müşteri kazanayım, borcum bitsin, çıkayım diye hayatım. Ondan sonra borcumu ödedim. Yıl 96, borcum bitti. Düğün istiyorum. Oradaki arkadaşlarıma önder olmak istiyorum. Ben başarırsam, herkes başarır; çünkü ben Türkiye'yi bilmiyordum. Çarşıya çıkabildim, borcumu ödemiştim, ama yine de yanımda genelevin bir personelini veriyorlardı. Gelinliğimi aldım. O zamanın parasıyla o gelinlik 49 milyondu. Ben o gelinliği 149 milyona mal ettim. Arkası kuyruklu, 13 metre. Boncuk işleme, şurası tül, şurası gerdanlık gibi, gerdanlığın etrafı hep boncuklu, şuralar çiçekli, arka etekte açılmış kumaştan etrafı yine çiçek (Elleriyle üzerinde tarif ediyor) O gelinliği yaptım.

Neden 13 metre?

13 metreyi ölçtüm bilerek. Benim çalıştığım evle nokta çıkışı 13 metreydi uzaklığı. Duvağını 13 metre yaptım.

Genelevden isteme merasimi oldu mu?

Yok, onu yaptırmadım ama kınamı yaptım. O kınam için bana laf söylenmesin diye etimi sattım, kınamı yaptım, etimi sattım hamama gittim. Gelinliğim dikildi. Her yerinde beyaz beyaz beyaz güller, sanki gözyaşı. Zaten kadın da dedi, "Bu gelinliğe isim taksam dedi ancak gözyaşı takarım" dedi. Her yerine gözyaşı tarzında boncuklar takmıştık. Gelinliği aldım, duvara astım. 20 gün gelen bütün müşterilerime sanki duyuruyordum; "Şu günden sonra ben asla ve asla et pazarında olmayacağım, ben evimin kadını olacağım"

Ne tepki verdiler?

Kimi dedi "iyi yaparsın" kimi dedi "yapamazsın", kimi "aferin sana" dedi, çoğu da "inşallah geri dönmezsin" dedi. Ben dedim "ben dönmeyeceğim."Düğünümü yaptım. Genelevi 10'dan gece iki buçuk'a kadar kapattım. Düğünümü yaptım. Kırmızı kuşağımı da taktım. Orkestramı tuttum. Şahidim genelevin patronuydu. İmamı getirttirdim.

İmam geldi?

Para her şeyi kapatıyor. Vicdanen konuştu. Ben çıkmak istiyorum dedim. Şu anda da çıkabilirim borcum yok ama ben oradaki arkadaşlara bir şey göstermek, bir vesile olmak istiyorum dedim. Sağ olsun geldi. Aydın bir imammış. Düğün yaptım, 13 metre kuyruğumla çıktım, arkama da dönüp bakmadım. İyi ki de bakmamışım; çünkü orada bir inanç vardır: Arkana dönüp bakarsan geri dönersin.

Çıktın…

Çıktım, eve geldim. Evi tutmuştuk. Eşyalarını almıştım. 5 sene evli kaldım. 5 sene evliyken gazeteye çıktım.

Nasıl izin verdi kocan?

Basına çıkmamın sebebi benim düğün kasetimi emniyetten mi artık, kameraya alanlar mı bilmiyorum, kasetim haber ajanslarının eline geçmişti. Evliliğimin 4. günü eşim geldi "televizyonu aç" dedi.

Mahkemeye vermedin mi, iznin olmadan yayınlamaları…

Kimse de özür dilemedi zaten benden…Mahkeme bilincim yok. Tek derdim haysiyetimle şerefimle evde oturmak. Evden dışarı bile çıkmıyordum; çünkü niye tanımadığım semt, eşim izin vermiyordu, belki bir müşteriyle karşılaşırım diye. Adam bir girişti tam girişti. Her yerim morardı, dişim kırıldı, bak (Kırılan dişlerini gösteriyor) Aşiret çocuğu idi. İmam Hatip mezunuydu. Evliliğimin 40. günü evden kaçtım. Bana geceleri gelirdi, gidecek kapım olmadığını bilirdi, "kalk giyin" derdi, "niye" derdim, "niye" diye sorduğumda bir daha dayak… Artık sormazdım ama "ben gitmiyorum" derdim. 40 gün dayandım .40 gün sonra iki parça eşya aldım. Bir arkadaşımı aradım. Aradığım arkadaşım da Adana Genelevi'nde çalışan bir arkadaşımdı.Ona sığındım. Konuştum.

Peki onun nasıl ayrı evi vardı genelevde çalıştığı halde?

Patronun yiğeni ile dost hayatı yaşadığı için istediği kadar borç yapsa da nasıl olsa bu mal bizim derlerdi. Evci kağıdı olanlar vardı, doğum yapanlar yeni.

ANNELİK HAKKI ELİMDEN ALINDI

Sen neden doğum yapmadın?

Olmadı. Kürtajlardan, kanamalı çalışmadan, kanamayı durdurmak için kullandığımız haplardan o yüzden annelik hakkı benim elimden alındı. 5 sene evli kaldım. Hiçbir koruma olmadığı halde hamile kalmadım. Bu hak elimden alındı. Gülcan'la karar verdik, basına çıkayım. Çıktım, "evet ben genelevde düğün yaptım" dedim. Aklımda sadece hakkımı aramak vardı. Programda bir dilim ekmekle bir yastık için geneleve geri döneceğimi söyledim. Gidecek bir yerim yok, para yok. Otelde beni biri aradı. Akşam odada oturuyorum. Bana dedi ki "benim bir ablam var bir ablam da sen olur musun?" O zaman koptum.

Nasıl güvendin?

O insan Hayrettin Bulan. Şefkat Der, Hayata Tutunma Evleri Başkanı. Hayatımın dönüş noktası. Ağlamaktan konuşmayı unuttum. Derneği anlattı. Dernek çalışmalarını anlattı. "Sakın bir dilim ekmekle bir yastık için geri dönmeyi düşünüyorsan; bir dilim ekmek yerine bir ekmek verelim, bir yastık istiyorsan bir yatak verelim, sakın dönme" dedi. Ben bir yastık isterken bana yorganı ile döşeği ile bir yatak verildi. Numaramı aldı, "ben seni arayacağım" dedi. "Gül" dedim "ne oldu biliyor musun?" Arkadaşlar genelevde seviniyorlar döneceğim diye, bilmiyorlar çünkü. "Gül haber verme hiç kimseye, benim bir kardeşim varmış, tanımıyordum, tanıştık" dedim. "Konya'ya gideceğim" dedim; çünkü Şefkat Der Konya'daydı. O zaman yurt ortamımız yoktu. Öğrenci evlerinde kalıyorduk. Hepsi öğrenciydi. Onlar benim hangi hayattan geldiğimi biliyordu. Ben Hayrettin'e "ben gelmek istiyorum, sizleri tanımak istiyorum ama param yok" dedim. Hayrettin bana "banka hesabını ver, biletini al, hemen bin gel" dedi. Hiçbir karşılık istemeden, etimi kullanmadan bana bunları verdi. Mevlana'ya gittim. Mevlana'yı biliyorsun: Ne olursan ol yine gel. Ben Konya'dayım. Bana hakaret eden, beni döven adam baktı ki ben geneleve dönmemişim, Ahmet, 55 gün köpek gibi arkamda dolandı. Emniyet Müdürünü aracı koydu. Ben buna resmi nikah kıymadım, ben bu kadınla resmi nikahla evleneceğim, bu kadın geneleve dönmemiş. 2001 yılında Ahmet'ten kaçtım. Yanıma aldığım tek eşya; gelinliğim, biraz resim, biraz kıyafet, biraz da müzik kaseti. Rüya Çağlar'ın "Ayşe" diye bir kaseti vardı, "gelen vurdu giden vurdu" diye. Aldım, çıktım, geldim. Boşanma davası açtım. Boşandım. Hayrettin'in yanına yine geldim. Yurdumuz olmuştu. 3 katlı 30 daireli. Devlet'ten gelen yardım yoktu.

Kadın Sığınma Evleri?

Devlet Kadın Sığınma Evine gittiğimde beni almadılar, insanları kandırırım diye, vesikam olduğu için. Koruyalım yoktu. Şimdi biraz biraz var. Geldim. Genelevdeki zulüm, şiddet, çalışma koşulları, genelevdeki ölümler ama intihar süsü verilen ve vesika. Bunlarla ilgili çalışmaya başladım. Bunları anlatmaya çalıştım. 2002 yılında Recep Ağabeyi, 5 sene olmuştu genelevden çıkalı, elimde vesika vardı, dedim ki Recep Ağabey, genelevdeki insanlara çağrıda bulunmuştu dedi, çalışmak istemeyen, evsiz kadınlara. O zaman ben çıkmıştım. Erdoğan o zaman yasaklıydı. Cezaevini o da biliyordu artık. Ben de et pazarındaydım. Beni anlar diye düşündüm. O zamanki milletvekili Mehmet Ali Şahin'e demiş ki "Böyle bir kadın var, bana mesaj gönderiyor, boş evler var, o evleri o insanlara tahsis edelim." Tayyip Ağabey, Mehmet Ağabey'e demiş "ara konuş, kadın ne istiyor" İstediğim tek şey vesikamın iptali idi. Ne emniyette, sicilde, nüfusta genelev kadını denmesin, sicilim temizlensin. "Başka bir şey istiyor mu diye sorulduğunda" bana iki oda bir ev tahsis edildi. İstanbul'a gelince Zeytinburnu Şenliği'nde, sanki Allah işte, o kalabalıkta kürsünün önüne kadar geldim. Tayyip Ağabey ile o zaman tanıştık, konuştuk. Macunlar havada fırlatılırken ben ağlıyordum, "Bir gün bizim gibi kadınların vesikaları da böyle hava da uçacak mı?" diye sordum, onu hayal etmiştim orada. "Ev tahsis ettiğiniz için çok teşekkür ederim ama" dedim "geçmişimi kimsenin benim başıma kakmayacağı şekilde vesikamın alınmasını istiyorum" dedim. "Ben siyasette değilim ama elimden ne gelirse yapacağım" dedi. Sonra camiye geldi. Mehmet Ali Şahin bana her ay 150 milyon maaş veriyordu. Tencerem kaynıyordu. Hiçbir şey feda etmeden kaynatabiliyordum ama elimde hala vesikam vardı.

MANUKYAN'A MADALYA VERDİLER BANA VESİKA

Vesika senin için ne anlam taşıyor?

Her yerde çıkıyor karşıma. Adli sicilde. İşe başvuruyorsun temiz kağıdı istiyorlar, adli sicilde çıkıyor, sigortada çıkıyor. İkinci gördüğümde Recep Ağabey'i, "şu vesikamı alın" dedim, "bakacağız çaresine" dedi. Gördüğüm yerde yakalıyor bunu söylüyordum, "vesikamı alın" 2002'de bunu söylüyorum, 2007'deyiz hala elimde vesika var, hala bana genelev çıkışları açık. Niye, ben ne yaptım da bu vesika hala bende? Ben devletin namusunu satmadım, belki ülkenin namusunu korudum. Genelevde olanların sigortaları yok. Manukyan'ın kızlara yaptıkları… Küçük yaştaki kızları sattı, 14 yaşındaki kızları varillerde sakladı. Ona madalya verdiler, bana vesika.

Milletvekili olduğunda ne yapacaksın?

Tecavüze maruz kalmış, sokağa atılmış, hayatı çalınmış insanlar. Ben bunları birebir yaşadım. Ben iç içe yaşadım. İlk çıkartacağım yasa vesikanın iptalidir. O insanların okula gidebilmesini sağlamak. Genelevde de olsa okuyabilme şansı olsa mesela, bunun için çalışacağım. Erkeklerin kadınlar üzerinde egemenlik kurduğu bir dünya görüyorum ben. Ben namusluyum. Ben kimseyi satmadım, satılacak vaziyete de getirmedim. Genelevine girişim yapılırken emniyet beni koruyabilseydi… Bunu sağlamaya çalışacağım. Vesikaların iptali, geneleve girişin kaldırılması, küçük kızların yaşlarının büyütülüp geneleve girişini önlemeyi, genelevde çalışanların insan gibi yaşayabilmeleri. Hastalıklı çalışmamalarını sağlamak, korunmalı ilişkinin şart olmasını sağlamak, oradaki çalışma koşullarının iyileştirilmesi. Köle gibi çalışılıyor orada. Sendikaları olsun, sigortaları başlatılsın hemen, güvenceleri olsun. Dünya çapında utanç, yıllarca bu işi yapıp 100 gün sigortası yatırılıyor bu insanların, emekli bile olamıyorlar. Manukyan bunu yaptı, Karaköy'de böyleydi, benim çalıştığım evlerde böyleydi. Çocuklarını göremiyor kadın. Bir erkek geldiği zaman o kadının düşüncesi acaba oğlum mudur. Ben enistemi tanımıyordum. O beni tanımamış olsaydı müşteri diye alabilirdim. Enistem kalktı bana "kara kız" dedi. Ailemin bana taktığı isimdi. Kara kız demeseydi ben enistemi tanımıyordum. Anneler çocuklarından kopmasın, bunun için çalışacağım milletvekili seçilirsem. Kamer Genç basıldı değil mi, milletvekiliydi. Onun beraber olduğu kadın dolarlar aldı, Kamer Genç çiçek suladı, biz ise vesikalarımızla viziteyi bekledik. Kamer Genç bana neyi uyguladı, Doğu'da töreyi, Batıda viziteyi. Kendisi ise keyfini uyguladı. Hani Erbakan Hac'ca gidiyor, Kabe'yi tavaf ediyor ya. Geneleve gelsin, bizlerin halini görsün, çok daha mübarektir. Biz dini bayramlarda çalışmak zorunda kalırdık, müşteriler gitse de abdest alıp namaz kılsak, dua dinlesek derdik. Kandil geceleri ne kadar zordur bilemezsiniz. O Kadından ve Aileden sorumlu bakanlar var ya, gelsinler genelevleri ziyaret etsinler, bizim için ne yaptılar? İşte bu yüzden milletvekili olmaya karar verdim.

Peki vesikası olmadan çalışanlar yakalandığında bir ceza işleniyor, bu iş vesikayla yapıldığında ise cezası yok, bu konuda ne düşünüyorsun?

Devlet vergisini aldığı zaman, parasını aldığı zaman suç saymıyor bu işi. Böyle düşünüyorum.

İnsanların milletvekilliğine tepkisi nasıl, ne gibi diyaloglar yaşıyorsun?

Hiç olumsuz diyalog yaşamadım. Herkes beni destekliyor, oyum sana diyorlar. Kaçıncı bölgeden adaysın diyorlar, benim oyum geçiyor mu sana diye soruyorlar. KADER aradı, tebrik etti beni. Hiçbir parti aramadı ama. Kampanya için çok fazla param yok. Fikir aklıma geldiğinde, milletvekili olma, Yüksek Seçim Kurulu'na gittim, benim vesikam var, ben de aday olabilir miyim diye sordum. Olabilirsin dediler. Çok mutlu oldum. Bütün belgelerimi hazırladım. Pek umutlu değilim ama bu bir başlangıç. Gidelim senle buradan Karaköy'e. Kapının önüne gelip söylesinler. Genelevde çalışanlar, aday olduğumu bilenler beni destekliyor. Bu insanlar İstanbul gibi bir yerde seçmen kütüklerine sahip çıksınlar. Bizlere oy hakkı verilmemişti. Bir müşteri oydan daha iyi deniliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SALİHA ERMEZ

Üsküdar 3. Bölge Bağımsız milletvekili adayı...
Diğer adaylardan farkı: Vesikası var
Sloganı: "Diptekiler İktidara"

Hayatı çalınmış bir insan, bir kadın olarak, nereden başlayalım?

Eğer hepsini anlatırsak, günler yetmez. Yaşadığım gerçeklerden, parçalar anlatacağım.

Tamam. Çocukluktan başlayalım, yavaş yavaş, geneleve düşüşe kadar gidelim.

Ben annemi kaybettiğimde 11 yaşındaydım. Annem yatalaktı. Daha 10 yaşında, evin her işini yapıyordum. Yemek, çamaşır, kardeşlerimin bakımı, aklınıza daha ne gelirse hepsini ben yapıyordum. Büyümeden büyüdüm ben. Annem rahmetli olduğunda, babamı üç ay sonra evlendirdiler. Kardeşimin biri evlatlık verildi.

Beni halamların yanına verdiler. Rahatım iyiydi, orada serpildim, büyüdüm, onüçüme geldiğimde genç kız gibi görünüyordum. Sonraları halamın kocası, bacaklarımı falan ellemeye başladı. Beni her gün taciz ediyordu, ses çıkaramıyordum. Halamın çocuğu yoktu. Askerde kocasının yeğeni vardı, bir ay sonra gelince bana nişan takacaklardı. Hem kardeşinin oğluna alacaktı, hem de sabahları; göğüslerimi, bacaklarımı elliyor, taciz ediyordu. Ben yeğenini istemedim... Bir bayram günü babamlara geldik, bir halam daha vardı ona yalvarıyordum beni yanına al diye.

Peki, Saliha Hanım, bu yaşadıklarını birine anlatabildin mi?

Hayır, anlatmadım. İnanmazlar diye. Halam sanki anlıyordu..

O yaşta, bu kötülükleri görüyor, anlıyor ama sesini çıkartamıyorsun. Çok zor değil mi?

Valla bilmiyorum, bocalıyorsun... Halanın kocası yani... Öbür halam beni al diye yalvarmama rağmen bana: "Ben seni yanıma alırsam, ablam bana küser" diyordu. Sanki halam seziyordu, beni yanına alsa, bu adam rahat bırakmaz düşüncesi vardı, ben bunu anlıyordum...

Bak kafan çalışıyormuş...

Evet. Bir zengin aile vardı, beni oğullarına istedi, varacaktım ama halamın kocası verdirtmedi. Ben onu yeğenime alacağım diyordu. O ara babam ameliyat oldu, babama baktım. Öbür halamın yanında kaldım, beni onların yanına göndermedi. Halamın kocası, analığın aklını çeldi, analığı bırakmıyor, gibi bahaneler uyduruyordu. Söyleyemiyorsun tabi, çok zor durum.

Yani hiç anlatamadın. Sonra?

Bugünkü aklım olsa haykırırdım.

Sonra ne yaptın?

Daha sonra, babamın ameliyat odasında, beni görüp, sonra, oğluna beni isteyen bir aile vardı, babamlarla, halamlar arasında ben artık bunalmıştım... Sonra evlendim. Benim evlendiğim insan, benden on yaş büyüktü. Güzel, yakışıklı değildi. Çok küçük yaşta, çok olgun bir insan olmuştum.

Evlilik ne kadar sürdü?

Yedi yıl sürdü.

Ne oldu da yedi yıl sonra ayrıldın?

Biz de bir adet vardır, evlendiğinin sabahı çarşaf beklerler. Daha ilk gece bacaklarımın arasına boşaldı. Ben daha çocuğum bilmiyorum. Yapma dedim, o zaman yatmazsak ben de sabahleyin seni babanın evine atarım dedi. Daha sonra denediğinde muradına erdi. Sabah oldu, saat yedi de kalktık. Bu saate kadar gelin yatarmıymış, temizlik varmış, yemek varmış, falan... Daha ilk günden kaynanam başladı. Sonra adam, her gün eve geldiğinde, tek söylediği şey; anamla bana bakmıyorsun, oluyordu.

Daha ilk geceden başlamış. Sonra?

Sonra iki çocuk yaptım ikisi de kız.

Eh be, Saliha Hanım, Hem bu kadar eziyet görüyorsun, niye iki çocuk yaptın?

Yedi yıl hakaretler, dayaklar... Kocam bir yandan, kaynanam bir yandan, insanlıktan çıkardılar ve yedi yıl sonra sokağa attılar...

Anlamadım ne demek o?

Resmen sokağa attılar. Babamın evine döndüm.

Çocuklar ne oldu?

Vermediler. Babasın da kaldılar. Ben babamın evinden getirmemişim... Babamın evinde de analık rahat vermedi. Sonra bir markette işe girdim, Dul olduğumu öğrenince, herkes sulanmaya başladı. Sonra beni geneleve satan pezevengimle tanıştım, bu adamla beraber olduk. Ailemden görmediğim tatlı diller, güzel davranmalar, hediyeler, güler yüz...

Bana gül aldı... Bu adam o kadar güzel davranıyordu ki; Sonraları, beni kendi ortamlarına soktu. Esrara başlattı, içkiye başlattı. Bir şey olmaz, iç diye diye her şeye alıştım...

Sonra, âlemlerin içine girdim, bana her şey iyi olacak diyordu, inanıyordum. Kafam esrarlı, müşterilere gönderiyordu, gidiyordum. Zamanla artık duygum kalmamıştı. Viski, esrar... Her akşam müşteriye gidiyordum...

Bu gidiş seni geneleve götürüyor galiba?

Evet. Çok yakardım, sen beni hiç sevmedin mi dedim. Köpekler gibi yalvardım ama o kadar çok dayaklar yedim ki; ağzım burnum her gün kırılıyordu...

Peki, baban, ailen, sahip çıkacak kimse olmadı mı?

Yok, yok, hiç kimse yardımcı olmadı...

Saliha, bu adamın işi neydi?

Pezevenkmiş bilmiyordum. Daha bir sürü kızı düşürmüş, sonraları öğrendim. Başımı viskiden, esrardan hiç kaldıramadım ki, hiç ayılmadım. İçmesem bu hayata dayanamazdım.

1994 de bir kere yakalandım, aslında içeriye düşürmek için, onlar yakalatıyorlar. Bir kere de kaçırıldım. Bu pezevenk kaçırttı. Altı, yedi kişi, tecavüz ettiler, sonra attılar. Yahu insan sevdiğine bunu yaptırır mı? Ona buna satar mı? İşte böylece beni 28 Ağustos 1995'de Mersin genelevine sattılar.

Saliha Hanım, şu ana kadar senin geneleve nasıl düştüğünü konuştuk. Ben şimdi şunu soruyorum: Genelevde ilk gecen nasıl geçti?

(Üfledi, püfledi) İnan onları konuşmak o kadar zor ki, Konuşurken daralıyorum. O anı yaşar gibiyim yahut yaşayacakmış gibi içime bir his geliyor. Eee, hiç kolay değildi, ilk giriş yaptığım gün çalışmadım. Sadece odamı yerleştirdim, istirahat ettim, falan...

Kısaca, içeriye kaç günde alışabildin?

Benim dışarıda çalışma hayatım vardı, o yüzden çok fazla zorlandım diyemem... Dışarıda bir kişiyle gidiyorsun, özgürsün, içki esrar içiyorsun, serbestsin. Ama içeride öyle değil. Dışarıda bir ya da iki kişiyle giderken, genelevde, 30 kişi ile 40 kişiyle, en az 20 kişiyle beraber oluyorsun. O bana çok zor geldi. Resmen makineleşiyorsun. Duygu yok yani, iş gibi bakıyorsun. Yapacağın bir şey yok, kaderine razı olup çalışıyorsun...

Kendine teselli edecek ne buluyordun?

Acıklı kasetler dinliyordum. Bazen müşteriler: "Yahu bu müziklerden ne anlıyorsun" derlerdi. Üç dakika, beş dakika görüştüğün müşteriyle, ne paylaşacaksın, ne konuşacaksın... Bu müzikleri dinlerken, içeriyi değil, dışarıdaki yaşamını düşünüp duygulanıyorsun. Yani, biz yaşamdan zevk almıyoruz ki; İşte bu kasetler, yaralarımıza biraz merhem oluyor, o kadar...

Saliha Hanım, peki içeri hayatınızda hiç gülmez miydin?

Biliyor musun, gülüyorduk, sahte gülmek zorundayız, yani oyunu hep oynamak zorundaydık, hep oynadık...

Peki, bir de hayatında, esrar, içki, hap var. Bu alışkanlıklar ne kadar sürdü?

On bir yıl devam etti, ben çalıştığım sürece içtim.

Dışarı da aile problemin var mıydı?

Vardı. Büyük kızım polis olmak istiyordu. Benim durumum yüzünden olamadı, olamadığı içinde bana düşman oldu. Ben vesikalıydım, o yüzden olamıyordu. Ben öğretmen ol diyordum, ama onun gönlünde polis olmak subay olmak vardı; ben onu dinlerken gözyaşlarına boğuluyorum...

Kendini bu yüzden çok suçluyorsun? Çıkışsız kalınca, kendine kötülük etmek istedin mi?

Ben inançlı bir insanım. Hiç inancımı yitirmedim. Allahın verdiği canı Allah alır diyordum. İntihar etmek için, çok direndim, keşke, bunları yaşamasaydım, keşke ölseydim diyorum ama keşkelerle olmuyor, yaşantı bu yaşanıyor. Benim iki kız evladım var ve ben iki sininde hayatlarını karartım...

Çocuklarınla görüşmeyeli ne kadar oldu?

İki yıl oldu.

Neredeler, ne yapıyorlar?

Küçük kızım babasının yanında, büyük kızımın nerede olduğunu bilmiyorum. İki yıldır kayıp. Hiçbir haber yok! Öldümü kaldımı bilmiyorum. Hep düşünüyorum, ağlıyorum ama büyük kızım yemin etmiş, ben onun yüzünden bir şey olamadım, ben de onun hayatını karartacağım, görüşmeyeceğim diyormuş...

Yani şimdi, senin kararmamış bir tarafın mı kalmış. Hayatın gitmiş, içki, esrar, hap, genelev, pezevenkler, namussuzlar... Senin hem bedenini hem ruhunu bitirmişler, kızın daha ne yapacakmış, anlayamadım bunu.

İşte Oktay Abi, şimdi biz, Ayşe Hanımla, niye mücadele ediyoruz, biz niye bu yola çıktık! Bizim çocuklarımızın hayatları karardı, başka çocukların hayatı kararmasın diye, bu durumlar olmasın diye kavga veriyoruz vereceğiz...

Sizde bu hayatlarımızı yazın, bilmeyenler okusun, öğrensinler, çocuklarına sahip çıksınlar.

Genelevde çalışma şartları nasıldı, baskı çok muydu, dostun olacak pezevenk, sana nasıl davranıyordu?

Ben bir hastalık geçirmiştim. Yumurtalıklarım iltihap yapmıştı, ameliyat oldum, o ameliyatta, benim bu dostum olacak pezevenk, doktorla anlaşmış, benim yumurtalıklarımı, çocuğum olmasın diye bağlatmış... Hastaneden çıktıktan sonra, kanamam oluyordu, beni o halde çalıştırıyordu. Bazen tampon yapıyordum kanamam kesiliyordu. Böyle çalışmaktan yumurtalıklarım kist yapmıştı, borcum çoktu, ben o halde çalışıyordum. Doktora, on bir senedir ben hamile kalmıyorum ben iki çocuk annesiyim, neden hamile kalmıyorum dedim, O zaman doktor nasıl kalacaksın, senin kordonların yok ki, senin kendinden haberin yok dedi. O an dünya başıma yıkıldı. Bu insanlar insan değil, aç kurtlar gibi, insanı yok ediyorlar. Ameliyat sonrası pezevenk başıma geldiğinde, içeriye otuz milyar borçlanmışsın, bundan sonra dışarıya para çıkmayacak, dedi. Ben bu borcu ödeyip bir daha çalışmayacağım, ister beni öldür, ister yaşat, ben çalışmayacağım, yoksa kaçarım dedim...

Hiç karşına adam gibi adam çıkmadı yani... Bu boktan hayatın içinde, hiç birini sevdin mi?

Yok, nasıl olacak ki; üç beş dakika görüştüğün adamı nasıl sevecen, hem pezevenk bana, saatlik, gece, sabahlık müşteriyi yasakladı. Onlar buna kıskançlık diyorlar. Kimseyle samimi olamazsın, döverler çünkü... Asıl amaçları, aman malı başkalarına kaptırmayalım! Elindeki para getiren makineyi başkasına kaptırırlar mı? İçeride patron vekili, çalışanlar, hep onları tutarlar. Sen makinesin çalışacaksın, onun için olamazdı, olmadı... Ayrıca öyle bir şey yaparsan, kaçarsan; kızlarının başına gelecekleri düşün diyordu. Kendimi değil, kızlarımı düşündüğümden, hiçbir şey yapamıyordum, (Ağlıyor) Sen ölene kadar çalışacaksın başka çare yok!... Onlar gidip başka kadınlarla da oluyorlardı. Affedersin, orospu parasıyla, orospu, si... yorlardı. Öyleydi.

Peki, neticede kaçtın. Nasıl oldu, nasıl kaçtın?

Televizyonda "Deşifre" programı var. Onlara gizli telefonlar açtım, küçük kızımın yardımıyla da onlara ulaştım. Allah onlardan razı olsun, onların sayesinde kurtuldum. (Ağlıyor)

Peki, bu Milletvekilliği adaylığı nasıl oldu?

Ben sonra Konya'da Kadın Sığınma Evi olduğunu öğrendim. Oraya gittim. Şefkat Derneği'ne başvurdum. Onlar bana sahiplendiler. Başkanı Hayrettin Bulan Bey bize çok sahip çıktı.

Bu kadar namussuzlukları yaşayan bizler, Ayşe Tükrükçü arkadaşımla beraber aday olduk. Bizim yaşadıklarımızı, başkalarının çocukları yaşamasın diyorum. Kavga ediyoruz. Eğer Meclis'e girersem, bu namussuzluklarla, ölene kadar mücadele edeceğim...

Seçimler için ne kadar para harcıyorsunuz, yani kaç milyon dolar harcayacaksınız?

Sıfır parayla. Şefkat Derneği bize ofis yaptırdı, bildiri yaptırdı.

Sn. Başbakanımız mağdur, sizde mağdur esiniz. Aynı bölgeden, Üsküdar'dan adaysınız, bakalım ne olacak?

Sn. Başbakan, daha mağdur! Milyar dolarlarla, daha mağdur! Ben sıfır parayla mağdurum ama onun kadar ağlamıyorum. Onlar yalan söylüyor, milleti kandırıyor.

Ben kimseye yalan söylemiyorum, kimseyi kandırmıyorum, şu üzerimdeki elbiseyi bile yardımseverler verdi. Ben bir lokma ekmeğe, bir hırkaya razı gelmiş bir insanım... Benim kavgam, bu kötülüklerle mücadele etmek...

Sana çıktığın yolculukta şans ve başarılar dilerim. Oy kullanacağım bölgede değilsin, Ben Ayşe Tükrükçü Hanıma oy vereceğim, ama o taraflarda dostlarımın seni desteklemesini isteyeceğim...

Teşekkür ederim, saygılar...

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Meclis'e bir imparator gerek!..

22 Temmuz 2007'de gerçekleşecek Milletvekili Genel Seçimleri öncesi siyaset(sizliğ)in ateşi biraz daha harlanmış durumda! Öyle güzel afili atraksiyonlar yaşanıyor ki, uzun bir aradan sonra ilk defa bir görsel şovu hayretle izliyor ve ibretle takip ediyorum!

Göstermelik demokrasimizin nimeti gereği sandık başına gidecek olan yurdum insanının akli süzgeci, çay tanelerine benzeyen bu artistik gösteriyi süzecek azami sınıra ulaşamadı henüz. Bu seçim döneminin, daha bir başka örneği, eşi, benzeri yok. Tersi yönde iddiası olan beri gelsin, meramını anlatsın. Tabii, bu eşi-benzeri olmaması yönündeki iddia Tanrı'nın gücüne gitmesin. Eminiz o da hayretle izliyor bu çadır tiyatrosunda yaşanan cambazlıkları! Öyle ki, partiler arası yaşanan son dakika transferlerinden, son saniyede ucu kopan ittifak reaksiyonlarına; bireysel ikbali ve siyasi rantın muazzam meyvelerini garantiye alma çabası için kulvar değiştirme cinliklerinden, parti vitrinlerini manken, sporcu ve bilimum 'sosyete sanat' erbabına tahsis etme stratejilerine kadar uzayıp giden hayretlerle dolu bir seçim sürecinin içinden geçip gidiyoruz.

Mazot değil İmparator

Bakınız, havuzunda dahi telefon kontörlerinin yuva yaptığı, palavra kesesi ve ufku geniş Cem Uzan'ın Genç Partisi, İstanbul 3. Bölge'den müzikal yaşamın duayeni ve alemin imparatoru(!) İbrahim Tatlıses'i birinci sıradan aday gösterdi. Her magazin haberinde dirseklerine kadar sıvanmış gömleğinin altından taşan göz alıcı kılları ile çiğ köfte ya da kebap yaparken gördüğümüz İbrahim ağabeyimiz, memleketi Urfa'ya ve çok 'şanlı' Urfa halkına deyim yerindeyse bir 'kazık' atarak, son dakika bombası ile Genç Parti'den aday oldu. Sonra öğrenmiş olduk ki, Urfa halkı bu duruma çok gücenmiş, kırılmışlar. İmparatorumuz, son ana kadar Urfa'dan bağımsız aday olacağını açıklayıp dururken, bir anda 'çok' Genç Parti'den aday olunca şaşırmışlar. 'Hadi, parti neyse; ama, bari aynı partinin Urfa listesinden aday olsaydı,' demişler. Urfa'dan bağımsız aday olacağını duyurduktan sonra, şov programında sıklıkla memleketine ve memleketlisine dönük ajitasyonlarda bulunan, "ahey ahey" haykırışları içinde tipik tribünlere oynayan imparatorumuz, acı bir lahmacun eşliğinde Urfa halkına bir özür borçlu gibi herhalde!..

Kürt kalamayıp, Türk de olamamak

Efendim, biz bu son dakika paslarına, frikik gollerine oldukça alışık olan, artık bu durumu kanıksamış bir neslin ürünleriyiz. Açıkçası, siyaset adına 'sıfır' beden bilgiye sahip olan Tatlıses'in, bu konu gibi daha pek çok ülke meselesi hakkında 'asgari' nitelikte izan sahibi biri olduğunu düşünenlerden değilim. (Siz düşünüyor musunuz yoksa?! 'I YTL mazot' mucidi Cem Uzan düşünüyor halbuki!) Siyaseti, eğer her şov programının enteresan gelişimi esnasında "ne mutlum türküm diyene" demekten ibaret sayıyorsa eğer, kendisi yerden göğe kadar anlı-şanlı bir 'Türk' siyasetçisidir! İmparatorumuzun 'varlık'-'aidiyet' temelinde oldukça güçlü bir sıkıntı yaşadığı malumdur. (Kürtçe'nin yasak olduğu zaman dilimlerinde tek bir Kürtçe parça söylemeyen şarkıcımız, Kürtçe'nin görece serbestleşmeye başlaması ile bu dilden parçalar söyleyerek, "bakın, ben dilimi ve varlığımı savunuyorum" mealinde bir 'mesaj' verme havasına girmiş gibiydi. 'Beyaz Türk' olabilmek için bin dereden su getirmesi de bu isin paradoksu!..) Siyaseti kişisel sermayesinin ve emrinde olduğu düzenin kendisine biçtiği misyonun çıkarlarına adayan her büyüğümüz kadar imparator olan ağabeyimize yeni partisinde az manevralı ve az acılı bir çizgi izlemesini tavsiye ediyoruz.

'Deve' tasdikli 'derin' dostluk

Bu konuda çok kuşkular içerisindeyim açıkçası. -Bu sıralar benliğimi kuşkulara düşüren o kadar çok trajik vaka ile karşılaşıyorum ki, artık normaldir diye düşünüyorum bu kuşku eğiliminin.- Bu adaylığın içinde enteresan olan çok şey var mesela. 'Sauna' davasını biliyorsunuzdur haliyle. İçinde bol rütbeli askerlerden yurdum siyasetçisine kadar uzanan 'seçkin' resmilerimizin yer aldığı bir dava süreci. Hatta, "sauna çetesi" olarak lanse edilmişlerdi kamuoyuna ve akıllarda da öyle yer etmişlerdi. Efendim, dinamit gibi bir sarsıntı yaratan bu çetenin yanında, yöresinde sevgili imparatorumuz İbrahim Tatlıses'in de adı geçmişti. Ve hala da ismi bu davada anılan, hatta konu ile ilgili olarak 18 yıl hapsi istenen İbo'nun, bu çetenin lideri olarak lanse edilen Kasım Zengin ismindeki kişiyle dost olabilmek için 10 deve kurban kestirerek fakirlere dağıttığı ve 500 yoksulun yiyecek ve giyecek ihtiyaçlarını karşıladığı bile iddia edilmişti. Fotoğraf karelerine de yansıyan 'derin' dostluklar imparatorumuzu o dönemde hiç olmadığı kadar zor durumda bırakmış ve biçare duruma düşmüştü kendisi. Sünnet törenlerinin bol rakılı ve mezeli masalarından sauna salonlarına taşan görüntüler imparatorumuz için çanların çalındığını gösteriyor gibiydi!

Zeynep Casalini'den 'Dokunma bana'

Çalınan çanlar, kanaatimce imparatorumuzu oldukça tedirgin etmiş olmalı ki, bu seçim döneminde Meclis şiarını benimseyenlerden biri oldu. Halbuki, bu önemli şahsiyetimiz, zinhar siyaset ile işinin olmadığını söyler dururdu. Sizce de, ilk başta bağımsız aday olarak ortaya atılan ve daha sonra Genç Parti'ye dönen yem kıvamındaki ibrenin hayra alamet olması makul müdür? Sakın ola, bu ani manevra Meclis'e kapağı atıp, şu ünlü dokunulmazlık zırhına sahip olmak için olmasın?! (Burada bir parantez açıp, sesi ve kendisi güzel Zeynep Casalini dostumuzdan "dokunma bana" parçasını istek parça olarak iletiyoruz. Hazır müzikten girmişken, Mor ve Ötesi'nin ve RED'in sağlam davulcusu Kerem Kabadayı'ya da selamlarımızı göndermeyi bir görev biliyoruz.)

Hani, az buz da değil, dile kolay 18 yıl!.. Yat yat bitmez vesselam..

Sauna meselesi siyasete kadar uzanmaya vesile oluyor böylece! Sauna'da terlemeye benzemiyor bu iş. İçeri girip itibarın da, şanın da, şöhretin de tükenip kaybolması var. Ondan sonra, ne kadar mağdur edebiyatı yapsan da, kendini ekranlar karşısında zavallılaştırsan da, salya sümük ağlasan da, artık hiçbir şey fayda etmez, iflahı kesilmez adamın!.. Bitmez, bekleyin. Sonra, 'Allah cezamızı verdi evladım' demesi var. Kameraya dönüp, 'cano n'olacak bu kaderimiz' demesi var!..

Meclis'te uçan güvercin olsam

Aslında bu kadar da dert etmemeli bu meseleyi. Nitekim, bu sefer de 5 yıldızlı bir cezaevinde, 5 yıldızlı konserler vermesi var. Ama, garanti benden, cezaevi yolu görünmüyor ileri bir tarihte. Kapısında "TBMM" yazan bir binanın içinde, 500 küsur milletvekiline Ağrı dağının eteğinde uçmayı öğretirken görüyorum hazretleri... Kahinlerimin tutmama ihtimali de var. Bu işte biraz kolpa gibiyim açıkçası. Kahinliğim bir kenara, siyasetimiz böyle bir kayığın içinde ilerliyor işte sevgili okurlar. Bana 'dokunmayan' yılan bin yaşasın diyen tüm adam sendeciler, bir de bu milyonların temsilcisi sıfatıyla Meclis'e girip paraları cukka ediyorlar cebe.

Bizler, talanın, yağmanın, soygunculuğun ayyuka çıktığı bir memleketin evlatlarıyız. Bol mazotlu palavraların; 'derin' ilişkili, lahmacunlu seçim propagandalarının oy kafalama taktiği olarak görüldüğü abidik gubidik bir düzenin hedef kitlesiyiz. Bize düşen, ses çıkarmadan, usulca sandığa gidip, bu göstermelik demokrasinin çarkına bir dişli daha eklemek. Halbuki, ben bu çarka çomak sokmak istiyorum. Hatta o çomakla delik deşik etmek istiyorum bu çarkın içini. İmparatorların meclis'i beni temsil edemez diyorum. İmparatorların olduğu bir meclis'ten ancak bol şamata çıkar diye bas bas bağırıyorum...

Seçim sloganlarımız da değişime uğruyor artık yeni siyaset yapma biçimi ile. Bu konuda muazzam bir yeteneği olan Cem Uzan efendi, sanırım imparatora özel yeni vaatler de düşünüyordur. "Her eve bir imparator" gibi mesela!

Yazının sonuna gelmişken, aklıma da bir şey geldi. Yahu, hanımının ayağına kurşun sıktırdığı ve inşaatındaki işçileri ölümle tehdit ettiği iddia edilen imparator kimdi?!

Aksiyonsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

timurdan@yahoo.com **Timur Danış**

NÜKLEER SEÇİME HAYIR

Bir seçim dönemine daha girdik. Sıcak yaz günlerinde partiler seçmenleri tavlamak için yarışta. Bu genel seçimin bir önemi de nükleer santrallerle ilgili. Bir önceki hükümet, 'tüm yapmayın' demelerimize rağmen nükleer yolda adımlar atmaya devam ediyor. "Nükleer Yasa" meclisten geçti, Cumhurbaşkanı'ndan veto yedi ve şu anda mecliste bekliyor. Hükümet bu konuda bayağı akıllı bir manevra yaptı. Nükleer yasa ile ilgili bütün hazırlıkları yaptı ama yasanın kesinleşmesini sonraki hükümete bıraktı. Öte yandan, eski meclisin geçiremediği yasalar bir sonraki döneme kalmıyordu. Fakat AK Parti hükümeti yarım kalmış yasaları yeni dönemde kaldıkları yerden gündeme getirmeyi yasalaştırdı. Bu durumda "Nükleer Yasa"da eğer AK Parti hükümeti seçimi kazanırsa ilk görüşmede meclisten geçmiş olacak. Bu seçimler bir anlamda "Nükleer Seçim."

Eski yıllarda da bir çok kez nükleer seçim görmüş ve nükleer karşıtı tavrımızı ortaya koyup **"Nükleer Seçim'e Hayır"** diyoruz.,

Hilal Atıcı (Greenpeace)

Günümüzde enerji konusu tüm dünya ülkelerinin öncelikli konularından birisi oldu. 'Enerji Güvenliği' terimi politikanın amentusu gibi sunulduğu, enerji çeşitliliği gibi terimlerin de her politikacının ve enerji uzmanının ağzına sakız edildiği bir siyasi ortamda 60'lı yılların hızla parlayıp sönen yıldızı nükleer enerji de Türkiye'ye adeta bir zorunluluk gibi takdim edildi. Hatta halk karanlıkla ve az gelişmişlikle tehdit edildi. Halk için siyaset anlayışı bir kez daha çiğnenip nükleer lobilerin yazımına yardımcı olduğu bir yasanın TBMM'den geçmesi sağlandı. Greenpeace, yenilenebilir kaynaklara, merkezi olmayan enerji modellerine ve enerji verimliliğine hızlı bir geçişi sağlamaktan aciz kalıp nükleer enerji gibi kirli ve pahalı enerjilerin reklamlarıyla ve lobileriyle zaman harcayan bir liderlik kurumunu anlamsız addetmektedir.

Bu nedenle, hem Türk halkını iklim değişikliğinden korumak hem de daha sürdürülebilir bir yaşam haklarını temin etmek maksadıyla bir enerji devrimini gerçekleştirme kapasitesinden yoksun olan siyasi partilerin bırakın seçilmesini, seçimlere katılmasını bile değersiz görmektedir.

Sevgili Arif, Günler hızla geçiyor. Yeni bir seçim dönemi daha geldi. Nükleer yasa cumhurbaşkanı tarafından taca atıldı. Şimdi topun yeniden oyuna girmesi için seçim sonu bekleniyor. Benim kişisel düşüncem, AKP'nin yeniden geleceği yolunda. Daha da zayıf ve içi boş bir muhalefet oluşturma çabaları başarılacak gibi görülüyor. Bu güçsüz muhalefeti en çok da nükleer santrale karşı vereceğimiz mücadelenin seçim sonrasıdöneminde göreceğiz. Ben bu dönemde "Nükleer seçime" hayır diyeceğim, anti-nükleer çalışmanın her seçimle kesiştiği gibi.

Türkiye'deki siyasi partilerin nükleer santrallere karşı yaklaşımları ne oldu. Mevcut partiler bu konuda ne diyorlar. Nükleer santrale programlarında yer vererek direk karşı çıkanlar hangi partiler?

Partilerin geçmişteki uzantılarının yaklaşımı ne olmuştu. Süleyman Demirel ve Erdal İnönü'nün partileri üzerinde bu konuda ne etkileri olmuştu.

Kendisine sol diyen partiler (CHP ve İP hariç) nükleer santrallara karşı olduklarını beyan ettiler ve parti programlarında yazılı olarak var. Diğer tüm partiler nükleer santral kurma arzusundalar. CHP bu konuda en belirsiz tavır takınan parti. Parti olarak değil, ancak bazı milletvekillerinin (Engin Altay, Yakup Kepenek, Taciser Seyhan vb.) bireysel olarak nükleer santrala ve kanundaki bazı uygulamalara karşı çıktığı bir durumdalar. Bu arada Deniz Baykal'ın 1978 yılında Bakan iken nükleer santrallara sıcak baktığı unutulmamalı. Keza, eski genel başkanlardan Erdal İnönü'de nükleer enerjiye sıcak baktığını açıklamıştı.

AK, MHP ve Demokrat Parti'nin (ANAP+DYP) parti programlarında Nükleer Santral kurulması eskiden beri zaten var.

Bu durumda; seçimden sonra hemen Meclis'te görüşülecek olan yasa, tek başına AK iktidar olsa da CHP-MHP koalisyonu olsa da büyük olasılıkla tekrar kabul edilecek ve yeni seçilecek olan Cumhurbaşkanınca onaylanıp yürürlüğe girecek gibi gözüküyor.

İşçi Partisi'nde geçtiğimiz yıllarda nükleer yandaşlığına doğru bir değişim oldu. Bu nasıl oldu?

İşçi Partisi Başkanı Doğu Perinçek ile 1993 yılında başlatılan "Nükleer santrallara hayır" kampanyası esnasında imza almak için bir görüşmem olmuştu. O zamanlar Aydınlık Gazetesi, Bilim ve Ütopya Dergisi'nde bir grup partili-partisiz çevreci arkadaş, nükleer karşıtı yazılar yazıyordu. Doğu Perinçek imza atmakta tereddüt etmiş, "Acaba halk yararına kullanılamaz mı, Çin'de de var" demişti? Kendisiyle yaptığım yarım saatlik bir tartışmadan sonra, ikna olarak imza atmıştı metne. Parti olarak da nükleer santrallara karşı olunduğu yazılmıştı sonra da.

Ancak 2006 başlarından itibaren, ulusalcılık, Kızıl elmacılık, Avrasyacılık gibi yeni ideolojik dönüşümlerden sonra, birden en keskin nükleer enerji taraftarı olarak bir dönüşüm yaşandı İP'sinde. Hatta parti meclisine hayatını nükleere vakfetmiş kişileri almaya başladılar. Bu arada partide çalışan anti-nükleerci birçok kişi güç durumda kaldı ve bir kısmı yollarını ayırdı. Türkiye'de ideolojiler, yurtseverlik-milliyetçilik, devletçilik, liberallik vb. kavramlar ve sağ-sol ayırımları artık birbirine karışmış durumda. Bu nedenle çok sık olarak bu tip kaymalar, değişimler yasanacak gibi gözüküyor daha yoğun olarak.

22 Temmuz secimlerine partilerden ayrı yaklaşım ne oldu. Tolga Yarman'ın aday adaylığı ile ilgili bir girişimi oldu. Bu günlerde sen bir yaklaşım getirdin.

Anti-nukleer ve çevreci cenaha yakın olarak; Yeşillerden iki arkadas Bilge Contepe ve Neriman Eren bağımsız olarak aday oldular. ÖDP Başkanı Ufuk Uras ve Baskın Oral hocalar da bağımsız adaylar. Popüler olmayan bazı çevreci adaylar da bağımsız katılıyorlar çeşitli şehirlerden.

Benim de içinde bulunduğum bir grup insan (yıllarca parlamento dışı muhalefet yapan), mecliste de CHP altında da olsa çevreci, anti-nükleerci adayların desteklenmesini önerdik. Ancak herzaman ki gibi (sol çocukluk hastalığı yine nüksetti), üzüm yemek yerine bağcıyı dövme çabalarına girişildi. Zaten CHP milletvekili aday adayı Sevgili Tolga Hoca'ya CHP de "teveccüh" etmedi, çünkü daha "Değerli" eski MHP-ANAP'lı adayları tercih ettiler partide.

Şu anda bir tek CHP Aksaray Milletvekili 1. sıra adayı Necdet Pamir, Ankara CHP 12. sıradan eski TMMOB Başkanı Bülent Tanık eğer seçilebilirlerse, bizim sesimiz olabilirler Meclis'te.

Eklemek istediklerin.

Ülkemizin herzamankinden daha fazla çevreci ve tüketici haklarını savunan, bunlar için mücadele veren insanlara, kuruluşlara, dergilere, yayınlara, eylemlere ihtiyacı var. Nerede ve ne adla olursa olsun bunları desteklemeli ve katkı koymalıyız.

Şahsım ve çevreciler, anti-nükleerciler adına; yıllardır bu mücadeleyi sürekli yürüyerek, dergi çıkararak, eylemleri destekleyerek devam ettirdiğin için de sana ayrıca özel olarak çok teşekkür ediyorum.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ali Ersin Kelleci

Arnavutluk Halkı'nın eşsiz yalakalığı

Haziran'ın ikinci haftası... Pazar günü **Arnavutluk**'un başkenti **Tiran**'a bir ziyarette bulunan **ABD Başkanı George W. Bush**, burada ilginç ve bir o kadar da 'trajik' sevgi gösterilerinin kahramanı oldu!

Dünyanın dört bir yanında protesto edilen, ziyaret ettiği ülkelerin halkları tarafından kitlesel biçimde kendisine tepki konulan Bush, ne ilginçtir ki, Arvavut halkı tarafından savaştan zaferle çıkmış 'muzaffer' komutan edası ile karşılandı!

Bush'un bu ülkeye ziyarette bulunan ilk ABD Başkanı olması, bu heyecanı ve şak şakçılığı bir kat daha artıran etkenler arasında görülebilir. Resmi kurumlarından 'sivil' toplumuna kadar, baştan aşağı Arnavutluk'ta 10 Haziran günü yaşanan 'Amerikancılık', ifadesi çok kolay olmayan bir 'eziklik' trajedisinin en 'anormal' görüntüsü gibi duruyor. Kısaca biraz göz atalım, ne oldu 10 Haziran'da?

Başkent Tiran günler süren olağanüstü çalışmalarla modernize edilmeye çalışıldı. *-Bir benzeri, İstanbul'da gerçekleşen NATO Zirvesi nedeni ile ülkemizde yapılmıştı ve İstanbullular büyük bir işkenceye maruz kalmışlardı! Her ABD'li Başkan, diplomat ve bürokrat tayfası, büyük bir işkencenin baş müsebbibi oluyor bu durumda. Emperyalistlere yaranmak için neredeyse 'sir ağda' dahi yapılacak görsel güzellik için! Zamanında, İstanbul'daki genelevler dahi ABD'li askerlerin cinsel iştahlarına hitap edebilsin diye yıkama-yağlama seanslarından geçmişti.-* Bush'un geçiş güzergahında yer alan caddeler boydan boya temizlendi, halktan ve haşerelerden arındırıldı! Apartmanlara dev ABD bayrakları asıldı. Caddelerde toplanan on binlerce Arnavut, başlarında ABD bayrağı bulunan 'Sam Amca şapkaları' ile bu tabloya renk kattılar. Ellerindeki, **"Ortak olmaktan gurur duyuyoruz"** yazılı pankartlar da promosyon olarak görülebilir!

Bununla da bitmiyor tabii ki, devamı var. Caddelerdeki panolar, **"Başkan Bush Arnavutluk'ta tarih yazıyor"** yazılı afişlerle gün boyu renklenip durdu. *-Tarih, bugün Irak'ta, Filistin'de yazılıyor ilmik ilmik!..-*Ülke yönetimi tarafından Bush'a yapılan bu jestler, üzerinde **Bush** ve **Özgürlük Heykeli**'nin resimlerinin yer aldığı 3 ayrı hatıra pulu serisinin çıkartılması ile zirveye doğru ulaştı!

ABD Başkanı Bush'un ziyareti, Tiran'ı birbirine kattı, Sam Amca şapkaları takan onbinler, değiştirilen sokak isimleri, devasa Amerikan bayrakları...

Din palavra! Aslolan cellat sevicilik!..

Sokaklarda yaşanan bu hoş manzaralar, bir yandan da nahoş bir lezzete sahipti. Yeryüzünün bir celladı olan ABD'ye ve Başkanına karşı gösterilen bu itina ve en önemlisi halk nazarında sergilenen 'yalakalık', 'acizkar' bağlanmışlık, ancak cellat sevicilikle açıklanabilirdi. Celladına aşık olan kurbanların görüntüsü, bugün ABD işgali ve bombaları altında inleyen milyonlarca dünyalının o 'ibret' niteliğindeki fotoğraflarının yanında iğrenilecek ve kahredilecek bir muhtevaya sahipti. Haber kanallarında iğrenerek göz gezdirdiğimiz Arnavutluk şovu, mideleri bir kez daha alt üst etti. **Müslüman Arnavutlar, Müslüman Irak**lı'nın katledilmesine göz yumuyordu böylece! **Filistin**'de, **Irak**'ta, **Afganistan**'da yaşanan işgalin kahramanı Bush'u ve onun nezdinde ABD'yi elleri patlarcasına alkışlarken ve elinde milyonların kanı olan Bush'un elini sımsıkı tutarken, tokalaşırken, dinleri ve imanları adına mı bunu yapıyorlardı acaba?! Din de, iman da yalan olmuş, gerisi laf-ı güzaf!..

Bush, Arnavut yönetimi ve halkı tarafından ödüllendirilen ziyareti esnasında incilerini de döküyor elbette. Mesela, **"Arnavutluk'ta özgür toplumu teşvik etmek istediklerini"** belirtiyor. Halbuki bu, sayın Bush'un değil; ama, spekülatör **George Soros**'un görevi! Soros ile ikili ilişkilerinde bu görev paylaşımını iyi yapmaları gerekir! Biz, özgür toplum denilerek kast edilenin, bağımlılaştırılmış, zavallılaştırılmış, şükretmeye mahkum edilmiş, her yönden etkisiz hale getirilmiş yığınlar olduğunu iyi biliyoruz. Teşvik yönteminin de sihirini bilmekteyiz. Soros önderliğindeki bol paralı 'sivil toplumculuk' çalışmaları örnek verilebilir Şimdi de, Arnavutluk için 'özgürleştirme' girişimi başlatılmış oluyor ABD tarafından.

Nişan yetmez, mutlu tabloyu evlilikle taçlandırmak lazım!

Arnavutluk Cumhurbaşkanı **Alfred Moisiu**, düzenlenen törenle Bush'a Arnavutluk'un en büyük devlet nişanı olan **"Bayrak Madalyası"**nı vermiş ve madalyanın Bush'a, Arnavut sorununa ve özellikle de **Kosova**'daki soruna katkılarından dolayı verildiğini açıklamış. Bush da, bu 'resmi' pohpohçuluğa, gaza karşılık, Başbakan **Sali Berişa** ile olan görüşmesinin ardından yaptığı açıklamada, **"ABD ve Arnavutluk'un bağımsızlığı güçlü biçimde desteklediklerini bilmek, Kosova halkı için önemlidir"** diye buyurmuş ve gaza gazla karşılık vererek iyice ihya etmiş Arnavutluk yönetimini ve halkını!

Güce tapınmanın en çarpıcı öğesidir Bush'a verilen madalya. **"Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez"** deyip, şark kurnazlığı ile devletin tüm kurumlarının ve halkın mevcut gücünün Bush ziyareti için seferber edilmesi ve bu uğurda sergilenen 'yılışık' ve 'teslimiyetçi' tablo düzeysizleşmenin, yozlaşmanın en üst düzeydeki örnekleri arasında. 7 saatlik bir ziyaret için haftalar öncesinden başlayan olağanüstü seferberlik, ziyaret süresince sergilenen tüm sarmaş dolaş görüntüler, apartmanlarda asılı dev ABD bayrakları, başları süsleyen Sam Amca'lı şapkalar, emperyalizme teslim olunmuşluğu ifade eden ve halk tarafından taşınan pankartlar, Cumhurbaşkanı'nın ikram ettiği Bayrak Madalyası ve Bush'un saatinin çalındığını düşündüren o kucaklaşma görüntüleri, insanlığın ezikleştiğinin ve haysiyetin yerlerde gezindiğinin en somut ifadesi!

Tüm yeteneklerimizle emirlerinize hazırız!

Başbakan Sali Berişa, Arnavutların **"ABD'nin destekçisi bir ulus"** olduğunu belirterek, süper güç karşısında bir kez daha tescil ediyordu ezilmişliği, ibretli teslimiyetçiliklerini!

Bunun yanında, şu sözleri de ibret olsun diye tarihe geçebilir nitelikte: **"Sayın Bush'a, Arnavutluk'un daima ABD'nin, gerektiğinde destek vermeye hazır gururlu bir müttefiki olacağına dair güvence vermek istiyorum."** İşbirlikçilikte daima hazır olduklarını, bunun için saçlarını süpürge edebileceklerinin güvencesini veriyorlar. Sen çok yaşa Berişa!

Devamı da var. Öyle kolay değil ABD patentli katliamların ortağı olmak! Kanıtlamak istiyor kendini Berişa, işte kanıtı:

"Arnavutluk'u Batı askeri ittifakına katılım daveti almaya uygun hale getirmek için her türlü kararı almaya, her türlü yasayı çıkarmaya ve her reformu gerçekleştirmeye hazırız."

Hep hazırlar! Sürekli 'hazır ol'da bekliyorlar ABD'nin bir işareti için!.. Bir de, her türlü karar, yasa ve reformdan bahsederek, **"Ne görev verilirse yaparım abi"** misali emir eri pozisyonuna girmişler bile.

Ülkesinin şerefini, onurunu, bağımsızlığını ayaklar altına almanın, bu değerleri bizzat kendi elleriyle teslim etmenin can yakan tablosu karşısında söyleyecek pek de bir şeyimiz yok. Aslında var; ama işe yarar mı, bu da şüpheli. Halkını ve ülkesini bir cellat karşısında 'hizmetkar' hale getiren ve bunu canı ata ata yapan tüm ezilmişlik timsallerine şimdiden geçmiş olsun!.. İnsanlığın başı sağ olsun!..

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kısa bir süre önce medyaya yansıyan bir haber şaşkınlık yaratmıştı kamuoyunda. Nesin Vakfı'nın adının geçtiği bir 'tecavüz' haberi ile çalkalanıyordu ortalık. Konu ile ilgili Nesin Vakfı'ndan gözaltına alınıp cezaevine götürülen gençler, o günlerde içerisinde bulundukları ruh hallerini ve kendilerine cezaevinde yapılan 'özel' muameleleri bir mektup ile Türkiye'ye duyurdular. Dikkatle okumanızı tavsiye ettiğimiz bu mektubun ülkemizin somut gerçekliklerini de yansıtan tarihi bir önemi olduğunu düşünüyor ve yorumları siz okurlarımıza bırakıyoruz.

28 Haziran 2007

Sevgili Dostlar,

Dört gün önce iki çocuğumuza karşı açılan davanın ilk duruşması yapıldı. Şikayetçi taraf tecavüz iddialarını geri çekti. Gazeteler, televizyonlar hiç söz etmedi ama ben söyleyeyim dedim. Kırgınlığımızı içimize atıyoruz. Sonuç olarak bu toplum böyle diye biz varız. Durduk yerde tutuklanıp işkence gören iki çocuğumuz yaşadıklarını kaleme almışlardı. Daha uygar bir ülkede yaşamamıza katkısı olur umuduyla ekte sunuyorum.

Sevgiler, Ali Nesin

Mart 2007

Söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum ama başlamalıyım...

İkindi kahvaltısında, Vakıf'ta doğum günümü kutladık. Sonra odama ders çalışmak için çıktım. Yemeğe kadar çalıştım. Şevket Ağabey (işçimiz) kapımı çalıp, Nuran Abla'nın (müdiremiz) beni çağırdığını söyledi. Aşağıya indim. Nuran Abla'nın yanında Yasemin Abla (avukatımız) ve X (tutuklanan diğer çocuğumuz) de vardı. Bize gözaltına alındığımızı ve jandarmanın bizi beklediğini söyledi. Jandarmada ne yapmamız gerektiğinden ve haklarımızdan bahsetti Yasemin Abla. Çatalca'da jandarmaya gittik. Jandarmada yaklaşık 50 saat kaldık. Bize iyi davrandılar. Sonra adliyeye götürdüler. Önce savcı, sonra da hakim ifademizi aldı. İlk kez savcı ve hakimin karşısına çıktığımdan çok heyecanlıydım ama sorulan tüm sorulara cevap verdim. Hakim tutuklama kararı verdiğinde korktum ama siz (Ali Nesin) arayıp bizi yatıştırdınız. Bu, bana 5 dakikalık güven verse de, cezaevine girdiğimde o güven tamamiyle kayboldu.

Cezaevine girer girmez, cezaevini koruyan askerler çırılçıplak soyup tekme tokat dövdüler. Dört kişiydiler. On dakikaya yakın dayak yedim. Bacaklarıma, suratıma, vücuduma, her yerime vurdular. Hepsi aynı anda vuruyordu. Ben de bu arada yüzümü ve cinsel organımı korumaya çalıştım. Sonra elimi yüzümü yıkatıp üç cepheden fotoğrafımı çekip gardiyanlara teslim ettiler.

Neye uğradığımı anlamadan bu sefer de gardiyanlar tarafından sorguya çekilip dayak yedim. Birçok gardiyan vardı ama sadece ikisi vurdu. Hepsi de iri yarıydı. Vücuduma ve yüzüme vurdular ama hiç olmazsa giyiniktim.

Bu gardiyanlardan biri nereden geldiğimi sordu. Nesin Vakfı'ndan dedim. Bunu der demez, "sen Allah'a inanıyor musun?" diye sordu. Ben de, "inanıyorum" deyince, o da "orayı kuran ateist değil miydi?" diye sordu. Ben de orada inanç özgürlüğü olduğunu söyledim. Gardiyan inanmayıp yine dayak attı.

Vakıf'tan verilen 100 milyonumu alıp "karantina"ya attılar. Karantinada 70-80 kadar kişi vardı. Onlara suçlamayı söylemedim, bilgisayar hırsızı olduğumu söyledim. Çatalca'daki jandarmalar öyle tembih etmişlerdi.

Korktum. Saat 2'ye kadar uyumadım. Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra biraz kestirdim. Yorgan, battaniye filan yoktu, diger mahkûmlar almışlardı, ceketime sarılıp uyudum. Kestirmeden önce tüm bu başıma gelenleri gözümün önünden geçirdim. Dört saat sonra kaldırdılar. Ekmek kasalarını taşıttılar, etrafı temizlettirdiler. Sonra sabah kahvaltısı olarak leş gibi bir kovanın içinde çorba getirdiler. Aç olmama rağmen yiyemedim. Yiyen biri kustu. Kahvaltıdan sonra çalışmaya devam ettik. Mahkumlara gelen eşyaları koğuşlardaki diğer mahkûmlara taşımaktı görevim, postacılık yani. Sabah saat 7.30'dan akşam saat 18.00'a kadar hiç dinlenmeden sürekli eşya getirip götürdüm. Bütün bu süre boyunca hiçbir neden yokken gardiyanlar dövüyorlardı. Dövüp gülüyorlardı, eğleniyorlardı, belli ki zevk alıyorlardı bizi dövmekten. Hakaret ve küfür de ediyorlardı.

Öğle yemeğini de iğrenip yemedim. Akşam kendimi zorlayıp biraz pilav yedim. O gece de korkarak yattım. Herkesin uyumasını bekledim. Ertesi gün gene sabah 6'ya doğru kaldırdılar. Bütün gün gene çalışıp sürekli dayak ve küfür yedim. O gün Yasemin Abla geldi, bana eşya getirmiş. Tanıdık bir yüz görünce çok sevindim. Avukatların olduğu bölüme gittik ve orada konuştuk. Ne zaman çıkacağımı sordum. 1.5-2 hafta içinde dedi. İçime öyle bir korku girdi ki, anlatamam... Orada iki hafta geçirmek ölüm demektir. Dayaktan öldürürler.

Yasemin Abla'yla konuşmamız bittikten sonra koğuşlara dağıtıldık. Suçlamaya göre dağılım yapılıyordu. Beni tecavüzcülerin bulunduğu koğuşa attılar. O an öldüğümü hissettim, çünkü postacılık yaparken tecavüzcüler koğuşuna gelen eşyalardan bir tanesini götürdüğümde, oraya bakan gardiyan beni diğerlerinden çok daha fazla dövmüştü ve bana "sakın buraya düşme" demişti.

İşte şimdi o gardiyanın sorumlu olduğu koğuşa gidiyordum. O gardiyan beni gördü. Tam dövecekken ona suçsuz olduğumu söyledim, 10 gün sonra çıkacağım dedim. O da bana, "sana 41 gün müddet veriyorum. Bu süre içinde çıkmazsan seni çok fena döveceğim" dedi. "Sadece ben değil, bütün koğuştaki herkes dövecek" dedi. "Tamam" deyip anlaşmayı kabul ettim.

Koğuşa girdik. İki kişiydik bu koğuşa giren. Diğeri 50'sine yakın bir adamdı. Gardiyanlardan birinin tanıdığı olduğu için ona dayak atılmadı. Tecavüzcüler koğuşuna teslim eden gardiyan diğer gardiyana "bu benim tanıdığım, buna vurma" dedi. Kural gereği ilk gelenle konuşulmazmış. Yaklaşık 3 saat kimse bizimle konuşmadı. "Ümraniye sapığı" da oradaydı. Bana yaklaştı ve kendisinin ve yanındaki arkadaşlarının hangi suçlarla orada olduklarını söyledi. Sonra koğuşun ağası "Şükrü" beni sorguya çekti. O arada da koğuş ağası ve iki koruması beni sürekli dövüyorlardı. Kalın bir sopayla elime 5-6 kez vurdular. Nereden geldiğimi sordular. Nesin Vakfı'ndan geldiğimi söylemedim, çünkü bunlardan herşey beklenir. Büyükçekmece'de oturduğumu, orta halli bir ailenin çocuğu olduğumu söyledim. Bir suç uydurdum. Kız arkadaşıma tecavüz etmişim... Suçsuz olduğumu söyleseydim, daha çok döveceklerinden çekindim.

Bir ara eğil dediler. Eğildim. O esnada kafama yumrukla çok sert vurdular, tam dört defa. Bir anda gözlerim karardı, o kadar sert vurdular... Dayağımı yedikten sonra, bana en son koğuşa gelenlerin yaptığı işi söylediler. Ben de onları dinledikten sonra kenara çekilip umutsuzca beklerken bir gardiyan geldi ve tahliye olduğumu söyledi. Kelimenin anlamını bilmiyordum. Gardiyana ne demek bu diye sordum. "Çıkıyorsun" deyince âdeta yeniden doğmuş gibi oldum. Çünkü orada hayata dair hiçbir şey yoktu. Orada bir saniye daha duramazdım. Çıkarken, iddiayı kazandığım için beni daha önce çok dövmüş olan gardiyana gereken hareketi yaptım... Askerlerle yola devam ettim. Çıkış işlemlerini yapmaları için yüzbaşının yanına gittik. Orada dilim çözüldü ve ağzıma gelen herşeyi beni döven askerlere karşı söyledim. Yüzbaşıya da hakkımı arayacağımı ve nereden geldiğimi söyledim. Yüzbaşı beni döven askerlerden birini çağırıp ona fırça çekti. Gece 01.30'da bıraktılar. Param yoktu. Koşup üstüm başım çamur bir halde bir taksiye bindim. Taksici Nesin Vakfı'nı arayıp parasının ödenip ödenmeyeceğini sordu. Bir saat sonra Nesin Vakfı'na (evime) ayak bastım.

Mart 2007

8 Ocak Pazartesi günü, saat 07'de gözaltına alındık. 07.30'da karakola götürüldük. 12.30'da nezarete girdik. 10 Ocak Çarşamba günü saat 14.30'da adliyeye götürüldük. Savcı ifadelerimizi alıp nöbetçi mahkemeye sevk etti. Mahkeme cezaevine sevk etmeye karar verdi. Saat 23.30 gibi cezaevine yola çıktık. Önce Metris'e gidip (tutuklanan diger çocuğumuz) X'i bıraktık. Saat 13'de ,

Bayrampaşa'ya geldik. Bizi getiren uzman başçavuşla birlikte içeri girdik. Üstümü değiştirdim. Askerler bilgisayara kaydımı yaptılar, fotoğraflarımı çektiler ve sorular sordular. Dosyamdan iddiayı okuyup öğrenince "şerefsiz" dediler ve çeşitli hakaretler ettiler. Ama dayak atmadılar. Sonra uzman başçavuşla birlikte o binadan çıkıp hafif bir yokuştan aşağıya indik. Cezaevine teslim edeceklerdi. Cezaevinin giriş kapısından bizi içeri aldılar. Metal arama detektöründen geçtikten sonra poşetimi kontrol edip sağ taraftaki odaya girmemi istediler.

Odada karşılıklı iki masa vardı. Girişe yakın masadaki adam bana sorular sordu. Öbür masada kimlik bilgilerimi ve parmak izimi aldılar. Vakıf'tan aldığım 100 milyonumu aldılar ve karşılığında bir makbuz verdiler. Daha sonra adının Zeki olduğunu öğrendiğim bir gardiyan, "suçun ne lan senin?" diye sordu. Her şeyi tekrar tekrar anlatmaktan ve insanların inanmayıp hakaret etmelerinden bıktığımdan, duymazdan gelip önümdeki adamla konuşmaya devam ettim. Konuştuğum adam, "Nesin Vakfı'ndaki olaylardan, hani televizyonlarda çıkmıştı ya..." dedi. Ben de öyle bir şey olmadığını söyleyip yeni baştan olayı anlatmaya başladım. "Suç"umu soran Zeki gardiyan bana vurmaya başladı, uzun süre dövdü, çok tokat yedim. Bununla yetinmeyip, yan odadan plastik bir boru aldı ve "aç ulan ellerini" dedi. Her iki elime de dörder defa vurdu. Sonra beni yan çevirip bacaklarıma ve baldırlarıma her ikisine de boruyla üçer kez vurdu. Vururken "şerefsiz" gibi çeşitli hakaretlerde bulundu. Ardından ayakkabılarımı çıkarmamı istedi ve arkasındaki adamlardan birine "git getir şunu" dedi. Falaka aleti istediğini anlamıştım. Ayaklarımı kendim havada tutacağımı söyledim. Gardiyan ayaklarımın her ikisine de dörder defa vurdu. Yerde kıvrılmış vaziyette dolabın dibinde yatarken, "kalk su tut ellerine" deyip beni lavaboya yolladı. Elimi yıkamaya giderken acıdığı için ayaklarımın üstüne basmadan topuklarımın üstünde yürüyordum. Gardiyan bunu görünce "düzgün yürü lan" diyerek sırtıma vurdu. Mecburen çok acıyan ayaklarımın üstüne basa basa tuvalete gittim. Lavaboya yaslanıp aynaya baktığımda suratımın sapsarı olduğunu görüp çok şaşırdım. Sanki başka biriydim. Ellerime su tuttum şişip morarmasınlar diye ama yine de şiştiler ve iki gün boyunca ağrıdılar. Ayaklarımın altı da şişmişti. Geri dönüp eşyalarımı alırken, aynı gardiyan beni eğip sırtıma birkaç defa boruyla vurdu. Bu dayak faslı herhalde yarım saat sürmüştür.

Uzun bir koridorun en sonundaki karantina koğuşuna soktular. Karantinada 16-17 yaşlarında olduklarını tahmin ettiğim dört çocuk daha vardı. Diğerlerine adımın Mehmet, suçumun da hırsızlık olduğunu söyledim. Berbat bir yerdi. Yedi metrekarelik dar bir oda... Ranzalı bir yatak vardı. Yatağın arkasında da bir tuvalet taşı... Kapısı yok... Üstü gazete kâğıdıyla kapatılmış. O gece beş kişi iki yatağa sıkışarak bir-iki saat uyuyabildik.

Ertesi sabah gardiyan kapıya vurarak kaldırdı. "Uf... Ne biçim koku lan bu, ne yapıyorsunuz, sıçıyor musunuz lan..." deyip diğer dört kişiyi tekme tokat dövdü. Temizliğe başlattı. Karşı karantinadakilere bir şey söylemeyince, benimle aynı karantinada kalan çocuklardan birine bunun nedenini sordum.

Onların cinayetten burada olduklarını, gardiyanların onlardan çekindiklerini söyledi. Yarım saat sonra onları bize yaptığı gibi tekme tokat ve küfürle değil, nazikçe "hadi kalkın" diyerek kaldırdı. Biz bu sırada temizliğe başlamıştık. İlk önce kaldığımız karantinayı süpürüp sildik. Sonra çamaşır suyuyla bir kere daha sildik. Sonra "malta"nın, yani koridorun temizliğine başladık. Maltayı temizlerken bizi uyandıran gardiyan enseme eliyle vurarak, "Aziz'in torunları", "sapık herif", "şerefsizler" dedi. Temizlik bittikten sonra bizi uzun bir koridora götürüp sıraya soktular ve teker teker saçlarımızı kestiler. Adının sonradan tutuklulardan Kazım olduğunu öğrendiğim bir gardiyan, çocukları teker teker bir yere sokup çok fena dövdü. Daha önce "delikanlı" havaları yapan çocukların yalvarma seslerini ve ağlamalarını duyuyorduk. Hepsi hüngür hüngür ağlayarak geri döndü. Gardiyan bana doğru geldi ve tahminimce bir önceki akşam dayak yediğim ve topalladığım için beni dövmedi. Ama, "seninle sonra görüşeceğiz..." diye beni tehdit etti.

Sonra bizi koğuşlara dağıttılar. Beni A1 işçi koğuşuna gönderdiler. Tutuklular beni sorguya çektiler. Bu sefer adımı doğru söyledim ama suçumun yine hırsızlık olduğunu söyledim. Akşam üzeri koğuş ağası beni çağırıp suçumun ne olduğunu yeniden sordu. Ben yine hırsızlık dedim. Bana yalan söylediğimi, "Zeki Abi"den öğrendiğini söyledi. Beni döven gardiyan, "sizin oraya bir sapık gönderdim" diye haber vermiş diğer mahkûmlara. Hem "suç"tan dolayı, hem de yalan söylediğim için 10 kadar mahkûm gün boyunca beni sürekli dövdü. Akşam yatmaya gitmeden önce sıraya girip sayımı bekledik. Sayımdan sonra koğuşlara girdik. Yatağım böcek doluydu. Üzerime örtmem için çarşaf gibi incecik bir şey vermişlerdi. Çok soğuktu. Ya soğuktan ya da korkudan dişlerimi o kadar sıkmışım ki, dişlerim ağrıyordu, konuşmakta ve yemek yemekte zorluk çekiyordum. Cezaevinden çıktıktan bir ay sonra bile dişlerimi çok sıktığım belli oluyordu ve bu yüzden halen diş tedavisi görüyorum. Şişen ve ağrıyan ayaklarımı yatağın kenarında, havada tutmaya çalışıyordum. O gece çok az uyudum. Sabah saat 06'da kaldırdılar. Sıraya girdik, yeniden sayım oldu. Temizlik yaptık. Bütün gün iş yaptık. Ben pek ortada gözükmemeye çalıştım. Ama herkes benimle konuşmaya geliyordu. Cezaevinde kaldığım süre boyunca sadece dört-beş kaşık yemek yiyebildim. Hiç büyük tuvaletimi yapmadım. Ama bol bol su içtim. Üçüncü gece, saat 12 gibi gardiyan ve bir sürü mahkûm başıma gelip tahliye olacağımı söylediler. Tahliyenin anlamını bilmediğim için çok korktum. A6 cinayetçiler koğuşuna yollanacağımı sandım. O koğuşta bu suçtan içeri düşenleri hiç sevmiyorlarmış. Gardiyan özel eşyalarımı hemen toplamamı söyleyip daha ayakkabılarımı giymeden maltada yürümeye başladı.

Ayakkabılarımı giyemeden peşinden gittim topallaya topallaya. Ya A6 koğuşuna yolluyorlar ya da "seninle sonra görüşeceğiz" diyen gardiyan beni dövmek için çağırıyor diye düşündüm. İlk girdiğim yere yaklaşınca gerçeği anladım. İnanılmaz sevindim. İşlemlerim yapıldı. Bu sefer bakışlar, suratlar, mimikler, davranışlar çok farklıydı. Müdürün odasına götürdüler. Müdür de çok farklıydı. "Sizin iyiliğiniz için sizi dövdük" dedi, "bir daha buraya düşmeyin diye..." Anlaşılan bu kadar çabuk çıkacağımı tahmin edememişlerdi. Ayaklarımdaki, ellerimdeki ve sırtımdaki dayak izleri henüz kaybolmamıştı.

Girerken çok farklıydı müdür. Bana öldürecekmiş gibi bakıp, "şerefsiz" demişti. Şimdi şikayet edebileceğimden çekiniyor ve bana sevecen davranıyordu. Müdürün karşı odasındaki adam, "Niye bu kadar acele ettiler... Bu saatte yataktan kalkıp geldim" diye söylenip beni kapıya kadar geçirdi. Gece saat 01'di. Dışarıda yağmur yağıyordu. Ayaklarım acıyor, yürümekte zorluk çekiyordum. Dişlerim ağrıyordu. Verdiğim 100 milyonu sordum. "Yok şimdi para. Pazartesi gelip alırsın" dedi. Paramın olmadığını anlayınca bana 10 milyon verdi. Beni tramvay durağına kadar götürdü. Sağmalcılar'dan beraber bindik. O, birkaç durak sonra indi. Ben de Merter'de indim. Sefaköy minibüsüne binip annemin evine gittim. Kapıyı çaldım. Kimse açmadı. Oysa evde ışık vardı. Kapıyı yumruklamaya başladım. Suçlamalara inanıp bana kızdıklarını ve bilerek açmadıklarını sanmıştım, meğer onlar da o sırada Vakıf'talarmış. Bakkaldan telefon kartı alıp annemi aradım. Anneme evin orada, durakta beklediğimi söyledim. Yirmi dakika sonra orada olacaklarını söyledi. Bekledim. Annemle amcam beraber geldiler. Annem bana sarılıp ağlamaya başladı. Yatıştırmak çok zor oldu. Hemen eve gidelim dedim, çünkü çok yorgundum ve ayaklarımın altı çok ağrıyordu. Eve gelir gelmez yattım. Aklımda hep Vakıf vardı; ama çok yorgun ve kızgındım. Bu halimle arkadaşlarıma görünmek istemedim. Başıma gelen haksızlıkları düşünerek uyuyakalmışım.

Vakıf'a ertesi gün gittim. Vakıf'ta herkes bana eskisi gibi davrandı.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yusuf Yavuz

Turizm ülkeyi kurtarır mı?

Destinasyonuna gurban olduğum/ Hello, selamımı almaz mısınız/ Sistem sizi süs için mi yarattı/ Biz gel demeyince gelmez misiniz?

Turistik olmayı başarmış olan kentlerde sezon hazırlıkları, turizmcilerde de kış boyu törpülenen umutlar cilalanmaya başladı. Turistik olamayan kentlerin "turizme", girişimcilerinin de "dünyaya" açılma hevesleriyse büyük hızla devam ediyor.

Beldeye ilk kez gelen turistlere uzaylı muamelesi yapıldığı günler çoktan geçti. Şimdilerde binlerce belde ve köy, toplu halde turizme açılma şenlikleri düzenlemek için birbiriyle yarışıyor. Taşra kasabaları bir yana, ortalama büyüklükteki kentlerin de bu yarışa katılması, son dönem tartışmalarına konu olan "şiraze" kavramı etrafında epeyce tur attığımızın göstergesi oldu. Her yıl 15-22 Nisan tarihleri arasında kutlanan ve kimi kentlerde evlere şenlik görüntülerin yaşanmasına neden olan Turizm Haftası etkinlikleri boyunca ülkenin dört bir yanından ajanslara düşen haberler, şirazeyle aramızdaki ilişkinin bitmek üzere olduğunu kanıtlayan veriler içeriyordu. Kasvetli ve çarpıtılmış umutsuzluğun baharla kırılmaya başladığı günlerde, büyük uyuşmanın silikleştirdiği çapaklı gözlere düşülen en büyük gelecek düşü, turizm ve açılma cümlelerinin yan yana gelmesiyle oluşuyordu.

Soru şu: "Turizm, bir ülkenin, kentin, beldenin yegane kurtarıcısı mıdır?"

Soruya yanıt vermeden önce kısa bir gezinti yapalım. Turizm kelimesinin büyülü çağrışımına kapılan Anadolu kentleri ve kasabalarına gidelim. Ülkenin en verimli toprakları üzerine kurulan kentlerin, kasabaların sahip olduğu olanaklar müthiş, her hangi bir uzmana, ekonomiste; iyi bir çalışmayla Nobel getirecek kaynaklara, insan gücüne sahipler. En azından bir çoğu böyle. Bunu başaranlar da yok değil. Kayseri-Develi örneğin. Konya- Huğlu, Kahramanmaraş, Gaziantep bunlardan sadece bir kaçı...

Turizmi tek belirleyici sektör haline getirmeden, kendi değerini "turizm algısına" göre biçimlendirmeden de hem turistik hem de çağdaş olunabilir. Ama yok. Öyle değil. İlla da açılacağız turizme!

Ben söylemiyorum bunu. Yurdumun en mütevazisinden en iddialısına yüzlerce kentinin, beldesinin yöneticileri söylüyor. Bakalım hangi kentin, beldenin belediye başkanı, kaymakamı, yöneticisi turizm ve açılma cümlelerini yan yana getirerek neler söylemişler. Ve onlar turizme açılma düşleri kurarken bölgelerinde neler yaşanmış. Buyurun, seyreyleyin...

En Batıdan başlayalım, Kırklareli'nden.

Natürel şartlarda sudan faydalanmak...

Kırklareli-İğneada Belediye Başkanı Tahir Işık, beldenin eşine az rastlanır bir doğaya sahip olduğunu söylemiş. Hedeflerinin, altyapıyı tamamladıktan sonra turizme açılmak olduğunu ifade ederek, İğneada'yı bir turizm merkezi haline getirmek istediklerini belirtmiş.

Aynı ilin Kaynarca Beldesi Belediye Başkanı Seyit Uçan da "Beş tane doğal su kaynağımız var. Amacımız turisti buraya çekip daha natürel şartlarda bu sudan faydalandırmak" dedikten sonra en büyük hedeflerinin beldelerini iç turizme açmak olduğunu söylemiş.

Bu arada, Kırklareli'nde Atatürk'ün emriyle kurulan ve Cumhuriyet'in ilk tohum üretme çiftliği olan Sarımsaklı çiftliğinde önce üretim durduruldu, ardından satışa çıkarıldı ve satıldı.

Zile-Tokat;

Z.T.D.D.G.Y.H.T.E.V.P

Bu neyin kısaltması bilin bakalım? Doğal olarak bir şey çıkaramadınız tabii. Ben de çıkaramamıştım önce. Ama sonunda çözdüm. Şudur: 'Zile'nin Turizm Destinasyonuna Dönüştürülmesinde Girişimcilere ve Yerel Halka Turizm Eğitimi Verilmesi Projesi' nin kısaltması. Çünkü uzun yazınca akılda kalmıyor. E halkta da bu kadar akıl yok zaten!

Zile Belediyesi ve Gaziosman Paşa Üniversitesi, Dinçerler Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik Yüksek Okulunca ortaklaşa yürütülen 'Zile'nin Turizm Destinasyonuna Dönüştürülmesinde Girişimcilere ve Yerel Halka Turizm Eğitimi Verilmesi Projesi', İstanbul Ticaret Odası tarafından ayın en iyi projesi seçilmiş.

Bölge önemli bir meyve-sebze üretim merkezi. Narenciye hariç her şey yetişiyor. Ülkenin en önemli çiftliklerinden olan Kazova TİGEM özelleştirildi. Dimes'e Satıldı!

Karaisalı-Adana;

Adana'nın Karaisalı ilçesindeki tarihi Hacıkırı Köprüsü ile Belemedik İstasyonu'nun turizme açılması için çalışma başlatılmış. Akdeniz Türk-Alman İş Adamları Derneği Başkanı Teyvik Kısacık ve yönetim kurulu üyeleri, konuyla ilgili olarak Adana Büyükşehir Belediye Başkanı Aytaç Durak'ı makamında ziyaret etmişler. Ziyarette heyettekilerden Tevvik Kısacık, "Böylesine tarihi ve inşaat mühendisliği açısından ayrıcalığı olan Hacıkırı Köprüsü ile Belemedik İstasyonu, tanıtımını yaptığımız zaman büyük ilgi görecektir. İnanıyorum ki, Karaisalı dünyaca tanınacaktır!" diye konuşmuş.

Karaisalı dünyaca tanınmadı ama yakınındaki İncirlik Üssünden kalkıp Irak'a binlerce sorti yapan Amerikan uçakları sayesinde dünyaca tanındık!

Gümüşhane-Merkez;

Gümüşhane İl Kültür ve Turizm Müdürü Hüseyin Ateş, ildeki iki su mağarası, Zigana- Limni gölü, Karagöl ve tarihi halkevi binasının turizme açılması için çalışma başlattıklarını açıklamış.

Gümüşhane'ye giden ya da gelen turist sayısında bu yıl da bir değişiklik olmadı. Yani yine turist gelmedi. Projelerin ne olduğunu da bilen yok!

Isparta-Merkez;

Yabancıların ilgisini çekmeyi başaran vali...

Isparta Valisi Şemsettin Uzun, Davraz Dağı'nda bulunan kayak merkezini 49 yıllığına kiralamak isteyen Fransızların projesinden oldukça umutlu olduğunu söylemiş. Fransız yatırımcı ile Davraz'ın Avrupa'dan ciddi bir turist çekeceğini de kaydeden Uzun, "Kış ve kayak turizmine elverişli olan Davraz Dağı, tek zirveli bir dağ ve özellikle alternatif kış sporları yönünden önemli bir geleceğe sahip. Buna inandığımız için valilik olarak sadece geçen yıl Davraz'a 5.5 milyon dolarlık altyapı yatırımı gerçekleştirdik. Burası Türkiye'de düzenli altyapıya sahip tek kayak merkezi. Bu sayede yabancıların ilgisini çekmeyi başardık." demiş.

Başardıkları için tebrik ederiz!

Vali Bey yabancıların ilgisini çekmeyi başarmış ama, Davraz'ın eteklerinde dünyanın en leziz meyvelerini üreten köylüler Vali Bey'in dikkatini çekmeyi başaramamışlar. Meyvelerinin bir çoğunu dereye döküyorlar çünkü.

Eissporthalle-Almanya;

Barış istiyoruz. Ayrıca turizme açılmak da istiyoruz!

Almanya'da yaşayan Ovacıklılar bir gece düzenleyip hasret gidermişler. Barış mesajlarının verildiği gecede konuşan Tunceli-Ovacık Belediye Başkanı Hasan Hüseyin Dizi; "Barış istiyoruz. Gelecek kuşakların hayatlarına ipotek koyan kararlar alınıyor ve çevremizi barajlarla kapatıp, siyanürlü altın üretmeye kalkışılıyor. Devlet, hizmet vereceği idari kurumları birer birer kapatıyor. İlçemizi turizme açmak için gayret gösteriyoruz. Yaptığımız projelerle AB'den alacağımız destekle, Munzur suyunun arıtılması için çaba harcamaktayız." açıklamasında bulunmuş.

Tabii, turizme açılınca bütün dertler bitecek.

Kayseri;

Kıymeti bilinmeyen dağın, kıymetini bilirler...

Erciyes'i kayak ve kış turizmi merkezi yapacak proje ve planlama çalışmalarının startı verilmiş. Uluslararası tecrübeye sahip Kanada-Avusturya ortak girişimi Ecosign firması tarafından Büyükşehir Belediye Başkanı Mehmet Özhaseki'ye bir sunum yapılarak daha önce değişik kayak merkezlerinde yapılan proje ve planlama çalışmaları anlatılmış.

Sunumun ardından bir açıklama yapan Büyükşehir Belediye Başkanı Mehmet Özhaseki, Erciyes Dağı'ndan şimdiye kadar yeterince yararlanılamadığına dikkat çekerek, "Kayseri, 6 bin yıllık tarihiyle, coğrafyasıyla ve doğal güzellikleriyle birçok değere sahip. Ancak bunlardan hakkıyla yararlanıldığı da söylenemez. Erciyes Dağı da şimdiye kadar çok iyi değerlendirip faydalanamadığımız güzelliklerimizden. Biz şimdi bunun yollarını arıyoruz. Erciyes Dağı'nı bir kayak ve kış turizm merkezi yapmak amacıyla plan ve projeler hazırlayıp ardından uygulamaya koyarak ulusal ve uluslararası turizme açmak istiyoruz." diye konuşmuş. Ne güzel, biz değerlendiremedik belki başkaları değerlendirir Erciyes'i. Aman Hasan Dağı'nı da unutmayın. Ne de olsa Erciyes'in kardeşidir. Birlikte değerlendiriverin!

Dalyan-Muğla;

İsveç Kralına çağrı: Prensesler geldi, Dustin Hoffman geldi, medyadan duyan geldi, hadi gari sen de gel!

Daha bitmedi yurt gezimiz. Çok ilginç örnekler var çünkü. Biraz uzunca olacak ama Güney Ege'ye, Dalyan'a uzanalım. Ve cümleleri olduğu gibi aktararak birlikte okuyalım:

Dalyan Belediye Başkanı Suat Tufan, İsveç Kralı ve Kraliçesinin Dalyan'ı onurlandırması dileğiyle Kraliyet Protokol Müdürü Jan Petterson'a bir davetiye göndermiş. Tufan, davetinde "Gizli Cennet Dalyan'da sizi görmekten gurur ve onur duyacağız" dileğinde bulunarak, Dalyan'ı tanıtan katalog ve CD'yi de Kralın protokol müdürüne iletmiş. Daveti ileten Türk turizmci Güner Dönmez, "Dalyan, bilindiği üzere Türkiye'nin çok önemli turizm destinasyonları arasında yer almaktadır. Dalyan'ın İskandinavya pazarı için önemli bir konuma getirmek için çalışıyoruz. Türkiye'ye gelecek olan İsveç Kraliyet ailesini beldemize davet ederek, bütün Dalyanlılar olarak büyük bir heyecanla bekleyişe koyulduk. Kral ve Kraliçenin Dalyan'a gelmesi beldemiz için milyonlarca dolarlık bir reklam olacaktır. Bu sayede Dalyan İskandinav turistler için ilgi odağı olacağını tahmin ediyoruz" dedi. Güner Dönmez, Türk turizmciler olarak kar-kış demeden Türk turizmini tanıtmak için hiç bir fedakarlıktan kaçınmadan yollara düştüklerini de kaydederek, "Yeter ki İsveç Kralı ve Kraliçesi Dalyan'ı ziyaret etsin bu bizim için büyük onur ve gurur olacak" diye konuştu. Dalyan'ın daha önce dünyaca ünlü aktör Dustin Hoffman ve İngiltere Kraliyet ailesinden prensesleri ağırlayan bir belde olduğunu da kaydeden Güner Dönmez, " Bu yıl da İsveç Kral ve Kraliçesinin beldemizi onurlandırmasını bekliyoruz" dedi.

Dalyan'da biraz oyalanacağız. Çünkü anlatmak istediğimiz konuyu çarpıcı biçimde özetleyen, kendi değerini başkaları üzerinden meşrulaştıran, böyle anlamlı kılan zihniyetin en güzel örnekleri sergilenmiş;

Hoş geldiniz kral ve kraliçem!

Türk turizmci İsveç Kral ve Kraliçesine daveti ilettikten sonra Dalyan'a döndüğünde, Dalyan Belediye Başkanı Suat Tufan ve Belediye meclisi ile İsveç Kralı'nın daveti kabul etmiş gibi Kral'ı karşılamak için hazırlıklar başlatacaklarını da kaydederek, "Belediyemiz şimdiye kadar bu gibi organizasyonları alnının akıyla başarıyla gerçekleştirmiştir. Bu konuda altyapısı son derece sağlam olan belediyemiz bundan da yüzünün akıyla çıkacaktır" diye konuştu. Kral ve Kraliçe doğamıza hayran kalacak Kral ve Kraliçenin Dalyan Belediyesi'nin davetini kabul edip gelmesi halinde, Kral ve Kraliçenin Dalyan'ın doğa güzelliklerine aşık olarak döneceğini de kaydeden turizmci Güner Dönmez, "Bu davetin gerçekleşmesi halinde basta Türkiye'miz ve beldemiz için de büyük bir kazanç olacak ve şimdiden İsveç Kral ve Kraliçesine hoş geldiniz demek istiyorum" dedi.

Carettaların etkileyici tarafı...

Turizmci Güner Dönmez, Dalyan'ın 7 kilometrelik sahili, kaplıcaları, çamur banyoları, Kaunos kenti, kaya mezarları ve Akdeniz'in en temiz İztuzu sahiline gelen Caretta Caretta'ların yumurtla-

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mak için gelişlerinin de insanları etkileyici tarafını oluşturduğunu ve bu konularda da İsveç Kralına beldelerinin bu açıdan da tanıtımını katalog ve cd çalışmaları ile iletiklerini söyledi. Güner Dönmez, Dalyan'ın doğasına önem veren bir turizm destinasyonu ile İsveç Kral ve Kraliçesini etkileyecek bir doğa mimari karışımına da sahip olduğunu belirtti...

Yoruldunuz. Haklısınız. Bu kadar çok kral-kraliçe- onur cümlesi karşısında insanın nutku tutuluyor. Kral gelmezse şayet, onurunuz yerin dibine mi girecek? Carettalar bir daha yumurta bırakmayacaklar mı güzelim İztuzu'na? Bu nasıl bir komplekstir? Hangi trajedinin tiradıdır bu? Bu arada merak ediyorsunuzdur, kral ve kraliçe bunca iltifata rağmen geldi mi diye. Söyleyelim: gelmediler!

Neyse. Devam edelim...

Dalaman-Muğla;

Ülkenin en önemli tarım alanlarından biri olan Dalaman TİGEM Çiftliğinin arazilerinin turizm kentine dönüştürülmesine yönelik eleştiri ve haberlere adı bizde saklı olan Dalamanlı bir girişimci yurttaşımız şöyle tepki vermiş:

Sayın Dalamanlılar; Dalamanlı olmak için Dalamanı sevmek ve fiili kalıcı ikamet etmek veya Dalamanda doğmak gerekir. Dalaman sevgisi olmayanın, Dalaman halkı ile kaynaşamayanın yok ben Dalaman'da şunu istiyorum bunu istemiyorum demesi yanlıştır... Ya sev, ya terk et! Beğenmiyorsan çek git kardeşim! Bizim memleketimizde ne işin var? Bize bilgiçlik ve ukalalıkta taslama. Bizim aklımız bize yetiyor!

Eleştirirsen spastik özürlüsün!

Aynı turizm projesini eleştirenlere, Dalaman Belediye Başkanı da gürlemiş ve şunları söylemiş:

"Bu benim projem değil bu Türkiye'nin projesidir, acaba bu iptal olsa kime yarar sağlar. Eğer bu proje hayata geçerse 44 otel projesi var her otelde iki üç bin kişi çalışacak şu anda 12 -13 YTL para ile yevmiyeye gitmek daha mı iyi? Biz Dalaman'ın geleceği için çalışıyoruz. Bazı CHP'liler kapı kapı dolaşarak turizm kenti projesinin iptal olduğunu söylüyor. Bunu söyleyenler ya spastik özürlü ya da Dalaman düşmanı olabilir."

Tamam. Uzattık. Bu örneklerden daha çok var. Rize'yi, Erzurum'u, Ordu'yu, Kırıkkale'yi, Bitlis'i, Burdur'u unuttuğumuz sanılmasın. Ülke genelinin ortalaması sayılabilecek bir kaç örnek bunlar. Aktaramadıklarımız da var. Yüzlerce mağara var bu topraklarda. Yerin altı eski kaşar deliği gibi. Hepsi birbirinden güzel, değerli. Ve neredeyse hepsini turizme açmaya çalışıyorlar. Son on yılda en yerel gazetelere yansıyan turizm ve açılma cümlelerinin yanına en çok mağara kelimesi eklenmiş. Yani en çok mağaraları turizme açmışlar. Hatta birkaç yıl önce Isparta-Aksu'daki Zindan Mağarasını ziyaret eden turistlere mağaranın sarkıtlarını kırıp hediye etmişler köylüler. Bundan bizde çok var diyerek!

Turizme açılma çabaları, yerel yöneticilerin anlamını bile tam olarak bilmedikleri kelimeler eşliğinde bol açılışlı, projeli, bakanlı, bürokratlı, balonlu gösterilerle sürerken; ülkenin en önemli kamusal değerleri bir bir el değiştirdi. Yasalar, yönetmelikler mevzuatlar değişti. Madenler, ormanlık alanlar, kıyılar, koylar, dağlar, ovalar, güzelim göller, akarsular hatta binlerce bitki, canlı türü; bu el değiştirme furyasında sessizce avucumuzdan kayıp gitti!

En önemlisi insanımız törpülendi.

Yine de bıkmadık. Çağırdık. Gel, ne olur gel; şortla ya da taytla gel!

Biz şortla bekliyorduk; onlar Bond çantayla geldiler.

Şimdi hepimiz turistiz!

Akşamsefası

Yabancıya konut satışı turizmi vurdu İngilizler, Kalkan'da villa turizmini patlattı!

Türk turizmini patlatamayan İngilizler, Kalkan'da villa turizmini patlattı. 200'e yakın villada ortalama 5 yüz yatakla turizmciliğe soyunan İngiliz girişimciler, haftalığı 1000 ila 2 bin sterlin olan lüks villaları internet üzerinden pazarlıyorlar. "Hayalet turistler" nedeniyle büyük şaşkınlık yerli işletmeler ise büyük sıkıntıda.

Turizmde 20 yıl önce yıldızı parlayan Kalkan eski günlerini arıyor. Yabancılara konut satışından en çok etkilenen yerlerden biri olan beldede bulunan 2 bin konutun yarısından fazlasının yabancıların eline geçmesiyle birlikte turizmciler zor günler yaşıyor.

Kaş'ın 2500 nüfuslu Kalkan beldesi bundan yirmi yıl önce turizmle yıldızı parlayan sayfiye kasabalarından biriydi. Dünyanın en güzel on butik otelinden birini de bünyesinde barındıran beldede turizmciler bir hayli dertli. Yabancılara konut satışından en fazla etkilenen yerlerin başında gelen Kalkan'ın, sakinliği ve doğal güzellikleri nedeniyle İngilizlerin akınına uğramasıyla birlikte beldede bulunan 2 bin konutun neredeyse yarıdan fazlası yabancıların eline geçmiş durumda. Çoğunluğunu İngilizlerin oluşturduğu yabancıların bir kısmının satın aldıkları konutları kiraya vermeleri nedeniyle beldedeki bir çok otel ve pansiyon kapanmış durumda. Bölgede oluşan villa turizminin; otel ve pansiyonların yanında lokantasından, taksicisine kadar bir çok işletmeyi olumsuz etkilediğini dile getiren belde esnafı yeterince denetlenmediğini söyledikleri yabancıların turizmde kayıt dışı ekonomi yarattıklarını söylüyor.

Villa turizmi dengeyi bozdu

Kalkan'da görüşlerini aldığımız işletmecilerden bazıları, beldede villa satın alan yabancıların ülkelerine döndükten sonra internet üzerinden villasını kiraya verdiğini bu yolla oluşturulan kayıt dışı villa turizminin bölgenin turizm dengesini bozduğunu dile getiriyor. Bölgede villa satın alan yabancıların yarattığı bir başka dengesizlik ise turizm sektöründeki nitelikli işgücünün alan değiştirmesi. Otel, restoran ve bar gibi işletmelerde nitelikli eleman olarak çalışan bölge gençlerinin yeni hayali bir villaya kapağı atmak. Villaların bakımı ve temizliğinde çalışan 300'e yakın insanın bulunduğu Kalkan'da hala direnen bazı otel işletmecileri çalıştıracak kalifiye eleman bulamamaktan şikayetçi.

Oteller konuta dönüştü

Kaş Kalkan ve Patara Otelciler Birliği ikinci başkanı Tamer Kızılkaya, kayıt dışı villa turizminin bölgedeki otelleri olumsuz etkilediğini ve bir çok otelin konuta dönüştüğünü ya da kapandığını söyledi. Yabancıların yarattığı talep patlamasına da değine Kızılkaya, dengesiz ve plansız yapılaşmadan dolayı bölgenin betonla boğuşur vaziyete geldiğini ve bunun da emlak fiyatlarının hızla düşmesine neden olduğunu dile getirdi. Kayıtlı işletmelerin sezonu kötü geçerken villaların doluluk oranı ise %90'larda olduğu belirtiliyor.

Kayıt dışı villa sayısı 150-200 civarında

TÜRSAB Kaş Temsilcisi Osman Ayaz, özellikle Kalkan'da villa satın alan İngilizlerin yaptığı ticaretin sektörün yönünü değiştirdiğine işaret ediyor. Kalkan'da İngilizler tarafından kayıt dışı olarak işletilen ortalama 100-150 arası villa bulunduğunu ve bunların haftalık 1000 ila 2 bin Sterlin arasında değişen fiyatlarla kiralandığını anımsatan Ayaz, bunun da en az 500-600 yatak demek olduğunu söylüyor. Osman Ayaz'ın altını çizdiği bir başka konu ise otel gibi işletilen villaların mali denetimlerinin yeterince yapılamaması. Yasal boşluklar nedeniyle yalnızca özel görevlendirmeyle merkezden denetlenebilen yabancıların, yerel kurumlar tarafından da denetlenmesi gerektiğini dile getiren Ayaz, onlarca villanın yabancılar tarafından kiraya verildiği Kaş'ta yalnızca iki villanın vergi kaydı bulunduğunu açıkladı.

Peynir bile İngiltere'den geliyor

Bölgedeki pek çok oteli etkileyen villa turizminden restoranlar da nasibini almış durumda. İngiliz müşterilerin tüketeceği peynirin bile İngiltere'den getirildiğini söyleyen TÜRSAB Kaş Temsilcisi Osman Ayaz, birlikte hareket etmekten hoşlanan İngilizler için villalarda restoran hizmeti bile verilmeye başlandığını dile getiriyor.

Güvenlik sorunu

Bölgedeki tüm otellerin müşteri kayıtlarının merkezi sistemle otomasyona geçtiğini anımsatan Osman Ayaz'a göre mali ve güvenlik yönünden sıkı bir denetim altında olan işletmelerin yanında yabancıların işlettiği villaların yeterince denetlenmemesi güvenlik açısından da büyük riskler taşıyor. Ayaz, " bir PKK'lı ya da eroin kaçakçısının aylarca yabancılara ait denetlenmeyen villalarda kalabileceğine" dikkat çekiyor.

Adı 'Türk' olanın düşmanı mı?

Kalkan'da görüştüğümüz işletmecilerden biri olan Önder Elitez ise, yabancıların yarattığı olumsuzlukların yanında belediyenin de kendisiyle uğraştığı görüşünde. Kalkan'ın eski işletmecilerinden biri olduğunu dile getiren Önder Elitez, 1985'ten bu yana işlettiği butik otelinin önünden yol geçirmek amacıyla işletmesinin sıcak su sistemiyle tabelalarını yıkan ve sezon içinde sokağı inşaat atıklarıyla dolduran belediye başkanına kızgın. İşletmesinin önündeki molozlar nedeniyle aylardır müşteri alamadığını ve küçük otelini kapatma noktasına geldiğini söyleyen Önder Elitez, belediye başkanı Mustafa Şalvarlı'nın beldedeki kanalizasyon sistemiyle ilgili eleştirilerinden dolayı kendisini cezalandırmaya çalıştığını iddia ederken " adı Türk olan yerlerin düşmanı mı bu adam?" diye soruyor. Belediye tarafından sökülen tabeladaki yazıya baktığımızda ise Önder Elitez'in derdini anlıyoruz. Tabeladaki "Kalkan Türk Evi" yazısı dikkatimizi çekiyor. Antalya valisi Alaaddin Yüksel'e de derdini anlatan bir dilekçeyle başvurduğunu ancak olumlu bir yanıt alamadığını söyleyen Elitez, hem Kalkan'ın hem de kendisinin sorunlarının bir an önce çözümlenmesini istiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kayoko Isobe
TOKYO
kayoko@leman.com.tr

Erkekler tuvaleti

10-12 yaşlarımdayken, yani ergenleşmenin başlangıç zamanında, karşı cinse olan ilginin gün be gün arttığı günlerde kızlar erkekler tuvaleti serüvenine, erkeklerse bayanlar tuvaleti serüvenine koşardı dersler arası istirahat süresinde. İlgiden ziyade bir oyun çeşidiydi gerçi... O günden bu yana erkekler tuvaletine ne ilgim var ne de girmişliğim...

Yaklaşık 20 yıl aradan sonra etrafımda çocuklu ve hamile arkadaşlarımın çoğalması ile beraber, nihayetinde ben de hamile kalınca erkekler tuvaletine yeniden ilgi duymaya başladım. Özellikle alışveris merkezlerindeki ya da eğlence alanlarındaki erkekler tuvaletine. (Acaba onların tuvaletinde de bebeğin bezini değiştirmek için masaları bulunuyor mu?)

Tam olarak hatırlayamıyorum; ama, son 10 sene içerisinde girdiğim tüm tuvalet odalarında bebek kemerli klozetleri buluyorum. 'Lütfen çantanızı koymayınız' uyarısına rağmen hafif çanta ya da torbayı oraya koyuyorum da... Biraz büyük tuvaletlerdeyse kesinlikle bebeğin bezini değiştirmek için masa bulunur. Ya da son günlerde görüyorum ki, bebek arabasıyla girilen geniş tuvalet odaları da çoğalmış. Bebekle gezen annelerin sorunlarından bir tanesi olan tuvalet sorunu (Japonya'nın büyük şehirlerinde bebekleri evde herhangi birine bırakıp da dışarı çıkılmaz.) bazı yerlerde kaldırılmışken, acaba bebekle gezen babaların sorunu diye bir şey olmuyor mu?

Görüyorum ara sıra bebek arabasıyla gezen genç babaları. Eee, hoş tabii. Onlar için merdivenlerde bebek arabasını indirip çıkartması kadınlardan biraz daha rahat olmalı. Fakat tuvalet olayını nasıl çözüyorlar, merak ediyorum! Bu yaştan sonra giremiyorum erkekler tuvaletine artık. Ama sormak istediğim zaman da sormayı unutuyorum, böylece bu soru havada kalıp sallanıyordu hep.

Geçen gün iki arkadaşım (ikisi de 2 yaşlarında oğlan var) ve onların eşleri ile beraber Tokyo'nun tam merkezinde bulunan büyük parkta piknik yaptık. 2 saat falan oturduk, yedik, içtik. Yavaş yavaş tuvalet zamanı geldi. Yakın tarihte yeniden düzenlenmiş, modernize edilmiş süper temiz tuvaleti var bu parkın. Bakıyorum, odalarında kemerli bebek koltuğu var, bebek bezi masası var. Hepsi temiz. Arkadaşımın eşi bir ufak çantayla oğlunu tuvalete götüryor. İşte zamanım geldi. Sordum, 'erkekler tuvaletinde bebeğin bezini değiştirmek için masa var mı?' diye. Cevabı şöyleydi; 'Burada var. Dün internetten baktım olup olmadığını kontrol etmek için. Bir de az önce gidip kendi gözümle gördüm. Var işte.' En azından şu koşullar altında bebek masası var demektir. Aileye yönelik yerlerde yeniden düzenlenmiş tuvaletlerde erkekler tuvaletinde de bebek masası var. Diğer yerlerdeki durumu henüz öğrenemedim. Araştırmaya(!) devam edeceğim.

Ek olarak...

Şimdi düşünüyorum da, Türkiye'de erkekler tuvaletine girdiğim yok elbette; ancak, bayanlar tuvaletinde de ne bebek koltuğu gördüm, ne de bebek bezi masası!.. Bilmiyorum, belki gördüm de unutmuşumdur ya da son günlerde konulmuştur. Ama İstanbul'da benim gördüklerime bakılırsa, henüz Türk kadınları bebeklerin tuvalet sorunuyla karşılaşmamıştır. Çünkü, evlendikten sonra da ailesiyle yakın bir yerde oturuyorlar. Dışarı çıkmak istediklerinde bebeği ailelerine teslim edebilirler sanırım. Benim için Türkiye'de yaşadığım tuvalet sorunu ise bambaşkaydı. İlk önce tuvaletin paralı olduğuna (Hatta kirli tuvaletin paralı olduğuna!) çok şaşırdım; ama, buna hemen alıştım, ya da vazgeçtim. Diğer ciddi sorunlar ise tuvalet sayısının az olması, temiz bir tuvaletin az olması, tuvalette tuvalet kağıdının bulunmaması(Suyla yıkanma alışkanlığımız olmadığı için mutlak surette kağıt lazım bize.) ve sırada beklerken arkadan gelenlerin beni görmezden gelip tuvalete girmesi gibi sorunlardı! Tek kelime ile tuvalet sorunu başıma belaydı!

AMSTERDAM

Yusuf ÖZKAN
ozkanyusuf@hotmail.com

Bir büyük kandırmaca: Seçim

İlk kez bir seçimde Türkiye'den uzağım. "Oh ne güzel kafam rahat" diye sevinmiştim. Bunaltan sıcaklarda, lider takip etmekten, meydanlardaki kalabalıklara bakıp seçimin "nabzını" tutmaktan uzakta olmanın keyfini sürecektim güya. Ama nerdee.. O , her 4 -5 yılda temcit pilavı gibi yeniden ortaya sürülen kısır seçim tartışmaları burda da bırakmadı peşimi.

Çoğu'nun Türkiye ile ilgisi, senede bir kaç aylık tatille sınırlı. Çoluğu çocuğu Hollanda'da yetişmiş. Evi, ocağı burası olmuş. Ama, tüm gündemleri hala Türkiye ile ilgili. Şimdi seçimler de yaklaştı ya. Her köşe başında 22 Temmuz seçimlerine ilişkin tahminler yapılıyor. Kavgaya varan hararetli tartışmalar da cabası. Bir, sokaklarda asılı bayraklarımız ve gürültü kirliliğinden başka işe yaramayan seçim konvoylarımız eksik.

Kime rastlasam ilk soru, "Ee sence kim kazanır?" oluyor. "Şu, ya da bu ne farkeder? Kim kazanırsa kazansın ne değişecek sence?" diye yanıt veriyorum. Çoğu bozuluyor. Sonra, kendi gönlünden geçene ilişkin övgüler sıralayarak, kendi sorusuna kendisi yanıt veriyor.

Yaklaşık 20 yıllık gazetecilik yaşamım boyunca bir sürü seçim yaşadım. Birçok siyasi parti liderini izleme olanağım oldu. Şimdi, Türkiye'den uzakta arşivleri karıştırıp, geçmişe baktığımda, hiçbir seçim döneminin, diğerinden farklı olmadığını daha net şekilde gördüm. Sadece aktörler değişiyor. Ama sahnelenen oyun hep aynı.

Daha çok para babalarını, aşiret reislerini, üst düzey bürokratları ilgilendiriyor seçim denilen şey. Halkı çok dikkate aldıkları filan yok. Halkın da artık dikkate alınma gibi bir isteği... Kendimi bildim bileli, liderler ne derse o olur. Aday listeleri ona göre şekillenir. Parti tabanının ya da seçmenin kimi istediği umrunda bile olmaz parti yöneticilerinin. Listeleri genel merkez belirler. Sonra da seçmene dayatırlar, "bunu seç" diye.

Bir önceki seçimden bu yana yaşanan sıkıntıları bir an da unutur halk. Seçim ortamının gazıyla, "sanki bu kez gerçekten bir şeyler değişecekmiş" gibi tazelenmiş bir inançla yeniden sahneye konur o aldatıcı demokrasi oyunu. Kıyasıya eleştiriler. Uyanık reklamcıların büyük meblağlar karşılığında bulduğu basmakalıp, komik sloganlar eşliğinde gürültü ve afiş - bayrak kirliği değişmez dekordur.

Milyarlar havada uçuşur. Afiş, bayrak ıvır zıvır hazırlamak, pirinç, şeker, makarna dolu poşetler karşılığında oy satın almak için.

Tek amaç seçilmektir. Bunun için her yol mübahtır. İlkelilik, tutarlılık, dürüstlük gibi erdemler, oy kapmak için sadece birer arçtır. Gazeteler, televizyonlar patronlarının isteğiyle "kendi solcularını, kendi sağcılarını, kendi alevilerini, kendi tarikat liderlerini" cilalamaya başlarlar. En ilgisiz anlarda "patronun cici adamları"na ilişkin haberler çıkıverir karşınıza. Kimi uyanık gazeteci taifesi ise, seçimden seçime küpünü doldurmanın telaşına düşer. Parası bol adaylara danışmanlık yapılır, makul ücret karşılığı reklam haberler hazırlanır. Paralı adaylar için tartışma programları, açıkoturumlar hazırlanır.

Sonra bir bakmışsınız Ertuğrul Abim gibi "hızlı solcular" bir anda değişip, "sırf demokrasi adına" dün "kara" dedikleri "akların" safına geçiverirler. 40 yıllık sağcılar, sosyal demokrat seçmene "vitrin" diye sunulur. Başbakanlığı, bakanlığı döneminde her türlü yolsuzlukla adı yan yana olanlar, Yüce Divan'da yargılanıp "zamanaşımından" paçayı sıyıranlar yeniden "umut" oluverirler. "Kırklanıp" aklanıp paklanıverirler yeni sandıklarla birlikte. Kendi dönemine ait hiçbir hesabı veremeyenler, kıyasıya suçlamaya girişirler birbirlerini. Ve o seçim ortamının kerametinden midir, nedir; her seferinde yutar bu palavraları seçmenler. Her 4 -5 yılda yinelenen bir ikiyüzlülük. Bir sözde demokrasi oyunu. Bir büyük kandırmaca. Kuşkunuz olmasın, 22 Temmuz seçimleri de diğerlerinden farklı olmayacak. "Elim kırılaydı da oy vermeseydim" diyenler, mazoşist bir tutkuyla, yeniden koşarlar sandığa.

O gürültülü kargaşa ortamında kimsenin aklına gelmez Türkiye'nin gerçekten ama öyle böyle değil en sahicisinden bir demokrasiye ne zaman kavuşacağı sorusu. Ve kimse aklına getirmez nedense; 12 Eylül darbesinin, işkencelerin, gözaltında kaybedilenlerin, her gün halkın cebinden çalınan milyarların, iflas etmiş eğitim sisteminin, sağlık sisteminin, bebek ölümleri açısından Afrika ülkeleri düzeyinde olmanın, sokaklarda 20 - 30 lira için tazecik bedenini satan genç kızların her gün biraz daha çoğalmasının, iktidar sahiplerinin kasalarının biraz daha şişmesinin, oğullarının kızlarının gencecik yaşlarda inanılmaz servetlere konmasının hesabı sorulmadan dünya güzeli ülkemde hiçbirşeyin değişmeyeceği gerçeğini.

devrimyz@gmail.com
ULM - Almanya
Devrim Yılmaz

Almanya'da ilk ortamım

Tipik gri gökyüzü ile kaplı bir Alman gününde dışarıya doğru yine amaçsızca adımlıyorum. İki katli evin merdivenlerinden, yaşlı komşularımızın kapısı önünden sessiz olmaya özen göstererek merdivenlerden aşağı iniyorum. Ve posta kutusu sanki içinde küçük bir memur varmışcasına beni kendine çağırıyor. Benimle ilgilenmeksizin buradan geçemezsin diyor adeta. Kafamı uzatıp kutunun küçük aralığından içeri elimi sokup kağıtları çekiyorum. Frau(bayan) tbmeier telekom; İnternet, sağlık sigortası ama herr yılmaz yok. Süper marketin reklam kağıdı dikkatimden kaçmıyor. Üstünkörü bir bakıp tekrar dönüşte almak üzere koyuyorum kutuya. Umarım kimse benden önce davranmaz. Kuzenim bu reklamlara bayılır. Neredeyse tek okuduğu yazılı şey diyebilirim. Küçük, ayakkabı tamircisini andıran, fakat sonradan özürlüler için özel ayakkabı ticareti yaptığını duyduğum dükkanın önünden sağa doğru sapıyorum. Tenha caddede ki trafik ışıklarının altında duran bankın önünden yola devam ediyorum. Tren yolunun üzerindeki kısa köprüyü çoktan geçtim ve ışıkların önündeyim. Yeşil ışığın yanması için düğmeye basmalıyım. Aksi takdirde ceza olarak fazladan beklerim. Belki de hiç yeşil yanmaz. Hiç denemedim; bilmiyorum; hep bastım. Otobüsde de kapıyı açmak için de düğmeye basmalıyım. Elimde adeta bir refleks oluştu. Nerede düğme görsem basmak istiyorum. Buradan boş caddelere bakarak küçük köyümüzde ilerlemeye devam ediyorum. Küçük fıskiyeli aptal yapının önünden pastahaneyi geçiyorum. Gözüm, etrafta mahallenin gençlerini arıyor. Ama iki sokak kedisi Yücel ve Ferhat, görmek istediğim en son şey. Bu laftan anlamazlar benim gibi sabırlı, sakin birini bile kısa sürede zıvanadan çıkarıyorlar. Almanya sessiz, karanlık, korkak bir memleket. Kendime mekan ararken, bu küçüklük bana cesaret veriyor. Korkusuzca sağıma, soluma bakarak Batı yönünde ilerliyorum. Evet loş ışıklı bir mekân! Burası birahane galiba. Ama dışarıdan bir içeridekilere göz atmalıyım. Genç mi içeridekiler? Evet! İki genç gördüm. Yirmili yaşlarda. Ben, simdi bunlarla muhabbeti kurarım. Dil böyle geliştirilir işte! Pratik yapmalısın Devrim! Sadece okuyarak olmaz bu iş. Kapıyı açıyorum, içeri girdim. Gözüm, önce ceketimi asmak için askı arıyor. Önce bardaki boş tabureye oturayım, sora asarım. Birden bir sessizlik mi çöktü içeri? Bana mı öyle geliyor. İnsanlar adeta aniden suskunlaştı. Neyse, ben mırıldanarak çoktan iyi akşamlar demiştim. İnsanlar birazdan yine konuşmaya başlar herhalde. Ortada sorun yok! Nihayet burası birahane siyasi parti lokali değil. Şimdi çekingen bir ses tonuyla, barda çalışan kıza: Bira içmek istediğimi, olanca nezaketimle söylüyorum. Ah bi de bana hangi tür bira istediğimi sormasın!? Bira işte koduğum birası: Şerbetçi otundan olan. Normal bira dedikten sonra, biramı bekliyorum. Sağımda oturan sarışın genç aniden kalktı ve gözümün içine bakarak başka tabureye oturdu. Birinin bir şey demesini bekliyorum hâlâ. Yaşlı işletme sahibi, bir müfettiş edası ile ve asık suratla içeride dolaşıyor. Su tesadüfe bakın ki, barda çalışan kız, tren yolu dönüşünde gördüğüm, uzun boylu kız. Ben konuşacak birini aradığımı, belli ederek dolaşıyordum. Bu uzun boylu kız bir keresinde arkasına ara sıra bakarak gitmişti. Sanki ben onu takip ediyormuşum, gibi davranmıştı. Sırf bu yüzden ben dönüş yolumu değiştirmiştim. Simdi o barda çalışıyordu ve ben onu umursamadan biramı yudumluyordum. Onunla konuşma fırsatını, biraz kırgın olduğum için kullanmıyordum. Hiçbir zaman da kullanmayacaktım. Ortam simdi yavaş yavaş normale dönüyordu. Bu birbirine bağlı, otlaktaki koyun sürüsünü andıran insanlar, konuşmaya başladı. Evet yanımdaki İtalyan tipli, keçi sakallı Alman bana kim olduğumu, nereden geldiğimi vs. sordu. Ben şimdi, okuma yazmayı yeni öğrenmiş, tahtaya kalkmış, bir ilkokul öğrencisi gibi arka arkaya cümlelerimi sıralıyorum. Adim Devrim, Türkiye'den geliyorum. Master için geldim. 5-6 aydır Almanya'dayım. Alman edebiyatı ve felsefesi çok hoşuma gider. Karşımdaki kişi, anlamakta biraz güçlük çekse de, çevredekiler bize kulak misafiri olarak, birbirine şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Bir kaç ayda bu derecede Almanca diyorlardı. Yaşasın. İşe yaramıştı! Kim bilir, ne kadar? Bunu zaman gösterecekti; ama ortam beni kabullendi gibi. Yavaş yavaş biramı içiyor ve sorulanları yanıtlıyordum. Konuştuğum kişi: Türk olduğumdan emin olup olmadığımı sordu. Bende elbetteki Türk olduğumu ve geldiğim yeri anlattım. Türkiye'nin çok karışık yapısını, içinde çok farklı insanların yaşadığı bir ülke olduğunu anlat-

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

maya koyuldum. Geç olmuştu ve eve gitmeliydim artık. Konuştuğum kişi, Daniel: Bana nerede oturduğumu sordu. Ben König strasse (kral caddesi) deyince bırakabileceğini söyledi. Arabada, yolda ilerlerken, ona öcü olmadığımı söyledim. İtalyan görünümlü yeni arkadaşım gülerek (kelime hazinemdeki bu kelime hoşuna gitmiş olmalıydı) "farkındayım", dedi. Birden, bir polis otosu bizi geçti. 500-600 metre ilerlemiştik ki, arkadaşımın panikle kemerini bağladığını gördüm. Nedenini sorunca, polisler gelebilir dedi. Bende o kadar yoldan sora kemer kontrolü için gerimi dönecekler diye sorduğumda, burası Almanya olabilir dedi. Sonra evin önünde beni bıraktı. Çok teşekkür ettim ve mutlu muzaffer bir şekilde ve adeta bir gölge gibi yeniden eve gittim. Sohbet etmek için bir sonraki haftayı beklemeliydim. Almanya hafta içi ölü bir ülke idi İnsanlar akşama kadar köle gibi çalışıp 8'den sora her yer kapalı olduğundan ve tekrardan erkenden işe gidebilmek için genelde erken yatıyorlardı. Bu birahaneyi mekân tuttum ve hafta sonları sürekli takıldım. İnsanlar artık benden rahatsız olmasa da, attığım taş ürküttüğüm kurbağaya değmemişti. Yine bir rahatsızlık hissi vardı içimde. Bir türlü kurtulamadığım. Bir tür sinir savaşı vardı ben ve oranın müdavimleri arasında. Küçük bir dil sürçmesi bekliyorlardı adeta. Yaptığım esprileri anlamayanlar açıklamak isteyince, kendini eşek yerine konulmuş hissedenler. Her şey adeta sil baştandı. Gittikçe sıkılmaya başlamıştım. Bulunduğum ortamı terk etmek için bir vesileye ihtiyacım vardi. Orada çalışmaya başlayan yeni bir kız vardı. 6. hissim bana bu kız pek tekin değil diyordu. Boynundaki üzerinde çarpı işareti olan bir kalp dikkatimi çekmişti. Sonraki hafta baktığım da bunu göremedim. Sorunca inkâr etti. Böyle küçük dövme ya da kolye benzeri şeyler çok dikkatimi çeker genelde. Kızın poposu güzel olsa da suratında kurnaz bir hava vardı. Bir iki kere patron bir iki müşteriyi tartaklayıp dışarı attı. Nedeni ise müşterilerin hesaba itiraz etmeleriydi. Burada genelde içilen şeyler bardak altına konan karta çizgi seklinde işaretlenirdi. Gittiğim yerlerde aynı içkinden aynı sayıda içerim. İki bira benim rutinimdi. Hatta girer girmez genelde bana sormadan biram doldurulur. Bir gün bardak altındaki kağıda baktığımda, iki bira ve sprite bira karışımı bir şey gördüm. Bu sevimli kıza burada alster denen bu karışımı içmediğimi söylediğimde patronla benimi aramda bir sorun olduğunu söyledi ve böylelikle topu patrona attı. O, böylelikle patronla beni karşı karşıya getirmeyi planlamıştı. Patron geldiğinde; isterseniz öderim ama benim içtiğim şeyler belli deyince, kızdan 2 bira parası almasını söyledi. Ama patron duralamış şekilde kıza bakti. Ben alışılmışın dışında uslu, sessiz ve amacı belli bir müşteriydim. Sonraki haftalarda ortam beni iyice sıkmaya başlamıştı. Bir ara çılgık atasım geldi; anlamsız arı vızıltısı gibi insan sesinden. Burada, insanlar rastgele arka arkaya anlamsız cümleler kurar ve konusuz dakikalarca konuşabilir. Bir gün bir zenci içeri girdi. Ve kimse selam vermemişti. Bana gülümseyerek bakınca, ben de Türk sıcaklığı ve konukseverliği ile yanıma davet ettim. Konuşmaya başladık. İşini, gücünü ve her şeyini sormaya başladım. Genelde nereye takıldığını vs.. Sonra buna bu kızdan sessizce bahsettim. El hareketlerimden uyanık kızımız davayı çaktı gibi. Bu zenci gitti. Kız benim yanıma gelip gittiğim için teşekkür ettiğini söyledi. Ben de biramı tamamen içip; hesabı ödeyip teşekkür ederek çıktım. Söylenecek çok şey vardı ama suskunluk bazen en iyi yanıt. Öyle ye Almanya'da kadın çok değerliydi. Bir kaltakta olsa söz konusu olan... Aslında küfürbaz olmamakla birlikte, bu derece saldırgan kadınlara karşı kendimi nedense bazen frenleyemiyorum. Buranın köle ruhlu, Almanca tabiri ile arschlecker (kıç yalayıcısı) erkekleri için kadın veli nimettir, çok ama çok kutsaldır. Biraz sinirli, yine gecenin bir vakti, sessizce evin yolunu tuttum. Evet kendime bu boktan memlekette yeni ortam aramalıydım. Gerçi çok birahane denemiştim. Ama birahaneye gitmeyecektim artık. Buradakilerin birahaneden alanladığı ile bizimkisi çok farklıydı. Birden çocuk parkı aklıma geldi. Orada kitap okuyabilir ve çocuklarla takılabilirdim. Gerçi 16 yaşından küçüklere parka giriş "yasak" olsa da, ben sadece bankta oturup kitap okuyacaktım. Çocuklar beni tanıyor ve seviyordu. Bir sorun olursa beni savunacaklarından emindim. Onlar benim gerçek dostlarım ve çiçeklerimdi. Yolda gördüklerinde dervin dervin diyerek üzerime koşuyorlardı. Ben de onları çiçeklerim diyerek kucaklayıp; aldığım paketteki şekerleri dağıtıyordum.

Akşamsefası

TAHRAN

ataerad@yahoo.com

Ata Erad

Pakistan'da neler oluyor

Pakistan'a uzaktan baktığımız vakit fanatizm ve kusluktan başka bir şey görünmüyor. Partiler asla hükümetle barışmıyorlar, parlemento hükümetle çalışmaya yanaşmıyor, askerler ve ordu ellerini hükümetten çekmeye ve siyaseti bırakmaya hazır görünmüyorlar ve bu ülke sırlar ülkesidir, zira İslam ve dine düşkün bir milletin nasıl Batı'nın emrinde olduğu insanı hayrete düşürmeye yeterlidir. Ülkenin demokrasiye aşina olmasına rağmen hâlâ 21. asırda askerler ve generaller ülkede sözlerini geçirip ve modern ve liberal güçlerin yeri siyaset arenasında boş görünüyor.

Böylece Pakistan siyasetçiler ve sosyologlar için önemli araştırma malzemesi sayılıyor. Enteresan bu ki hiç bir şey birbirine uymuyor. Eski adetler ve Modernizm ve başka taraftan sekularizm ve İslam, radikalizm ve reformizm, öteki taraftan demokrasi ve anarşizm birleşmesi ve hürriyet ve emniyet. Nereden başlamak gerekiyor? Bilemiyorum.

Son günlerde sosyal farklılık ve insanların sosyal hayat standartları her zamandan daha fazla göze çarpıyor. Tüm gazeteciler Pakistan için yazıyorlar ve dünyada bu değişik durum ahl-i-Kalem'i harekete mecbur etmiştir.

Batı Alemi 11 Eylül hadisesinden sonra Pakistan'ı terorizm ve "Taliban" ve "El-kaide"nin merkezi olarak göz önünden uzaklaştırmıştır. Acaba tüm söylediklerine rağmen Pakistan hiç Barış ve emniyete yanaşmayacak mı? Acaba her şey Pakistan'da güllük gülistanlık olmak için uzak görünüyor mu? Bakınız! Söylediğim her şeye rağmen, ters dalgaları Pakistan'da birleşmeye yakınlaştırıyor. Terslik ve farklılığa rağmen, ters düşünceler ve siyasetler bu konuya inanmışlar ki memleket veya kendi durumlarını iyileştirmek için birleşmek şarttır.

Pakistan ihtilafların ülkesidir lâkin bu farklılıkların yanında aynı zamanda barış ve danışmanın yeri de sayılabilir, çoğu savaşlarda görünen aileler birbiriyle dayanışmayı önemli bir kural sayarak siyasi ailelerini birbirine yanaştırmaktadırlar.

Pakistan kültüründe birleşmek ve dayanışma her zaman kutsal ve faydalı olarak nitelendirilmiştir. Bazı partiler rakiplerini rezil ve küçük görmelerine rağmen önemli zamanlarda onlarla aynı adimi ve hareketi yapıp onlarla birleşmişler.

"Gizli Anlaşmalar"

Çok uzun bir zaman önemli bir koalisiyonun gerçek olmasına kalmamıştır. Bu anlaşma askerlerin ve siyasetçilerin arasında olacak. İki tarafın liderleri kısa zaman önceye kadar birbirine düşman olup birbirine kılıç ve silahlarını doğrultuyordular. Evet anlaşmanın bir tarafında "Parviz Muşeref" ve diğer tarafında "Binezir Boto" var ikisini de çok iyi tanıyoruz.

Evet! Generaller eski düşmanları için siyaset Hanım efendisine yer açmaktalar ve bu eski siyasetci ki kucuklugunden beri siyaseti hissedip onu cok iyi taniyor siyasete tekrar girmeye hazirlaniyor .

"Binezir Boto"ya göre bu koalisiyon bu sene içinde yüzde yüz gerçekleşecek. Batılı gazeteciler bu haberi avaz avaz kendi medyasından dünyanın her tarafında bağırmaya başladılar bile lâkin "Muşeref", suskunluğu tercih edip konuşmamaya ısrarlıdır. Tabii ki bu hareket iki tarafın istediğinden çok siyasi duruma bağlı bir olaydır. Bence zaten bu senaryo seneler önce Batı hükümdarları tarafından yazılmıştı ve bugün bu senaryoyu sahneleme zamanı gelmiştir.

"Boto" her zaman fanatizme karşı tavrıyla tanınıyor. Burada bir soru akla geliyor: "Acaba gerçekten Binezir Boto ve Parviz Muşeref'in çizgileri farklı mı?" Buna hayır yanıtı vermek zorundayım zira ne kadar bu iki yüz birbirine ters görünse de aynı cephede yer almaktalar. Bunun için "Binezir Boto" konuşma ve hitabelerinde bazı açıklamaları yapsa bile ben düşüncemden vaz geçmemekteyim. "Boto" kendi röportajlarında "Muşeref'in tekrar seçilmesinde hiç bir mani görmüyormuş! ve "Parviz" beyden! önemli ve faydalı zahmetlerine teşekkür edip, "Muşeref'in yaptığı reformlardan ve kadınlara olan bakışını medhediyor .

Şimdi sıkı durun! "Boto" konuşmalarında şöyle cümleler kullanıyor; "Ben Muşeref kabinesinde başbakan olarak çalışmaya hazırım"! 1999'da "Muşeref" askeri ihtilalini "Boto" ve onun başbakan olarak görev yapan "Nevaz Şerif"e karşı yapıp onları işten uzaklaştırdı ve hükümeti ele geçirdi, fakat hanımefendi tekrar aynı adamla çalışmaya yanaşması kendi söylemine göre "Terorizme Karşı" olacakmış! Herhalde "Binezir Boto" kendi kara dosyasını yani devlet parasını yeme dosyasını ağartmak niyetindedir.

Generallerin iddialarını "Boto"ya karşı silmek ve tasfiye etmek için "Boto" kararlı görünmektedir.

"Muşeref" son günlerde "Binezir Boto"ya karyı hâl ve tavırları değişmiştir ve daha ılıman bir tavırla "Boto"nun dosyaları için konuşuyor, "Muşeref'e göre "Boto"nun dosyalarını kapatmak gerekiyor ki Pakistan hanmefendisi seçimlere katılabilsin ve siyasi faaliyetlerini tekrar başlayabilsin.

"Şark Kadını"

Boto bir konuşmasında şöyle diyor: "Ben ve partim Afganistan'daki hakim demokrasiye taraftarız. Demokrasiye inanıyoruz . Ben hem "Oxford"da ve hem de "Harward"da tahsilimi yaptım, lâkin bir Müslümanım. Tahsil durumum sebep oldu ki hürriyet, hukuk ve demokrasiye saygım olsun, hür yayınlar, erkekler ve kadınların sosyal olarak, siyasi olarak bir ve aynı durumda olmaları benim ddüşüncemdir."

"Boto" siyaset ve librelazimden söz ediyor, siyasetten uzak durmayı hiç mi hiç duşünmüyor. "Boto" 7 sene sürgünde yaşayıp tekrar siyasete dönmek için eski düşmanı yani "Muşeref"ten bile medet buluyor, sürgün "Binezir" için hiç bir şey götürmediği gibi aynı savaşçı ruhunu korumuştur. "Boto" etrafında önemli muhalif güruhları kendisiyle beraber taşımaktadır. "Binezir" her zaman kendisini "Gandi"ye benzetiyor ve Hindistan ve Pakistan'ın demokrasi savaşını aynı çizgide düşünüyor. "Binezir" kadın olarak Şark aleminde kendisiyle gurur duymaktadır.

"Binezir Boto"nun babası Pakistan'ın büyük siyasi lideri sayılıyordu ve "Binezir" hiç kimse unutamaz ki onun ölümü yine de Pakistan askerler ve generaller tarafından gerçeklik kazanıp, "Binezir" ve ailesinin en büyük düşmanları her zaman Pakistan ordusu olup sanmıyorum ki tanıdığımız kişiliğine dayanarak intikamı unutmuştur.

"Boto" ilk kez 1988'de 35 yaşındayken başbakanlık koltuğuna oturup 20 ay sonra ordu onu işten kenara itmişti. Daha sonra "Binezir" 1993'de tekrar aynı koltuğa oturabildi lâkin 3 sene sonr cumhurbaşkanı ihtilas suçuyla onu koltuğundan uzaklaştırdı. "Binezir" şu anda 53 yaşında bir kadındır, Dubai ve Londra'da kocası ve çocuklarıyla beraber sürgün hayatı yaşamaktadır. "Boto" eski düşmanı "Nevaz Şerif"e yaklaşmıştır. İki lider düşmanlıktan vazgeçip ve son bildirilerinde birleşip ve Pakistan'ın demokrasisini hedef olarak seçmişlerdir.

"Boto" Pakistan'a tekrar dönmek için önemli sebebpleri sıralamiıştır. Partinin kurmayları bu hareketi ülkenin terörizm ateşinden kurtulması için yararlı tanımlıyorlar, örnek olarak "Huseyin Hakkani" Boto'nun eski müşaviri ki, şu anda "Boston Universitesi"nde görev yapmaktadır şöyle düşünüyor: "Boto"nun politik değişimi Pakistan ve dünya için faydalı olarak, teröre karşı savaşmaktır. Herkes için hayırlı olur."

Beence "Boto"nun kendi özel isteği hükümete dönmekten başka bir şey değildir.

Kısacası artık ordu ve siyasi bir parti burada birleşiyorlar. Bu hem Pakistan ğeneralleri için hem de "Halk Partisi" için yararlı olacak.

"Boto"nun gelişi neler getirecek? İlk başta "Muşeref" kendisine fanatiklere karşı bir ortak bulacaktır, "Binezir"in hükümette olması ordunun kaba şeklini yumuşatacaktır.

Taliban'a karşı güç çoğalacaktır ve en sonunda "Boto" Pakistan hükümetini kurtaracaktır. Dış problemleri çözecektir.

'Boto" diğer partileri kısa bir zamanda geriye itecek ve ideolojik partileri zayıflatacak. "Boto"nun tüm düşüncesi Amerika nezdinde kendisini layığıyle temsil etmek ve bu devlete göstermek gerekiyor ki "Binezir Boto", "Parviz Muşeref'den daha iyi ve sadık bir hizmetkardır. "Boto" en son konuşmasında Hindistan'da gazetecilere şöyle beyanat verdi: "Biz iş başına geldiğimiz vakit Elkaide ve Taliban ve kısacası terorizm Pakistan'dan uzaklaşacak."

"Boto"ya göre onun devleti 80'li yıllarda mafyayla karşılaşıp ve bu örgütleri çökertmiştir. Böylece terorizm de onun devletinin elinden rahat bulmayacak. "Boto"nun dış siyaset programında "Hindistan" ve "Afganistan"a yaklaşmak var ve ona göre bu yakınlaşma önemli ölçüde ekonomik sorunları Pakistan'da çözecektir.

"Müşeref'i Korumak"

'Muşeref'i korumak için ve hükümetini sağlamlaştırmak için tek yol "Binezir Boto"nun gelişi görünüyor, Amerika'nın tehditleri "Muşeref'in hükümetini gerçekten sarsmıştır. "Muşeref" hiç bir zaman unutmaz ki Amerika devleti terörizm meselesinde ciddi ultimatomları "Müşeref" hükümetine vermiştir. "Chany" Pakistan ziyaretinde tekrar "Müşeref'e onemli baskıda bulunup terorizmin Pakistan'da köklerini sökmeyi ondan istedi. Anti-Emperyalist guruhlar Pakistan'da tabii ki "Muşeref'e karşı bir tavıra sahipler. İslâmi kesim "Muşeref'e karşı techiz olmaktalar. Muşeref 8 senelik hükümet tecrübesinden sonra son zamanlarda "Hüseyin Cohderi" diye bir islami liderle ciddi bir çatışması olmuştur. Bu çatışma "Boto"nun piyasaya tekrar çıkmasında ciddi bir sebep olmuştur.

Çoğu siyasi araştırmacılara göre "Boto"nun gelişi siyaset ve sosyal durumu hiç bir farklılık göstermiyecek öteki taraftan her şey ve daha önemlisi hükümet ve emniyet meselelerin başında eskisi gibi ordu olacak.

"Boto"nun gelişi ve tekrar siyaset arenasına dönmesi bir çok gerçek ve senede göre Amerika ve İngiliz'in isteğiyle mümkün olmuştur. Yani Pakistan eskisi gibi Amerika'nın mıntıkada menfaatlerini korumaya devam edecek, gerçi Pakistan halkı bunu hiç ama hiç istememektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neslihan Perker

İki kadının hikâyesi

Stella Trevez'in hayatı 1989-2001 yılları arasında yaşadığı doğaüstü olaylarla tamamen değişir. Sonunda çözmesi gereken bir sırrın olduğunu farkeder. İstanbul'da başlayan daha sonra kitap haline gelen, hatta yakında filmi çekilecek serüven, İsrail'e uğrar ve Fransa'da noktalanır. Sırrın merkezinde bir kadın vardır, aslında kendisi olan öteki kadın...

Yüzyıllardan beri insanların başından geçen 'yaşanmış enteresan öyküler' dünya tarihi kadar eski bir geçmişe sahip. Hepimizin mutlaka "**tuhaf**" diye adlandırılacak bir hikayesi vardır. Bu beş dakikalık kısa bir anda olabilir, sizi maceraya sürükleyecek enteresan bir süreçte. Her ne yaşanırsa yaşansın, genel olarak bu tip olaylarda "**konuyu kapatma**" eğilimi gösteririz. Kimimiz bunu unutur, kimimiz için durum ciddidir, bazense o hadiseyi farketmeden es geçeriz. Geleneksel yorum ise "**bana öyle geldi galiba**"dır.

İstanbul'da yaşayan **Stella Trevez** için ise, karşılaştığı enteresan olaylar onu ve ailesini 11 yıl sürecek macera dolu bir sürece iterken, hayatının amacı haline gelen bir yolculuğun da başlamasına neden olur. Trevez için süreç 1989 yılında başlar. Kendisi eşi, iki çocuğu ve annesiyle birlikte yaşamaktadır. O dönemlerde, evlerindeki bazı eşyalar gün içinde kaybolmaya başlar, Stella bu olayları "**ilk yıllardaki çok basit hadiselerdi**" diye tanımlıyor. Daha sonra "**kaybolan eşyalar**" günlük yaşantılarının bir parçası haline gelir. Bu garip durumu arada sırada evin içinde görünen böcekler izler. İşin tuhaf kısmı, ne zaman böcek görseler ardından kötü bir olayın gerçekleşmesidir. Stella en sonunda, bir medyuma gitmeye karar verir. Çevresindekiler ona neden psikolog yerine, medyuma gittiğini sıklıkla sormuşlar o dönemde. Bu konuda şu açıklamayı bir kez daha yapmadan geçemiyor:

"**Bu tek başıma yaşadığım bir olay değildi, tüm ailem de yaşıyordu. Mesela masada bir bardak kaybolur ve onu sadece ben görürüm, tamam o zaman gerçekten psikoloğa gitmem gereklidir ama bardağın kayboluşunu herkes görüyorsa, durum farklıdır. Ben de bu sebepten medyuma gitmeyi tercih ettim.**"

Medyumla yaptığı görüşmenin ardından, medyum Stella'yı altı aylığına koruma altına alacağını söyler. "**Koruma sürecinde hiçbir şey yaşamıyorduk, ama altıncı ayın dolduğu tarihin ertesi günü gene olaylar başlıyordu**" diyor. Daha sonra, İsrail'de yaşayan oldukça yaşlı ve çok saygı duyulan medyum bir haham, görüşme yapmak için Stella'yı İsrail'e davet eder.Gelirken, evinin kapılarında asılı olan **Mezuza**'ları da (dua) yanında getirmesini ister. O da, hahamın dediğini yapar ve İsrail yolculuğu başlar. Hahamla bir araya gelen Stella o dakikaları şöyle anlatıyor:

"**Haham evimizin kapısındaki Mezuzaya baktı ve bu yaşadıklarımı, bir önceki hayatımla alakalı olduğunu, ve cevabı öğrenmem gerektiğini söyledi.**"

Türkiye'ye dönmesinin ardından bir gece annesi ve oğlunun başına aynı anda gelen bir olay ve hergün evin içinde bulunan güllerin ardından Stella, bir arkadaşının Fransız asıllı medyum kuzeniyle tanışır ve bu kişi ona, "**stral yolculuk**"yapmayı önerir. Stella ilk başta endişe duyar çünkü bu saatler sürebilecek bir şeydir. Sonunda karar verir ve seans başlar, o sırada ise kızı **Jessica** her zaman olduğu gibi annesinin yanındadır. Bu seansta Stella 1950-1951 yılları arasındaki bir yıllık sürece gider ve bütün sır perdesi yavaş yavaş ortadan kalkar:

"**Fransız bir kadınmışım, ismim ise Martine. Eşim o dönemlerde bakan ve bana çok aşık. Biraz mafyoz bir kişi olduğunu hissettiğim için ondan ayrılmak istiyorum ama beni çok sevdiği için boşanmıyor. Dört yaşında da bir oğlum var. Sonra başka bir erkekle ilişki yaşamaya başlıyorum bunu öğrenen kocam adamlarına beni öldürttürüyor, yani cinayete kurban gidiyorum. Son sözlerimde, oğluma hiçbir zaman öldüğümü söylemeyin, bir gün geri gelecekmişim gibi düşünsün oluyor.**"

Martine'nin **1951**'de öldürülmesinin ardından, **1956**'da Stella dünyaya gelmiş. Onun cinayete kurban

Stella M. Trevez:

1956 yılında İstanbul'da doğdu. Ortaöğrenimine Sainte Pulcherie Fransız Okulu'nda başlamasının ardından, İsrail'de Neve Hadassa Lisesi'ni bitirdi. On iki yıl briç öğretmenliği yaptıktan sonra farklı alanlarda çalıştı. Trevez evli ve iki çocuk annesidir.

gitmesine neden olan kocası ise tam olayların başladığı **1989** yılında ölmüş. Medyum, Stella'ya, bir önceki hayatındaki kocasını affetmesi gerektiğini ve aynı zamanda aldatıldığı için de özür borcunu yerine getirmesi gerektiğini söylemiş. Peki ama nasıl? Yazmanın en etkili silah olacağını belirtem medyum hergün, kocasına onu affettiğine ve aldattığı için de özür dilediğine dair mektuplar yazmasını söylemiş. Stella'da bu öneriyi yerine getirmiş ve bu tuhaf süreçte sona ermiş.

Ama çözülmesi gereken önemli bir sır daha varmış, o öldürüldüğü zaman dört yaşında olan oğlu **Jackie**! Stella eşinin ve çocuklarının da tam desteğini alarak **Fransa**'ya gitmiş, bu ilk seyahatten çok verimli sonuçlar elde edememesine rağmen, yılmadam araştırma yaparak, çok sıkı delililerle ikinci kez Fransa yolculuğu başlamış, bu sefer yanında ona eşlik eden çılgın kuzeni de varmış(!). Stella oradaki insanlara kendisini gazeteci olarak tanıtmış, hatta bir keresinde karşılaştığı yaşlı bir kadın Martine'ni hatırlayarak, onun intihar ettiğini söylemiş. Stella o anda, bir önceki hayatındaki eşinin, karısının ölümüyle alakalı böyle bir senaryo uydurduğunu anlamış. Araştırmalarının sonucunda. Oğlu Jackie ile karşılaşmış:

"**Çok garip bir andı, inanılmaz bir heyecan duydum, gözlerine baktım çünkü insanların değişmeyen tek yeri gözleri. Tıpkı astral yolculuk yaptığımda gördüğüm dört yaşındaki çocukla aynıydı ama ona karşı annelik hissi beslemedim. Benim iki çocuğum vardı, bana bu süreçte inanılmaz yardım eden kızım Jessica ve oğlum Jeffrey. İnanılmaz bir rahatlama ve bir sırrı sonuca ulaştırmanın zafer duygusunu hissettim.**"

Stella Trevez, yaşadığı bu inanılmaz yolculuğu o çok güçlü olan yazma içgüdüsüyle kitaba aktarmaya karar verir ve **Remzi Kitabevi**'nden yayınlanan "**Ben 44 yaşındayım, oğlum 53**" ortaya çıkar. Kitap, **Çince, Tayca** ve **Portekizce**'ye çevrilmesinin yanı sıra, **Uzakdoğu** ülkelerinde de ciddi bir okur kitlesi elde eder. Yazarın ikinci kitabi ise "**Söz Yaşlarım**" 2006'da yayınlandı.

'Ben 44 yaşındayım, oğlum 53'ün yaşanmış gerçek hikayesi daha çok konuşulacağa benziyor çünkü bu öykünün bir sinema filmi olması için ise kasım ayında motor denilecek. **Levent Özdemir**'in kitabı sinemaya uyarlanması konusunda teklif getirmesinin ardından, Stella'yı canlandıracak oyuncunun ismi bile belli oldu. Bu sefer beyazperde de bu uzun yolculuğa çıkacak isim ise **İpek Tuzcuoğlu** olacak. Filmin senaryosunu ise **Rila Köksal** yazdı.

D-2 101 Hasımlılar,

Siyasi kadınlar koğuşu

hmkiyici@hotmail.com
Hale Özgür Kıyıcı

1970 yılının soğuk bir kış günü kalorifer arızalanmış, Suat Abla ile kara-kara düşünmeye baş lamıştık. "Ördek.soba" tabir edilen sobayı almayı ve kurmayı düşünürken, M.Lütfi gelmeden bu işleri becerip halletmeyi düşünmek sanırım bir-kaç saatimizi almıştı.İkimizde beceriksiz idik bu konularda.. Nereden alabileceğimizi bile bilmiyorduk.

Sobamızı kurmuş, 2 çeki odunumuzu bile almıştık.

M.Lütfi; İTÜ'nün İnşaat Fak. lokalinde 16.30'da buluşmak üzere evden ayrılmıştı. Lokali işleten Enver Nalbantoğlu'nun bulunduğu binaya geldiğimde, Kıyıcı'yı göremeyince anlamıştım, yine gözaltına almışlardı. (randevusuna bir kere geç gelmişti, Şıtan Gündüz ve Işıl bu konuyu çok iyi hatırlar...)

Birinci Şubenin bildik polisleri; "On dakikalık bir iş, savcı emri var yoksa yarını beklerdik" diye ısrar etmişler. O da üstündekileri bırakmak şartıyla gitmeyi kabullenmek zorunda kalmış. Üstündekileri Nahit'e bırakmış ve "on dakikalık bir iş!" için gitmek zorunda kalmış.

Edip (Sakarya)'in bana doğru yürüyüşünden belli idi bir şeyler olduğu. Edip Dev-Genç İst. Bölge Yürütme Saymanı idi. Yol arkadaşımızdan öte yoldaşımızdı. Edip'le beraber Sirkeci'nin yolunu tutmuştuk. O dönem 1.Şube şimdiki Adliye binası idi. Kapıda ki nöbetçi polise eşimi sormaya geldim desem, beni içeriye sokmayacağını biliyordum deneyimlerim den. 1. Şube müdürü ile randevum olduğunu söyleyerek buyur edilişime Edip şaşırmış, beni aşağıda beklemesini söyleyince de hiddetlenmişti. Cihan'ı da (Alptekin) gözaltına almışlardı.

Üst kata çıktığım da 1. Şubenin kapısını açan polis memuru Habib'in; hayretler içinde yüzüme bakışını unutamam. Her olaydan sonra M.Lütfi'nin gözaltına alınmasından, sorgulanmasından bıktığımızı anlatırken, 1. Şube Müdürü Ilgız Aykutlu'nun sesinden anlamıştım ki Kıyıcı'yı Ankara göndermişlerdi. "Hale, Ankara'dan istediler. Kıyıcı şimdi uçakla Ankara yolunda!" (Bana yalan söylediklerini daha sonra M.Lütfi anlatmıştı. Benim avaz avaz bağrışımı telefonlu hücreden başındaki memurlarla birlikte duyuyormuş.) 12 Mart öncesi Ankara Adliyesi'ndeki, Dev-Genç tutuklaması...

Kös kös aşağıya inmiştim. Edip'le Galata Köprüsü'nü yürürken benim Ankara'ya gideceğimi anlamış olmalı ki;" Otobüsle mi, trenle mi gitmek istiyorsun?"

Suat Abla'yı da alıp Ankara yollarına düşmüştük. Suat Abla'yı almadan gitmek mümkün değildi.

Bavullarımızı da büyük bir itina ile hazırlamış, M.Lütfi için özel alışverişe çıkmıştı. Zira Kıyıcı her cezaevi çıkışında tüm eşyalarını içeride kalanlara bırakırdı. Adettendi.

Siyasal Bilgiler Fak. Yurdu'na gittiğimizde, her zaman ki gibi Rüçhan'ı aramıştık. Dev-Genç'in tutukluları ile Rüçhan ilgilenir, cezaevine yemekleri götürür, avukatlar ile ilişkileri sağlar, cezaevinde bulunan arkadaşların dosyaları, tüm ihtiyaçları ile Rüçhan ilgilenirdi. Ankara merkez cezaevinde yatıp da onu tanımayan ve sevmeyen yoktur. Dev-Genç'in Hukuk Bürosu'ndan bazı arkadaşlarla birlikte, o sorumlu idi. Biz Şekibe Ablalara (Çelenk) giderken, canım Rüçhan Ankara Adliyesi'nin yollarına düşmüştü.

Sıra neferi sıfatı erkeklere özgü sanılır. Yanılırlar...

Oğlumuz Sinan Taylan'a 2 aylık hamileydim. Bunu Suat Abla bile bilmiyordu.

M.Lütfi; Rüçhan'a benim hamileliğimi anlatmış. Rüçhan'ın getirdiği sümbülleri nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

Yanık bir sesi vardı. Azeri türkülerini onun sesinden dinlemek insana huzur verirdi. Güleç yüzü, bakımlı saçları, espirileri, kendisine yapılan kötülükleri bile karikatürize ederek anlatışını sanırım herkes anımsar

THKPC davasının ilkinde yargılanmıştı.

Sonraları Maltepe, Selimiye ve Bayrampaşa Cezaevleri'nde ki yıllarında kendisine yapılan haksızlıklar, ona migren hastalığı denen illeti getirmişti. Sanırım bu konuda söyleyecek çok lafı vardı Rüçhan'ın... Bir gün bile bu konuda ki acımasızlıklardan bahsetmedi.

12 Mart cezaevi günlerinde ki yaşamını, cezaevi sonrasında ki yaşamını anlatabilmek sanırım zor...

Cezaevinde; oğlum Sinan Taylan'a olan ilgisi hep anılarımda. Altını temizlerken gül suyunu ihmal etmeyişi, avluya çarşaf yayıp Sinan Taylan'ın beğiklemesini seyrederken, Leyla'nın Sinan Taylan'la beraber yuvarlanışını kahkalarla anlatımını unutmak mümkün mü?

Kızıldere'de katledilen Sinan Kazım Özüdoğru ile nişanlı idi Rüçhan.

Nasıl birbirlerini seven iki insandı onlar.

Âşka ait ne kadar türkü varsa bilirdi Rüçhan...

M.Lütfi'nin Ankara'da tutuklu olduğu günlerde, siyasalın kız yurdunun girişinde Hüseyin (Cevahir)in, M.Lütfi'den getirdiği haberleri beraber dinlemiştik. O gün tahliye olmuştu Hüseyin. Suat Abla'yı mülkiyelilerin oteline yerleştirmiş, biz de sabahlara kadar sohbet etmiştik.

Babası, benim babam gibi subaydı. Bu subay kızlarının başkaldırışını tartışmıştık. Subay-Astsubay ayırımını ikimizde içimize sindiremediğimizi uzun uzun konuşmuştuk.

Cezaevinde bizim koğuşa gelen maddi yardımlar daha fazla idi. Erkekler koğuşuna dayanışmayı Rüçhan örgütlemişti. Zeytinleri bile tane ile dağıtırdı. Yeter ki erkek arkadaşlarımıza biraz daha fazla destek olalım diye.

Canım Rüçhan; seni çok özlüyoruz.

1978 yılında yurt dışına çıkarken seni görmüştük. Mutluluğu yakalamıştın İsviçre'de ki evliliğinde, o mutlulukta çok az sürdü. Eşini kaybettin. Türkiye'de yaşamak istiyordun, o da olmadı. Rüçhan sana M.Lütfi ve Sinan Taylan'la bir şiir gönderiyoruz. Eminim okuyup çok seveceksin. Sinan Taysan 36 yaşında. Cezaevinde ördüğün tulumu saklıyoruz..

Seni arkadaşlarımız karşılarken, eminim şu lafları ettiler; "Türkülerini ve güleç yüzünü özlemiştik Rüçhan hoş geldin"

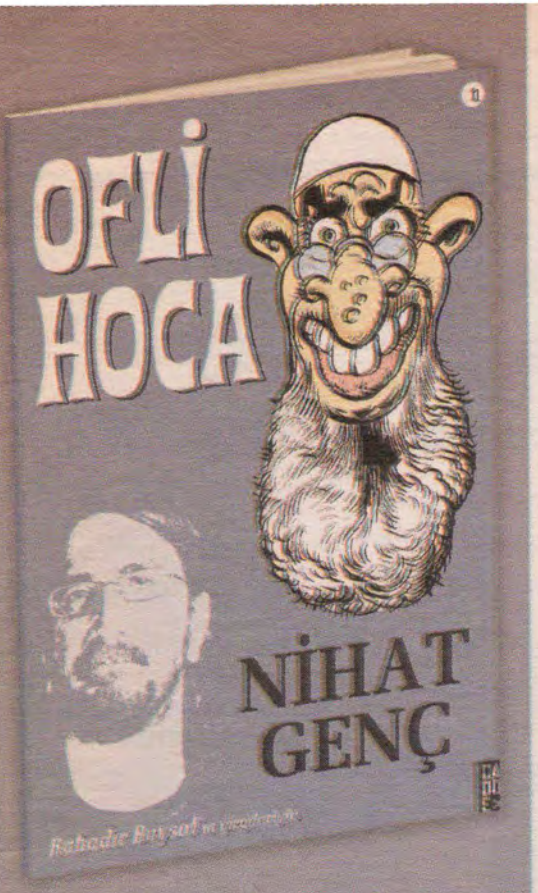
Ya.. biz Rüçhan,

Bizlere çok erken elveda dedin.

(...)Vurulsam kaybolsam derim,
Çırılçıplak,bir kavgada,
Erkekçe olsun isterim,
Dostluk da,düşmanlık da.
Hiç biri olmaz halbuki,
Geçer süngüler namluya.
Başlar gece devriyesi
jandarmaların...

(Ahmet Arif)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Türk edebiyatının en çoşkulu yazarı
Nihat Genç'in
mizahçı tarafı ile tanıştıran bir klasik...
Üstelik genç kuşağın en usta bileği
Bahadır Boysal'ın
çizgileriyle...

Tüm kitapçılarda ve gazete bayiilerinde

CADDE

Sevgili Dostlarım,

Biz birbirimizden 4 kişi hiç ayrılmazdık.

Boy sıramız da olduğu için adımız Dalton kardeşlere çıkmıştı..

*Bu boy sıralamasında **Edip Kayhan Sakarya** (Dev-Genç Türkiye Genel Sekreteri), **Tarhan Özgür** (Taylan Özgür'ün en küçük kardeşi), Bölge Yürütme **Hamza Özkan, Uğur Olca** (12 Mart öncesi Mahir'lerin kurduğu son bölge yürütme) yanyana yürürdük fakültelerde, yurtlarda, caddelerde..*

Hamza beni 2.Genel Sekreterken Türkiye Gençlik Sorumlusu tayin etmişti. 1.Genel Sekreter Şaban abi (Ormanlar idi).

Önce Edip Kayhan Sakarya terketti bizi, Avarel'imiz gitti..

En kızdığı sözcük Pide idi, Edip'in (isminin) tersten okunuşu.

Kaşlarını yukarı çatardı hemen, kızdırmak istediğimizde pide ismarlardık olur olmaz yerlerde.

Oysa en fazla Molotof 1.90'luk boyuyla onun parkasının altına sığardı. O'da Deniz gibiydi boy ve yürek olarak. Dün de Hamza gitti.. Herkes Hamza'nın delikanlı gibi kollarını geriye atarak yürümesinden müşteki idi. Fazla kişi bilmezdi, oysa onun kolunun kırılıp da yanlış kaynadığını ve o yüzden öyle çolak yürüdüğünü..

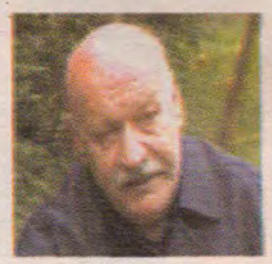
Tarhan Fransa'da.. Ben burada.

Hamza yoldaşımın "elveda dünya, merhaba kainat" diyerek gömüldüğü bu saatlerde, kasten Pazar gününe, gidişini denk getirdiğini biliyorum. Zira pazarları onun Safiye Ayla şarkıları dinleme günüydü..

Hoşçakal kardeşim...

Uğur

15-16 Haziran işçi direnişindeki öncü Dev-Genç'lilerdendi. 16 Haziran'da aramızdan ayrıldı.

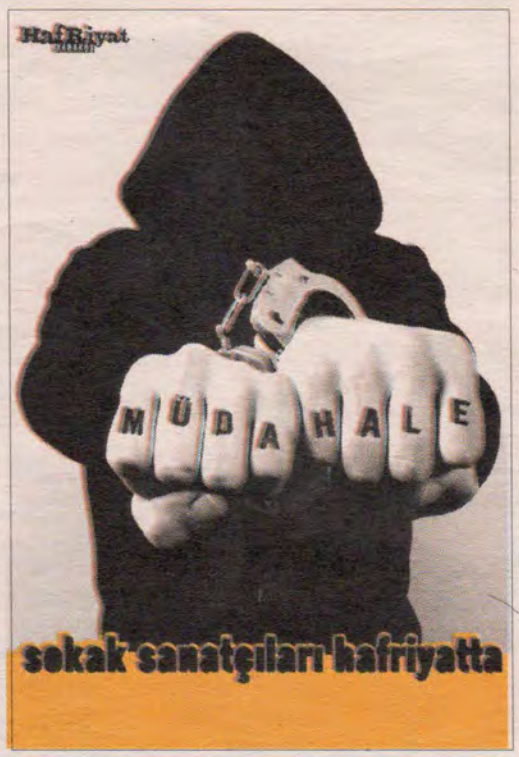

Dev-Genç Bölge Yürütme Kurulu Üyesi
TEP Genel Sekreteri
SDP Bursa İl Örgütü Üyesi
YOLDAŞIMIZ, KARDEŞİMİZ, AĞABEYİMİZ

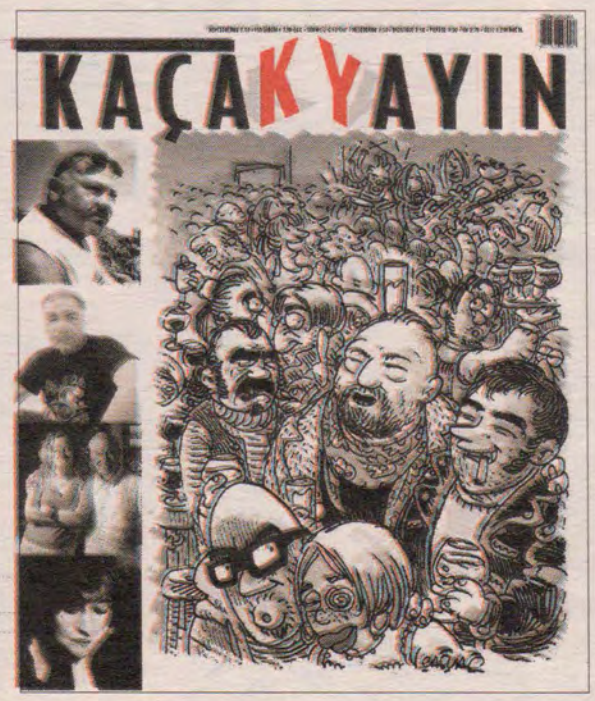
HAMZA ÖZKAN'ı

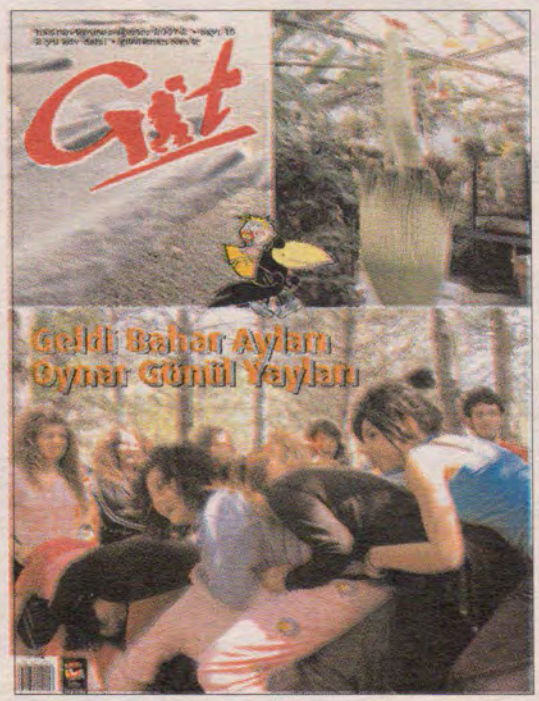
17 Haziran'da Bursa'da toprağa verdik,
3 Ekim 1978'de faşistlerce katledilen sevgili kardeşi **Mustafa Özkan**'ımızın yanına uğurladık.

Türkiye Emekçi Partisi'nden Arkadaşları

SOL BAKIŞ, DEM TV'de

Türkiye televizyonlarında hep egemenlerin görüşleri savunuluyor...

Sıkılıyorsanız **DEM TV**'de yeni bir program başladı: **Sol Bakış**.

Öteki Türkiye'nin yani çoğunluğun, yani ezilenlerin ve emekçilerin, yani mağdurların ve mazlumların sesini duymak istiyorsanız,

Eşitliğin, özgürlüğün ve kardeşliğin, barışın, toplumsal çıkarların ve anti emperyalizmin, demokrasinin, laikliğin ve hukukun sesini, yani solun tepkisini ve çözümünü izlemek istiyorsanız, DEM TV'de her hafta, **PERŞEMBE** günleri **Saat 22.00 (Yurtdışı 21.00)**'de, **EŞBER YAĞMURDERELİ, ERDOĞAN AYDIN** ve **RAGIP DURAN** 'SOL BAKIŞ' programında dünyanın ve Türkiye'nin güncel sorunlarına soldan bakıyor, tartışıyor, eleştiriyor, fikir üretiyor...

İzleyiciler stüdyo çekimine katılarak, internet ve cep telefonu mesajlarıyla değerlendirme yapıyor, eleştiriyor, soru soruyor...

'Türk egemen medyasında, değişik maskelerin altında hep sağ bakış programları var, bu nedenle SOL BAKIŞ 'ı yapıyoruz' diyor Ragıp Duran.

'Küreselleşme çağında olup bitenin perde arkasını sosyalistlerin gözüyle irdelemek istiyoruz' diye ekliyor Eşber Yağmurdereli.

'Geçmişi, bugünü ve yarını solun bilinci, ahlakı ve çözüm gücüyle tartışacağız' diye tamamlıyor Erdoğan Aydın.

***SOL BAKIŞ*, her Perşembe saat 22.00 (Yurtdışı 21.00)'de DEM TV'de...**

yeniHarman

Sayı:108 - 1 Temmuz 2007 Pazar
Aylık Yerel Süreli Yayındır

Sahibi LM Basın Yayın Ltd. Şti. adına
Tuncay AKGÜN

Yayın Yönetmeni: Tuncay AKGÜN Editör: Kutlu ESENDEMİR Yazışleri Müdürü: Ayhan ERDOĞAN
Tasarım: Tanzer ERCANPOLAT Fotoğraf Editörü: Sinan GÖKSEL Müessese Müdürü: Ali YAVUZ
BU SAYININ HARMANCILARI: Mihri BELLİ, Oktay TAFTALI, Eflatun NURİ, Timur DANIŞ, Yusuf YAVUZ, Ata ERAD, Neslihan Perker, Kayoko ISOBE, Devrim YILMAZ, Hatice ÖZBAY, Yusuf ÖZKAN, Ece GÜNEŞ, Hakan GÜLSEVEN, Barış ÜNAL, Oktay GÜZELOĞLU, Hale Özgür KIYICI, Tuncay KOÇ, Ali Ersin KELLECİ, Gürkan Haydar KILIÇASLAN, Kutlu ESENDEMİR, Tuncay AKGÜN, Mehmet ÇAĞÇAĞ

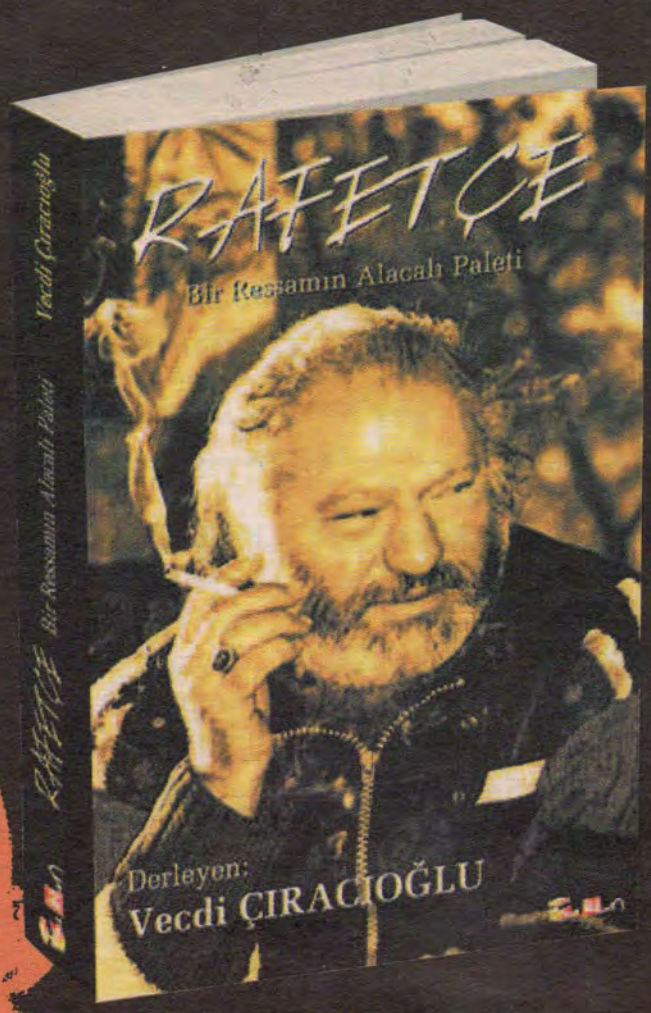
Tel: 0212 292 94 50 - 0212 292 94 51
Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No:47 Beyoğlu/İstanbul
E-mail: yeniharman@leman.com.tr
Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 858 00 93 (Pbx) Dağıtım: D.P.P A.Ş
Avrupa Distribution: ASV

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

RAFETÇE

Bir Ressamın Alacalı Paleti

"Türk Resmi'nin Fikret Mualla'dan beri en büyük bohemi... Çağdaş Türk Resmi'nin en önemli isimlerindendi..." "...Bazı insanlar vardır, bir şekilde tanıdığınızda hayatınız boyunca onu unutamazsınız... Rafet tam böyle birisiydi..." "Gelişi, gidişi, yürüyüşü, kavgaları herşeyi olaydı. Onun bir yerdeki varlığı olaydır..." "...Genellikle sayıları en az 10-15 kişiye karşı... 100-150 kişinin üstüne çıplak yumruklarla yürüdüğü de olurdu... Kazanmak ya da kaybetmek için değil... O kavgadan sadece enerji alırdı..."

LeMan

Gazete bayiilerinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boşuna mı Çiğnedik

Anılar Sevim Bel

